

Giới thiệu Hắc Hóa Xin Cẩn Thận

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, Hiện đại, HE, Tình cảm, Khoa học viễn tưởng, Huyền huyền, Hệ thống, Xuyên nhanh

Nữ chính gặp tai nạn không may chết đi nhưng lại vô tình được hệ thống chọn lựa để thực hiện nhiệm vụ.

Mà hệ thống này lại có tên là【 Hệ thống thu thập giá trị hắc hóa】

Thẩm Ngư lựa chọn hệ thống trời định【 Hệ thống thu thập giá trị hắc hóa】, cô đi qua từng thế giới, một lần lại một lần thận hù, có được kết quả: Nam chủ cần che chở, hãy cẩn thận hắc hóa.

? Đây là một câu chuyện xưa của công lược giả max cấp【 Thẩm Ngư】 được "yêu thương" trong các thế giới.

? Nữ chủ sẽ đổi hệ thống, ví như【 Hệ thống tẩy trắng】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(1)

【 Có thăng cấp hệ thống không?】

"Thăng cấp!"

【 Xin lựa chọn hệ thống muốn thăng cấp, hệ thống công lược, hệ thống thu thập giá trị hắc hóa, hệ thống ngược tra, hệ thống nữ phụ. 】

"Ừm..... Cái khó nhất."

【 Đã lựa chọn xong, hệ thống thu thập giá trị hắc hóa, trời định, mất 2000 vạn giới tệ. 】

"Cái... Cái gì? 2000 vạn giới tệ?"

Thẩm Ngư nhìn túi tiền của mình hết sạch sành sanh, chỉ còn lại số lẻ, tâm như đao cắt.

【 Đang download hệ thống..... Download xong. 】

Đầu chợt lóe, ánh sáng biến mất rồi lại xuất hiện.

Đôi mắt chậm rãi mở, Thẩm Ngư từ trong khoang chứa trị đi ra, hai chân mềm nhũn, một cánh tay đỡ cô, để cô không ngã xuống đất.

"Ngư, cậu thế nào?"

Thẩm Ngư nhìn người trước mặt, một giọt nước mắt chảy xuống, tưởng tượng đến việc mất 2000 vạn, lại cảm thấy khó chịu, "Không có việc gì, Đa Đa, cậu đỡ tới đến sofa ngồi một lát."

Tạ Đa Đa sao lại tin cô không có chuyện gì, đỡ cô đến sofa, nôn nóng hỏi có chuyện gì xảy ra.

Đây là ngẫu nhiên được thăng cấp hệ thống, hơn nữa lại là hệ thống thu thập giá trị hắc hóa khó nhất, Tạ Đa Đa thân là bạn tốt của Thẩm Ngư, sao có thể yên tâm

Thẩm Ngư che mặt, đau đớn nói: "2000 vạn của tớ, không còn! Không còn..."

Tạ Đa Đa: "....."

"Không còn thì thôi, xuyên tiếp, còn sợ không có sao....."

"Nhưng 2000 vạn a! Đó là mạng của tớ, không được! Tớ muốn hoàn thành nhiệm vụ, tớ muốn đi thế giới tiếp theo!" Thẩm Ngư không chịu được túi tiền trống rỗng, nói làm là làm, đứng lên đi ra ngoài.

Tạ Đa Đa vội vàng giữ chặt cô, "Cậu vừa đi ra ngoài, tình lực còn chưa khôi phục a!"

"Không có việc gì, tớ uống một lọ thuốc tình lực là được, bye bye, Đa Đa."

"Nhớ rõ trở về kể về thế giới kia cho tớ!"

"OK!"

*

Hệ thống thu thập giá trị hắc hóa khó chỗ nào? Khó ở chỗ người xuyên chẳng những phải công lược, còn phải làm cho giá trị hắc hóa tới 100%.

Không ai có thể làm giá trị hắc hóa lên tới 100%, bởi vì giá trị hắc hóa giá trị càng cao, đối tượng công lược càng đáng sợ, ví như lên đến 50%, người xuyên vào đã chết trên tay đối tượng công lược, làm sao có thể lên đến 100.

Thẩm Ngư ở trong các thế giới, đối với cái loại nhiệm vụ công lược đã không còn hứng thú, cô thích nhất là sự khó khăn và tính khiêu chiến.

Quan trọng nhất là người xuyên vào không thể sinh ra cảm tình với ai trong những thế giới đó, một khi sinh ra cảm tình bị Chủ Thần biết, linh hồn của người đó sẽ vĩnh viễn ở trong thế giới kia.

Thẩm Ngư lợi hại ở chỗ, tình cảm của cô có thể song ly, khi cô sắm vai một nhân vật trong thế giới nào đó, cô sẽ yêu đối tượng toàn tâm toàn ý, nhưng khi rời khỏi sẽ không còn tình cảm.

Chuyện này không phải người nào cũng có thể làm được, muốn làm được, phải lừa chính bản thân mình.

【 Có tiến vào thế giới đầu tiên không? 】

"Có."

【 Vì ký chủ tiến vào thế giới đầu tiên, nhiệm vụ thất bại sẽ không khấu trừ giới tệ. 】

Thẩm Ngư vui vẻ, lần này cô không có đồng nào, còn phải mượn Đa Đa 1 vạn giới tệ, chỉ sợ thế giới này thất bại, giờ tốt rồi, giới tệ sẽ không trừ.

【 Thế giới này là thế giới vườn trường, đang truyền tống.....】

【 Truyền tống thành công. 】

*

Ánh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, mồ hôi ướt đầm trên trán rơi xuống đất, nháy mắt bốc hơi mất.

Bên tai ầm ỉ người đến người đi, Thẩm Ngư đeo cặp sách trên lưng, xoa xoa mồ hôi trên mặt, nhấc chân chạy vào cổng trường.

Chạy đến khu dạy học, không có thái dương chiếu, đầu choáng váng, phải đỡ tường mới tốt hơn một chút.

Từng bước đi vào trong WC, đóng cửa WC lại, ngồi trên bồn cầu thờ đốc, nói với hệ thống: "Cốt truyện."

【 Cốt truyện đang truyền..... Truyền thành công. 】

Thẩm Ngư vừa nhấc mắt là nhìn thấy màn hình trong suốt trước mặt, từng hàng chữ chạy qua, lông mày nhăn lại.

Đây là một thế giới vườn trường, nam chính vì nguyên nhân khi nhỏ trở nên vô cùng thô bạo và lãnh khốc, nữ chủ là bạch liên hoa, cùng nam chủ dây dưa ở bên nhau, có ngược có ngọt.

Nam chủ vì sao lại trở nên như vậy?

Gia đình nam chủ cả ba đời đều làm trong quân đội, năm nam chủ năm tuổi, bị em trai của người bị cha nam chủ vô tình bắn chết bất cớ, uy hiếp cha nam chủ một mìn tới đó, không được mang theo bất luận kẻ nào, nếu không sẽ cắt một miếng thịt của nam chủ.

Cha nam chủ lại không đi, nói nam chủ không phải con trai của ông ta, chỉ là một đứa con riêng, muốn làm gì cũng được.

Cuộc điện thoại này bị nam chủ nghe thấy, bọn bất cớ tức giận đá ngất nam chủ, còn cắt thịt trên cổ tay của hắn. Sau khi bọn bất cớ ra ngoài, nữ chủ - bị bắt cùng nam chủ lấy mảnh pha lê cắt dây thừng, đánh thức nam chủ chạy ra ngoài.

Sau khi nam chủ về nhà, sinh bệnh nặng, quên mất nữ chủ.

Cuối cùng nam chủ nhớ lại nữ chủ, cùng nữ chủ HE.

Thẩm Ngư trong đó chỉ là pháo hôi, cô cùng nữ chủ là song bào thai, bởi vì nữ chủ bị người ôm đi, cha mẹ Thẩm Ngư sống trong sự tự trách, thờ ơ với Thẩm Ngư, cho nên Thẩm Ngư tính cách từ nhỏ đã tự bế nhất gan.

Sau đó trong lúc nam chủ uống say, bị nam chủ coi như nữ chủ cường hôn, còn bị nữ chủ nhìn thấy, trở thành vướng mắc trong mối quan hệ giữa hai người.

Kết cục là cha mẹ Thẩm Ngưng tìm được nữ chủ, yêu thương nữ chủ, Thẩm Ngưng nhìn thấy cha mẹ chưa từng đối xử như thế với mình, nản lòng thoái chí, từ tầng thượng nhảy xuống.

【 Tuyên bố nhiệm vụ, hảo cảm của Mộ Cung Mặc 5 sao, giá trị hắc hóa 5 sao. Nhiệm vụ hoàn thành, đạt được 10 vạn giới tệ. 】

"Mười... Mười vạn giới tệ?"

【 Đúng vậy, ký chủ. 】

Thẩm Ngưng rốt cuộc hiểu được câu nói, trả giá nhiều, sẽ có được nhiều.

Vui vẻ thiếu chút nữa không khống chế được biểu tình của mình, Thẩm Ngưng ho khan hai tiếng, trong lòng cười to.

Lúc này nam chủ năm tuổi, nữ chủ bốn tuổi, chiều nay sẽ gặp mặt.

Cũng chính là lúc nam chủ bị bắt cóc.

Thẩm Ngưng lần này phải đổi mình với nữ chủ, cô muốn đổi ánh sáng trong lòng nam chủ thành bản thân!

Bất quá tính cách tự bế nhất gan của nguyên chủ cô sẽ không thay đổi, bạch liên hoa đúng không, ai sẽ không, Thẩm Ngưng phải làm một đóa bạch liên hoa trong bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn!

10 vạn giới tệ a, trước kia một nhiệm vụ chỉ có 5000 giới tệ, nhiều nhất cũng chỉ có 1 vạn, giờ lại hơn gấp mười lần a, nghĩ là lại thấy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(2)

Chương trình học tiểu học nhằm chán lại ấu trĩ, Thẩm Ngưng không chịu được ghé vào trên bàn ngủ, nếu không phải mập mạp ngồi cùng bàn đánh thức, có thể đã chậm trễ nhiệm vụ.

Trẻ con dễ ngủ, lau lau nước miệng bên khóa miệng, công cặp sách nhỏ chạy ra bên ngoài, còn không chạy bao lâu đã bị mập mạp kéo tay.

“Thẩm Ngưng, vở bài tập của bạn!”

Thẩm Ngưng lúc này nào còn thời gian lo lắng vở bài tập, còn hơn mười phút nữa nam nữ chủ sẽ gặp mặt, đẩy tay mập mạp ra, lui về phía sau nói: “Ngày mai đưa cho tôi, bye bye, mập mạp.”

Mập mạp nói thầm hai câu, nhét vở bài tập vào ngăn kéo.

Thẩm Ngưng đi ra phòng học, chạy nhanh về phía cầu thang.

Trong cốt truyện, bọn bắt cóc sẽ trói cả nữ chủ bởi vì lúc ấy nữ chủ không cẩn thận bị nam chủ đẩy ngã, gào khóc không cho nam chủ đi, bọn bắt cóc sợ bị phát hiện, nên mới trói cả nữ chủ đi.

Thẩm Ngưng và nữ chủ giống nhau như đúc, nếu cùng nữ chủ xuất hiện trước mặt nam chủ, sẽ không có lợi với nhiệm vụ, cho nên cô phải xuất hiện trước mặt nam chủ trước nữ chủ.

Xuyên qua dòng người, Thẩm Ngưng bước chân ngắn nhỏ rút cuộc tìm được Mộ Cung Mặc.

Mộ Cung Mặc mặc một bộ đồng phục nhỏ, tóc ngắn đen nhánh, khuôn mặt tuấn tú tinh xảo như búp bê.

Nhằm chán đá cục đá, đôi mắt nhìn trên mặt đất.

Thẩm Ngưng nhấc chân chạy đến bên cạnh hắn, kéo hắn chạy về một hướng.

Mộ Cung Mặc phản ứng không kịp, thất tha thất thểu chạy phía sau cô, sau khi phục hồi tinh thần muốn dừng lại, lại không nghĩ rằng sức lực của hắn không bằng cô.

Chạy đến một ngõ nhỏ mới dừng lại, Thẩm Ngự đỡ eo thở dốc.

Mộ Cung Mặc cũng thở hồng hộc, trợn mắt giận dữ nhìn Thẩm Ngự, không biết kẻ điên này từ đâu ra.

Bình phục hơi thở, xoay người muốn đi.

Thẩm Ngự thấy thế, tiến lên giữ chặt cánh tay hắn, “Đừng đi a!”

Mộ Cung Mặc chỉ mới 5 tuổi nhưng bệnh sạch sẽ đã rất nghiêm trọng, đen mặt rút tay, không kiên nhẫn nói: “Có chuyện gì sao?”

“Tôi..... Tôi.....” Thẩm Ngự sắc mặt đỏ bừng, ấp úng không biết muốn nói gì.

Mộ Cung Mặc lại hiểu sai ý, gọn gàng dứt khoát cự tuyệt: “Tôi không thích cậu.”

“Phốc.....”

Thẩm Ngự trong miệng nếu có nước, chắc sẽ phun toàn bộ vào mặt hắn, nghĩ nam chủ bây giờ còn nhỏ dù sao cũng sẽ quên, cô cũng không cần thiết diễn tính cách của nguyên chủ, trợn mắt với hắn, xoa eo nói: “Tôi nói cho cậu biết, tôi đang cứu cậu đó, tôi vừa mới nhìn thấy có mấy người xấu vẫn luôn nhìn cậu, còn mặc quần áo màu đen, mẹ tôi nói, phải tránh xa những người này, nếu không sẽ bị bắt đi.”

Mộ Cung Mặc không nghĩ tới người này lại biến hóa lớn như vậy, sùng sốt một chút, mới nói: “Không cần cậu quan tâm”

Thẩm Ngự bị gió thổi tóc làm cho có chút bức mình, buộc tóc thành đuôi ngựa mới dễ chịu hơn một chút, tiếp tục nói: “Không tin đúng không, muốn tôi dẫn cậu đi nhìn không, mấy người xấu kia nhất định là đang đi tìm cậu, có tin không?”

Mộ Cung Mặc sắc mặt bắt đầu lo lắng, tựa hồ cũng tò mò, cô bé này nói quá chắc chắn, làm hắn nghĩ đến lúc trước nhìn thấy mấy người mặc áo đen.

“Nhưng cậu không thể phát ra tiếng động, bằng không chúng ta sẽ bị bắt!” Thẩm Ngự đối diện với hắn, nghiêm túc nói.

Mộ Cung Mặc nuốt nuốt nước miếng, “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(3)

Vừa mới nói xong, lại nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc của cô bé, con ngươi lập tức co rút lại, lui về phía sau một bước cách xa cô.

Thẩm Ngự không phát hiện dị thường của hắn, nghĩ mấy người kia đã chạy gần đến đây, nói với hắn: “Cậu đi theo tôi.”

Dứt lời, cô đi về phía đầu ngõ, đi đến chỗ rẽ, thật cẩn thận ló đầu ra, quả nhiên nhìn thấy một người áo đen đi về phía này.

Thẩm Ngự vội vàng kéo Mộ Cung Mặc chạy vào trong, chạy đến chỗ thùng rác ngồi xổm xuống.

Mộ Cung Mặc ngửi thấy mùi rác rưởi, định đứng lên nhưng bị Thẩm Ngự bên cạnh kéo xuống, còn bị bịt kín miệng.

Vừa muốn giãy giụa, lại nghe thấy những tiếng bước chân vội vàng, càng đi càng gần, dừng lại tại chỗ thùng rác mà bọn họ đang ngồi.

Mộ Cung Mặc kinh ngạc, từ giữa hai khe hở của thùng rác, hắn nhìn thấy bóng đen đi tới đi lui.

“Mẹ nó, rõ ràng em vừa mới nhìn thấy đứa bé kia, nháy mắt đã không thấy đâu!”

“Vâng vâng vâng, lão đại, em đã biết.”

Dứt lời, tiếng bước chân càng lúc càng xa, rồi đi.

Thẩm Ngự nhìn nhìn bốn phía, sau khi an toàn, vừa muốn trêu chọc người bên cạnh một chút, cúi đầu lại nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của hắn.

Nhấp nhấp miệng, Thẩm Ngự duỗi tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Không có việc gì, người kia đã đi rồi.”

Mộ Cung Mặc ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy sợ hãi cùng hoang mang, “Đứa bé người kia muốn tìm là tôi sao?”

Thẩm Ngự: “Cậu nói xem?”

Mộ Cung Mặc trừng mắt, dùng sức lắc đầu, “Vì sao muốn bắt tôi? Tôi không có quen biết hần ta?”

Hần chỉ là một đứa bé, Thẩm Ngự thờ dài một hơi, trong cốt truyện những việc hần làm với nguyên chủ là sau khi lớn, cũng không phải hần bây giờ.

Nguyên chủ có kết cục như vậy, Mộ Cung Mặc chỉ là một mối lửa, nguyên nhân chính là do cha mẹ của nguyên chủ, hai người kia sống trong tự trách, thờ ơ với nguyên chủ.

Thẩm Ngự trong lòng một tia thành kiến cuối cùng không còn, duỗi tay cầm lấy tay hần, trấn an nói: “Cậu yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Mộ Cung Mặc kinh ngạc ngược mắt, ngơ ngẩn nhìn cô.

Thẩm Ngự nắm hần đi ra ngoài, hệ thống thanh vang lên.

【 Đoạn này trong cốt truyện không thể thay đổi được, ký chủ, Mộ Cung Mặc cần thiết trải qua giai đoạn này, cốt truyện sau này mới có thể phát triển. 】

“Tôi biết.”

Quả nhiên, bọn họ không đi được bao lâu, đã có người vây quanh họ.

Một người đàn ông cầm ảnh chụp nhìn nhìn, đôi mắt dừng ở trên người nam hài, quả quyết nói: “Chính là nó, mang nó đi!”

Mộ Cung Mặc hoảng sợ nhìn những người đi tới, tay nắm Thẩm Ngự thật chặt.

Thẩm Ngự hét to, “Cứu mạng a! Cứu mạng a! Cứu mạng a!”

Người mặc áo đen tiến lên đá bọn họ, hai người ngã trên mặt đất không nhúc nhích.

“Lão đại..... Cô bé này.....”

Người cầm đầu nhìn hai bàn tay nắm chặt, cau mày, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Đều mang đi!”

“Vâng, lão đại!”

*

Bóng đêm ngày hè mang đến từng cơn gió mát lạnh, xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ hẹp thổi vào kho hàng âm u, bọc một tầng ánh trắng, xua tan vài phần bóng tối.

Trên sàn xi măng có hai đứa trẻ, một nam một nữ, tay chân đều bị dây thừng trói chặt.

Lúc Thẩm Ngự tỉnh lại, cổ truyền đến từng đợt đau đớn, kêu một tiếng, cô muốn nói gì đó, miệng lại bị nhét giấy.

Hồi lâu sau mới thanh tỉnh, Thẩm Ngự theo ánh trăng nhìn kho hàng trống rỗng, cái gì cũng không có, chỉ có cô cùng Mộ Cung Mặc.

Cậu bé cũng không biết thế nào, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, nếu không phải ngực phập phồng, Thẩm Ngự đều cho rằng hần đã chết.

Đờ tường ngồi dậy, Thẩm Ngự xem lịch, hôm nay là ngày 11 tháng 7, cuối tuần, hiện tại đã 9 rưỡi, còn hai tiếng nữa, bọn bắt cóc sẽ gọi cho cha Mộ Cung Mặc, sau đó cắt một miếng thịt trên cổ tay Mộ Cung Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(4)

Tất cả chuyện này là điều cần thiết để phát triển cốt truyện, Thẩm Ngự căn bản không thể thay đổi, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn cậu bé hăm sâu vào trong thống khổ.

“Đạo cụ trong thương thành có thể mở ra không?” Thẩm Ngự hỏi hệ thống.

【 Có thể, ký chủ. 】

Thẩm Ngự mở giao diện thương thành, click mở mua đạo cụ.

“Chữ thủ này khi nào tăng giá?” Thẩm Ngự lần trước mua chỉ có 10 giới tệ, hiện giờ đã tăng lên 50.

【..... Hệ thống càng cao cấp, vật phẩm trong thương thành cũng sẽ tăng giá. 】

Thẩm Ngự muốn chữ bậy, nhưng nghĩ đến thời gian quan trọng, lại không nghĩ truy cứu cái hệ thống hồ người này.

Dùng chùy thủ cắt đứt dây thừng, phun giẻ trong miệng ra, xoa xoa cánh tay đau nhức, vận động một chút, Thẩm Ngự bò đến bên cạnh cậu bé.

“Này, Mộ Cung Mặc! Tỉnh tỉnh!”

“Mộ Cung Mặc!”

Cậu bé có một tia động tĩnh, chậm rãi mở hai mắt, đối diện với ánh mắt khẩn trương của Thẩm Ngự.

Thẩm Ngự thuận thế cắt đứt dây thừng ở cổ tay hắn, lấy giẻ trong miệng hắn ra, nhỏ giọng nói: “Lát nữa cậu đi theo tôi, tôi thấy, có địa phương có thể đi ra ngoài chỉ có cái cửa sổ trên kia, chỉ cần cậu đảm vai của tôi là có thể đi lên.”

Mộ Cung Mặc ngậy thơ nghe, nhìn nhìn về phía cửa sổ, nuốt nuốt nước miếng.

Thẩm Ngự ngồi xổm phía dưới, ý bảo hắn đi lên.

Mộ Cung Mặc do dự, Thẩm Ngự thúc giục nói: “Nhanh lên a! Bọn họ sắp tới rồi.”

Mộ Cung Mặc: “Cậu đi như thế nào?”

Thẩm Ngự sừng sốt một chút, mới nói: “Cậu xem tôi có thể cắt được dây thừng, tự nhiên có thể đi ra ngoài, yên tâm đi, cậu đi nhanh lên.”

Mộ Cung Mặc cắn chặt răng, dẫm trên vai Thẩm Ngự, xuyên qua khe hở trên cửa sổ, trèo lên.

Thẩm Ngự xoa xoa bả vai, xua tay, “Đi nhanh đi, đi ra ngoài tìm chú cảnh sát cứu tôi.”

Mộ Cung Mặc ngồi xổm trên cửa sổ nhìn cô, tựa hồ không nghĩ bỏ lại cô, suy nghĩ hồi lâu, kiên định nói: “Tôi sẽ đến cứu cậu!”

“Được.” Thẩm Ngự đáp ứng.

Cậu bé xoay người nhảy xuống, Thẩm Ngự lui về phía sau vài bước, dựa trên vách tường, thở ra một hơi.

Hệ thống tựa hồ nghi hoặc, 【 Ký chủ, hắn không chạy thoát được đâu. 】

Thẩm Ngự: “Biết.”

【 Cô biết..... Vì sao còn muốn làm như vậy? 】

Thẩm Ngự nhướn mày, trong mắt lướt qua một tia sáng, “Hào cảm được bao nhiêu sao?”

【 Hai sao rưỡi. 】

“Tiểu tử này, quả nhiên là nam chủ hắc hóa, sự đề phòng còn mạnh như vậy.” Thẩm Ngự nhụt chí ngáp một cái.

Hào cảm của trẻ con dễ xoáy nhất, tuy rằng sau khi lớn lên sẽ rút sao, nhưng số đông người xuyên vào sẽ thích xuyên vào lúc còn nhỏ, trở thành ánh sáng trong lòng đối tượng nhiệm vụ.

Thẩm Ngự chủ yếu không phải xoát hào cảm, mà là giá trị hắc hóa, nhưng giá trị hắc hóa quyết định bởi độ hào cảm của nam chủ với bản thân, cho nên cần phải làm độ hào cảm 100%, mới có giá trị hắc hóa.

Ở thế giới trước, khẳng định đã 4~5 sao, nhưng hiện tại chỉ có 2 sao rưỡi, đủ để chứng minh con đường sau này không dễ đi.

Bất quá, Thẩm Ngự thích nhất là độ khó!

Thẩm Ngự ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, kế tiếp sẽ có một đoạn cốt truyện quan trọng, cần phải có trạng thái tốt.

Chưa đến một giờ, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Thẩm Ngự đôi mắt chợt mở, nhú mày, đây cũng tới quá nhanh đi.

Cửa sắt loảng xoảng đá văng ra, một người đàn ông cao to đi đến, trong tay xách Mộ Cung Mặc, ném xuống đất, hung tợn phi nhỏ, “Thiếu chút nữa là hỏng việc! Chúng mày ai là người ra chủ ý? Còn biết từ cửa sổ chạy ra đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(5)

Thẩm Ngự bò đến bên cạnh Mộ Cung Mặc, kinh hoàng đẩy đẩy hân, “Cậu không sao chứ? Đây.”

Mộ Cung Mặc khò miệng tràn ra máu loãng, che lại ngực thống khổ thở dốc, cuộn tròn thân thể muốn giảm bớt đau đớn trên người.

Đôi mắt người kia quét qua trên người Mộ Cung Mặc và Thẩm Ngự, cuối cùng ngừng ở trên người Thẩm Ngự, mày nhăn lại, đi nhanh đến bên cạnh cô, nhắc chân đá.

Thẩm Ngự còn không có phản ứng lại, đã được người ôm vào trong ngực, chỉ nghe được người chắn trước mặt mình kêu lên một tiếng, ngực nóng lên, máu tươi tẩm ướt cả vạt áo của cô.

Khuôn mặt người đàn ông cứng lại, không thể tin tưởng nhìn đứa bé trai ôm cô bé vào trong ngực, rõ ràng vừa bị hân đánh, không đứng lên nổi, còn che chở cô bé này.

Nghĩ đến lão đại nói không thể đánh chết, người đàn ông bức bối móc ra một điều thuốc, đi ra khỏi phòng.

Đồng dạng mộng bức còn có Thẩm Ngự, cô không nghĩ tới hân sẽ chắn một đá này giúp cô, rõ ràng chỉ có 3 sao rưỡi không phải sao? Bọn họ mà thôi.

Cậu bé vô lực ngã xuống mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Ngự nhìn cậu, trên mặt không có một tia biểu tình, từ trong thương thành mua một cái khăn tay, nghiêm túc lau khô máu trong lòng bàn tay.

Thẩm Ngự có thể xuyên qua rất nhiều thế giới khác nhau, nếu nói cô nỗ lực hơn bất cứ ả, không bằng nói cô bạc tình.

Thật ra cô không có một chút cảm tình nào với đối tượng nhiệm vụ, bao gồm Mộ Cung Mặc.

Từ lúc gặp mặt, Thẩm Ngự đã lên kế hoạch sẵn, thế giới đầu tiên là vườn trường, điều này rất có lợi với nàng.

Việc giúp đỡ cậu bé ra ngoài, việc cậu bị bắt lại, toàn bộ đều trong kế hoạch của cô.

Hơn nữa cô đã chuẩn bị tốt chịu một đá, cậu bé không có khả năng một mình đi ra ngoài, nhất định sẽ có người hỗ trợ, người kia tự nhiên sẽ là người bị bắt cùng, cô có thể nghĩ ra, người kia đương nhiên cũng có thể.

Nhưng cô không nghĩ tới cậu sẽ giúp cô đỡ.....

Sau khi lau khô máu trên tay, Thẩm Ngự hỏi hệ thống: “Mộ Cung Mặc có nguy hiểm đến mạng sống không?”

【 Sẽ không, nam chủ sẽ không chết cho đến khi kết thúc cốt truyện. 】

“Đã biết.”

Thẩm Ngự nhìn thời gian, còn hơn mười phút, người đàn ông xưng là lão đại sẽ đi vào đây.

Thẩm Ngự ngồi bên cạnh cậu bé, từ trong thương thành mua một lọ nước sinh mệnh, nâng cậu bé lên cho cậu uống.

【 Ký chủ..... Không thể sinh ra cảm tình với nam chủ. 】

Thẩm Ngự biết nó có lòng tốt nhắc nhở, cười trả lời: “Tôi biết, nhưng người ta đã giúp tôi, mua một lọ nước sinh mệnh nước làm sao vậy.”

Nước sinh mệnh là vật phẩm đắt nhất trong thương thành.

Nó có thể làm lục phủ ngũ tạng khôi phục hoàn hảo, làm thống khổ biến mất.

Trong lúc Mộ Cung Mặc hôn mê, chỉ cảm thấy đau đớn trên ngực biến mất không còn.

Còn có một cổ mát lạnh chảy qua mỗi chỗ trên thân, cực kỳ thoải mái.

Ánh trăng bị mây đen che khuất, kho hàng chìm trong bóng tối, nỗi sợ hãi bao phủ cả kho hàng.

Tiếng động cơ từ nơi không xa truyền đến, Thẩm Ngự thu nước sinh mệnh vào trong không gian, nhìn về phía cửa sắt.

Tôi.

Không bao lâu, bên ngoài cửa sắt vang lên âm thanh, ngay sau đó cửa sắt bị người mở ra, một hàng người áo đen đi tới, vây quanh Thẩm Ngự và Mộ Cung Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(6)

Người tới một thân tây trang gầy da, trên đầu có vài sợi tóc bạc, khuôn mặt mang theo lệ khí, đôi mắt đảo qua Thẩm Ngự cuối cùng dừng trên người Mộ Cung Mặc, sắc mặt càng thêm lạnh băng, “Điện thoại.”

“Vâng, lão đại.” Một người vội vàng móc di động ra, gọi một số rồi đưa cho ông ta.

Ông ta tiếp nhận di động, chờ lúc bên kia nghe máy mới để điện thoại sát tai, cùng người bên kia đàm phán.

Thẩm Ngự biết Mộ Cung Mặc sắp tỉnh, rũ đầu đợi cốt truyện đến.

Quả nhiên, người kia mở loa, microphone vang lên một giọng nói, quanh quẩn trong kho hàng tối tăm.

“Hắn chỉ là đứa con riêng mà thôi, mày muốn làm gì cũng được.”

Điện thoại đơ đơ đơ cắt đứt, người kia tay nắm thành quyền, nắm chặt di động định ném xuống dưới đất, bỗng chốc dừng lại.

Không khí bắt đầu ngưng đọng, không ai dám phát ra một âm thanh nào, chờ đợi mệnh lệnh.

“Cắt một miếng thịt của thằng bé, đưa cho vợ của hắn, a, tao cũng không tin Mộ Hạo thật sự không để bụng đứa con trai này.”

“Vâng.”

Ông ta xoay người rời khỏi kho hàng, một hàng người áo đen đi theo phía sau.

Kho hàng tối tăm chỉ còn lại có một người áo đen, rút ra một con dao, đi về phía Mộ Cung Mặc.

Thẩm Ngự ngẩng đầu, che trước Mộ Cung Mặc, nói, “Chú, cầu xin chú, đừng giết hắn, cầu xin chú, giết cháu đi.”

Người áo đen sùng sốt, không nghĩ tới cô bé này lại dũng cảm như vậy, nhưng nghĩ lão đại đã nói, khuôn mặt lạnh lại, muốn đặt nữ hài sang bên kia.

Thẩm Ngự nước mắt không ngừng chảy xuống, bàn tay dơ hề hề túm lấy quần áo của người áo đen, khịt khịt lắc đầu, dứt quãng khăn cầu: “Chú, chú! ... Cầu xin chú, hắn đang ốm, chú giết cháu được không?”

Người áo đen có chút không kiên nhẫn, xách nữ hài ném về phía sau, cầm dao cắt thịt trên cổ tay Mộ Cung Mặc.

Cổ tay Mộ Cung Mặc phun ra máu tươi, chảy trên mặt đất thành một bãi máu loãng.

Mộ Cung Mặc đau đớn muốn chết, kéo tay gãy giữa thờ dốc, cả sự đề kêu lên cũng không có.

Thẩm Ngự từ góc tường bò lại đây, cõi áo khoác trên người, ấn vào trên cổ tay Mộ Cung Mặc để cầm máu, hốt hoảng thất thố khóc thút thít, “Mộ Cung Mặc, cậu không sao chứ, cậu đừng chết a, không cần làm tôi sợ, Mộ Cung Mặc!”

Mộ Cung Mặc môi giật giật, Thẩm Ngự vội vàng cúi xuống nghe, chỉ nghe được hắn rên rĩ nói hai chữ: Đi mau.

Thẩm Ngự nước mắt tràn mi, dùng sức lắc đầu, “Tôi đi rồi, cậu sẽ chết, cậu sẽ chết.”

Thẩm Ngự dùng áo khoác buộc chặt cổ tay hắn, tạm thời có thể cầm máu, nàng nhìn nhìn bốn phía, nhìn thấy một cái lỗ nhỏ trong góc, trước mắt sáng ngời, xoay người nhỏ giọng nói với Mộ Cung Mặc: “Chúng ta có thể đi ra ngoài! Mộ Cung Mặc, cậu có thể đứng lên không? Tôi kéo cậu.”

Mộ Cung Mặc ý thức đã bắt đầu mơ hồ, trên cổ tay đau đến chết lặng, miễn cưỡng dựa vào Thẩm Ngự.

Thẩm Ngự đỡ hắn đi đến chỗ kia, chính mình cẩn thận đi ra trước xem xét xung quanh.

Những người áo đen đó đi theo người kia mở hộp, bên ngoài tạm thời không có người.

Thẩm Ngư bò ra ngoài, ngay sau đó lòi Mộ Cung Mặc ra.

Hai người đi dần ra kho hàng, đi trên con đường hoang vu vắng vẻ, gió lạnh thổi qua làm đầu thanh tỉnh một chút.

Thẩm Ngư đỡ hần từng bước từng bước đi, không ngừng nói chuyện với Mộ Cung Mặc, “Đừng ngủ, Mộ Cung Mặc, cậu đừng ngủ!”

Mộ Cung Mặc chỉ cảm thấy mí mắt nặng trĩu, mở cũng không mở ra được, bên tai vang lên giọng nói của cô bé, hơi hơi hé miệng, “Sao... Sao cậu biết tên của tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(7)

Thẩm Ngư nghe hần nói, không khỏi thở dài nhẹ nhõm: “Cậu đã nói với tôi, cậu quên rồi à.” Ngự khí không hề chột dạ, Thẩm Ngư thiếu cảnh giác, lại phạm phải một sai lầm cấp thấp như vậy, may mà hần vẫn còn nhỏ, gạt qua rất đơn giản.

Mộ Cung Mặc mí mắt chậm rãi khép lại, “Cậu buông tôi ra đi, cậu chạy một mình có thể thoát được, kéo theo tôi nếu bị bắt..... Chúng ta... Chúng ta đều sẽ chết.”

Thẩm Ngư xoa xoa mồ hôi trên trán, cơ thể này không cao bằng Mộ Cung Mặc, kéo hần đi về phía trước, hai chân đã bắt đầu nhũn ra, “Không có việc gì, một lúc nữa có người, chúng ta sẽ an toàn.”

“Cậu... Cậu tên là gì?”

“Thẩm Ngư, tôi tên là Thẩm Ngư”

“Àn.”

*

12 năm sau.

Trong căn nhà 1 phòng khách 3 phòng ngủ, trong tiểu khu phía Bắc, trang hoàng ấm áp, trên bàn để 3 đĩa đồ ăn, đã lạnh từ lâu, một người phụ nữ từ trong phòng đi ra, ăn cơm xong, dọn dẹp chén đĩa, lại xoay người vào phòng.

Cửa phòng bên cạnh mở ra, một cô gái đi ra, nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn, nhấc chân đi đến phòng bếp lấy một chén cơm, ngồi trước bàn, ăn cơm ở phòng khách trống rỗng.

Người con gái đó là Thẩm Ngư, trong nhà vẫn luôn như thế, ba mẹ cô từ nhỏ đã không quan tâm cô, việc ai người nấy làm, về nhà quạnh quẽ, từ trước đến nay cô cũng không cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Tất cả là do lúc đó mẹ sinh đôi, nhưng bởi vì sơ sẩy, chị gái bị người khác ôm đi, mẹ hối hận cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, cho đến bây giờ, vẫn sống trong tự trách.

Mà ba cô, không chịu nổi sự quạnh quẽ trong nhà, mỗi ngày đi làm từ sớm, nửa đêm mới về nhà.

Thẩm Ngư đã thói quen, cô rửa chén, xoa xoa miệng, đi đến phòng của mình, đóng cửa lại.

【 Ký chủ, ngày mai nam nữ chủ sẽ gặp mặt. 】

Thẩm Ngư xé một bao khoai lát ăn, nào có nửa điểm mát mát như vừa nãy, “Đã biết.”

【 Mộ Cung Mặc hào cảm độ đã hạ xuống 3 sao. 】

“Àn.”

12 năm này, sau khi chia tay với Mộ Cung Mặc, Thẩm Ngư nhìn hảo cảm độ từ 5 sao giảm xuống 3 sao.

Đây cũng coi như chậm, Thẩm Ngư thuận lợi trở thành ánh sáng trong lòng Mộ Cung Mặc.

Mộ Cung Mặc từ ngày đó về đến nhà, dựa theo cốt truyện, phát sốt bệnh nặng, quên đi ký ức, tính cách cũng trở nên lạnh nhạt hung ác nham hiểm, xây một tầng băng trong lòng, không cho bất luận kẻ nào tới gần.

Đã quên cô, độ hào cảm vẫn cao như vậy, đó là bởi vì Mộ Cung Mặc mỗi tối, đều sẽ mơ thấy Thẩm Ngưng, tuy rằng không biết Thẩm Ngưng là ai, nhưng tâm lý vẫn có ràng buộc.

Ăn xong một gói khoai tây chiên, đến nửa đêm, Thẩm Ngưng xoa xoa bụng hướng đi WC, đi xong một lần mà bụng vẫn còn đau.

Thẩm Ngưng nhặt vỏ gói khoai tây chiên từ thùng rác lên, nhìn hạn sử dụng, đôi mắt tròn tròn.

Đã quá hạn 1 tháng, ngọa tào, sao mình có thể không nhìn mà ăn bậy!

Đi WC không biết bao nhiêu lần, Thẩm Ngưng hai chân nhũn ra nằm trên giường, vừa nhắm mắt đã ngủ rồi.

Ngày hôm sau bị đồng hồ báo thức đánh thức, Thẩm Ngưng đôi mắt thâm quầng bò dậy, vừa đánh răng vừa nhìn bản thân tiều tụy trong gương.

Xem như xong rồi, vì sao lại ăn! Đều do cô tham ăn a.

Rửa mặt xong ra khỏi phòng, Thẩm Ngưng nhìn bạn bao sắp lạnh trên bàn, thuận tay cầm lấy đi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(8)

Vào cổng trường, Thẩm Ngưng đeo ba lô chạy chậm vào phòng học.

Phần lớn học sinh đã ngồi vào chỗ, việc ai người đó làm.

Thẩm Ngưng đẩy đẩy cặp kính chiếm hơn nửa khuôn mặt nàng, mái tóc hơi rũ, che cả khuôn mặt, sợ hãi rụt rè ngồi vào chỗ, mở sách ra đọc.

Người ngồi cùng bàn không chịu nổi sự im lặng của cô, quay sang nói chuyện với người khác.

Chủ nhiệm đi vào phát phiếu điểm tháng này, đôi mắt đảo qua mỗi người trong lớp, dừng lại trên người Thẩm Ngưng, giọng nói mang theo khen ngợi: “Kiểm tra tháng này thành tích của phần lớn học sinh đều không tốt, may mà có một học sinh làm về vang cho lớp, đứng thứ nhất toàn khối, tôi muốn khen ngợi học sinh này, Thẩm Ngưng, lần sau không ngừng cố gắng. Những học sinh có thành tích kém bị phạt trực nhật một tuần. Được rồi, lấy sách ra.....”

Dứt lời, mấy học sinh đằng sau lộ vẻ phiền muộn.

Thẩm Ngưng khép lại truyện, bỏ vào ngăn bàn, lấy sách giáo khoa nghiêm túc nghe giảng bài, không chú ý một số ánh mắt không có ý tốt dừng ở trên người cô.

Giờ tan học buổi chiều, lúc Thẩm Ngưng sắp xếp lại sách vở, vừa nhắc đầu thì nhìn thấy vài người đứng ở bên cạnh, ôm ngực nhìn cô.

“Thẩm Ngưng đồng học.”

Thẩm Ngưng bị những người này nhìn chăm chú, trong lòng hoảng hốt, nắm chặt cặp sách, “Các bạn..... Các bạn có việc sao?”

Một học sinh nữ phiền chán nhìn cô, tùy tay ném chổi trước mặt cô, khoe miệng mang theo ý cười nói: “Bọn tôi còn có việc, cậu có thể giúp bọn tôi trực nhật được không a?”

“Đúng vậy đúng vậy, mọi người đều biết Thẩm Ngưng đồng học rất tốt bụng, bọn tôi thật sự có việc gấp, cậu giúp bọn tôi trực nhật đi.” Vài người bên cạnh liên tục phụ họa nói.

Thẩm Ngưng lui về phía sau một bước, lưng dán vách tường lạnh băng, môi mím lại, sắc mặt hơi tái nhợt, tiếng cự tuyệt nghẹn lại, cuối cùng hóa thành một tiếng ản.

Cô là người như vậy, vĩnh viễn sẽ không cự tuyệt, cũng sẽ không tức giận với ai.

Vài người cười hi hi nói cảm ơn, đi ra phòng học.

Phòng học chỉ còn vài người, cuối cùng chỉ còn lại một mình cô.

Ở lớp học, chưa từng có người nào chơi với cô, ai cũng sẽ không chơi với một người tính cách tự bẻ như cô.

Thẩm Ngự để cặp sách trên mặt bàn, nhặt chổi lên, đi đến trước bục giảng, từng bước từng bước trực nhật.

Lúc làm xong, ngoài trời đã tối, Thẩm Ngự đóng cửa cặp sách, đeo cặp sách xuống dưới tầng.

Vừa mới đi xuống đã nghe thấy có giọng nói của ai đó, theo tay vịn đi xuống xem, có hai bóng người một nam một nữ đang nói chuyện.

“Cô... Tên là gì?” Đây là giọng nói của nam sinh.

“Tớ... Tớ tên Ngô Cẩm”

“Nga.” Giọng nói của nam sinh mang theo một tia thất vọng.

Ô trong tay Thẩm Ngự "bang" một tiếng rơi trên mặt đất, lúc nàng nhặt lên, hai bóng người kia đã biến mất.

Thẩm Ngự không biết vì sao giọng nói của người con trai kia rất quen thuộc, có cảm giác như đã nghe được ở đâu đó, có thể là ảo giác đi.

Về đến nhà, nhìn căn nhà không có một bóng người, Thẩm Ngự thở dài một hơi, hâm nóng đồ ăn hôm qua còn dư lại, qua loa ăn xong, trở lại phòng làm bài tập.

【 Nam nữ chủ đã gặp mặt, ký chủ..... Nhìn qua không vội chút nào? 】

Thẩm Ngự đóng cửa lại lập tức khôi phục bản tính, xem lịch, ăn đồ ăn vặt.

“Gấp cái gì, gấp có thể làm bọn họ không gặp mặt?”

【 Nhưng mà.....】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(9)

Thẩm Ngự xua xua tay, "Đừng có nhưng mà, nhiệm vụ nhất định sẽ hoàn thành, cứ yên tâm đi." Dứt lời, nàng thoải mái nằm trên giường lớn, ăn đồ ăn vặt.

Giọng nói nghe được ở cầu thang là giọng nói của nam nữ chủ, lúc đó là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Cốt truyện, nguyên chủ cũng bị đám học sinh đó bắt trực nhật, nhưng cô không nghe thấy đối thoại của nam nữ chủ, Thẩm Ngự cố ý đi nghe lúc đó.

Nguyên nhân là để đánh gãy nam nữ chủ nói chuyện, sau khi nói chuyện nam chủ Mộ Cung Mặc sẽ nghĩ nữ chủ Ngô Cẩm là người mình vẫn mơ thấy, cho nên sau này Mộ Cung Mặc càng ngày càng chú ý Ngô Cẩm, cuối cùng phát triển thành yêu.

Đối với nhiệm vụ lần này, Thẩm Ngự rất nắm chắc.

*

Thẩm Ngự không cùng lớp với Mộ Cung Mặc và Ngô Cẩm, nam nữ chủ cũng không cùng lớp.

Cô đã học xong lại bị mấy người kia bắt trực nhật, nhưng mà cô lại muốn như vậy.

Vội vàng trực nhật xong, Thẩm Ngự ra cổng trường đi về nhà, trên đường chỉ còn vài người, sắc trời âm đạm, ánh hoàng hôn xuyên qua tầng mây chiếu trên mặt đường.

Thẩm Ngự đi qua một ngõ nhỏ, lại nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh đánh nhau, bước chân dừng lại, ngẩng đầu nhìn vào bên trong.

Cuối ngõ là một lối rẽ, nơi này là nơi loạn nhất trong thành phố, bốn phía đều là quán net và quán com, còn có mấy sân bóng, Thẩm Ngự mỗi lần đi qua nơi này đều đi rất nhanh, lần này cũng không ngoại lệ.

Thu hồi ánh mắt, lúc định đi về phía trước, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc, sâu thẳm trong lòng rung lên, Thẩm Ngự che ngực kỳ quái ngược mắt nhìn.

Từng bước đi vào trong ngõ nhỏ, càng đi vào âm thanh đánh nhau lại càng lớn, thập phần đáng sợ.

Thẩm Ngư áp xuống sự sợ hãi trong lòng, lặng lẽ dựa vào vách tường nhìn vào, liền nhìn thấy một cảnh tượng ghê người.

Năm sáu nam sinh vây quanh một người, trong tay cầm dao, người bị vây quanh cũng không yếu, từng bước từng bước đạp mấy người kia ngã xuống đất, lợi hại không giống như một học sinh.

Đúng vậy, quần áo của hắn là đồng phục học sinh, vẫn là đồng phục trong trường của cô.

Thẩm Ngư biết trường cô đang học là trường trọng điểm của tỉnh, quân chế đặc biệt nghiêm khắc, không cho đánh nhau, một khi phát hiện, sẽ trực tiếp bị nghỉ học.

Bên cạnh trường cô còn có một trường khác, trong đó rất hỗn loạn, nghe người ta nói, đánh nhau gì đó chỉ là chuyện bình thường, chỉ cần không liên quan đến mạng người, trường học mở một con mắt nhắm một con mắt.

Mấy người kia lung lay đứng lên, hoảng sợ nhìn thoáng qua người nọ rồi chật vật chạy trốn.

Chỉ còn lại người kia lui về sau vài bước ngồi xuống đất.

Thẩm Ngư nắm chặt tay, nhìn nhìn người nọ một chút, xoay người muốn đi, nhưng lại nghe thấy tiếng thở dốc đau đớn, bước chân lập tức ngừng lại.

Chân dẫm vào vỏ đồ ăn phát ra âm thanh, sợ tới mức Thẩm Ngư cả người run lên.

"Ai?" Giọng nói lạnh lẽo xuyên thấu vách tường, đánh thẳng vào trái tim Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư lui về phía sau muốn chạy, giọng nói lại vang lên.

"Không nói, bị tôi bắt được nhất định phải chết."

Thẩm Ngư vừa nghe vội vàng bước ra chỗ rẽ, cách người nọ mười mấy mét, khăn trương nói năng lộn xộn: "Tôi sẽ không nói cho thầy cô, tôi sẽ không cáo trạng..... Tôi thề!" Không cần giết người diệt khẩu.....

Câu nói đằng sau Thẩm Ngư không dám nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(10)

Nam sinh ngồi dưới đất, một tay để trên đầu gối, đôi mắt lạnh lùng đảo qua Thẩm Ngư, giọng nói giống như hàn băng, rung mình đến tận xương: "Lại đây."

"Không..... Không không....." Thẩm Ngư bị dọa khốc, mùi máu tươi làm cô sợ tới mức hai chân nhũn ra, nỗ lực bảo đảm: "Tôi thật sự không..... Sẽ không nói cho thầy cô....."

"Tôi bảo cậu lại đây không nghe rõ sao?" Nam sinh ngữ khí hơi yếu đi, nhưng vẫn thập phần cường ngạnh.

Thẩm Ngư nén nước mắt sắp tràn ra, chậm như rùa đi đến trước mặt hắn, đôi mắt nhắm chặt.

Nam sinh nương ánh đèn đường nhìn biểu tình của cô, hừ một tiếng mới nói: "Tìm một chiếc xe, đưa tôi đi bệnh viện."

Thẩm Ngư sùng sốt, mở mắt nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt, đôi mắt di chuyển xuống dưới, trên đùi hắn có rất nhiều vết thương đang chảy máu.

"Nhanh lên!"

"Được..... Được được!" Thẩm Ngư xoay người chạy đi, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi.

Nam sinh nhìn bóng dáng của cô, híp híp mắt.

Dám chạy trốn, cô nhất định phải chết.

Không bao lâu sau, bên tai truyền đến âm thanh: "Ai, đồng học! Đồng học!"

Nam sinh mở to mắt, đối diện với sắc mặt khản trương của cô gái.

Cô cho rằng hắn đã chết.....

Thẩm Ngự thấy hắn mở mắt ra mới nhẹ nhàng thờ ra, chỉ vào bên ngoài ngõ: "Tôi đã gọi tắc xi, cậu có thể đứng lên không?"

"....." Nam sinh giật giật chân, đau đớn làm hắn nhăn mày lại, đỡ tường chậm rãi đứng lên, hai chân mềm nhũn ngã xuống.

Cô nhanh tay nâng cánh tay hắn, hỏi: "Không có việc gì đi?"

Nam sinh sững sốt một chút, ngay sau đó hừ lạnh một tiếng, dựa vào thân thể mềm mại của cô, không nói lời nào.

Lên tắc xi, bác tài không khỏi nhìn nhiều hai mắt, vừa nhìn vào trong đôi mắt lạnh băng của nam sinh, vội vàng thu lại ánh mắt.

Xe chạy đến cửa bệnh viện, trả tiền xong đi vào văn phòng bác sĩ, nhìn bác sĩ bôi thuốc, cô móc đi động ra nhìn vài lần, lại thất vọng bỏ vào trong túi.

Ba mẹ một cuộc điện thoại cũng không gọi, cũng không có một tin nhắn nào.

Đã tám giờ..... Mặc kệ cô về nhà sớm hay muộn, ba mẹ cũng không quan tâm.

"Nghĩ cái gì? Đi thôi!" Nam sinh đi đến trước mặt cô nói.

Thẩm Ngự vội vàng đứng lên, đi phía sau hắn.

Sau khi đi ra bệnh viện, Thẩm Ngự ngẹn thật lâu, mới lấy hết can đảm nói: "Tôi..... Tôi về nhà trước." Dứt lời muốn đi.

"Đứng lại!" Nam sinh cau mày gọi lại.

Thẩm Ngự vội vã quay đầu lại, dùng sức xua tay: "Tôi sẽ không nói cho thầy cô, cậu... cậu yên tâm đi."

"....." Nam sinh trong mắt hiện lên một tia bức bối, nhét tiền vào tay cô, nói: "Đi thôi."

Thẩm Ngự sững sốt nhìn chằm chằm tiền trong tay, ngốc ngốc ngược mắt, tiền trong tay giống như khoai lang nóng bỏng tay, nhét vào trong tay nam sinh, lui về phía sau xua tay: "Không... Không cần, tôi đi đây, tạm biệt." Chạy nhanh như kiêu đẳng sau có thú dữ.

Nam sinh nhìn bóng dáng của cô một lúc lâu, bàn tay chậm rãi nắm chặt.

Nếu không phải lần này thiếu cảnh giác, hắn cũng sẽ không bị thương nặng như vậy.

*

9 rưỡi mới về đến nhà, căn nhà tối đen như mực, mở đèn, Thẩm Ngự đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh ăn vài miếng bánh mì rồi trở về phòng.

【 Hào cảm của Mộ Cung Mặc: 3 sao rưỡi. 】

Thẩm Ngự cầm quần áo đi tắm, máu dính trên quần áo tản ra mùi khó chịu, giặt thật lâu mới xong, giặt quần áo xong trở về phòng nằm vào trong chăn.

Mộ Cung Mặc đối với người xa lạ mà độ hào cảm là 3 sao rưỡi, là do cảm giác quen thuộc với cô.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(11)

Trong cốt truyện, chuyện hôm nay nữ chủ sẽ trải qua, Mộ Cung Mặc bị thương, nữ chủ vừa lúc đi qua, mang Mộ Cung Mặc về nhà, cẩn thận băng bó.

Thẩm Ngự tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

*

Mấy tuần sau.

Tháng 11 thời tiết biến đổi thất thường, ngày hôm qua lạnh đến mức phải mặc áo len, hôm nay lại nóng.

Ánh mặt trời giống như một cái lò lửa lớn trên đỉnh đầu, một lớp đang xếp hàng chỉnh tề đứng ở sân thể dục.

Thầy thể dục nhìn học sinh đang xếp hàng, cất cao giọng nói: “Đầu tiên chạy 3 vòng sân thể dục! Ai không đuổi kịp chạy 4 vòng!”

Dứt lời, mọi người kêu gào, bị thầy thể dục quát một tiếng đột nhiên im bặt.

Thắm Ngư chạy cuối cùng, thể chất của cô rất kém cỏi, ở nhà trừ học thì không làm gì cả, cũng không thích vận động, không chạy được bao lâu đã liên tục thở dốc.

Không ai chú ý đến cô, chạy xa hơn 10 mét.

Thầy thể dục nhìn thấy cô, mày nhăn lại.

Người bên cạnh đều biết, Thắm Ngư chết chắc rồi.

Thắm Ngư thật sự muốn chết, ba vòng còn chưa chạy xong, thầy lại bắt chạy thêm một vòng, những người đã chạy xong ngồi xuống nhìn cô chạy, tiếng cười nhạo vang lên.

Vừa chạy xong 3 vòng thì ngất đi, bạn bè không một ai đứng dậy, cuối cùng một nữ sinh lớp bên cạnh chạy đi gọi thầy giáo.

Lúc Thắm Ngư tỉnh lại thấy mình đang nằm trong phòng y tế.

Bên tai truyền đến giọng nói.

“Ngô Cẩm, cậu mặc kệ cô ta đi, cô ta là quái thai, cậu xem có ai trong lớp bọn họ nói chuyện với cô ta.”

“Cậu đừng nói người khác như vậy.”

“Được được được, tớ không nói.”

Thắm Ngư mở to mắt, mọi thứ mơ hồ dần dần rõ ràng hơn, một khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu hiện lên trước mắt.

“Cậu tỉnh rồi? Bạn học.” Ngô Cẩm cúi xuống nhìn về mặt lo lắng.

Thắm Ngư nhìn nhìn bốn phía, nói cảm ơn: “Cảm ơn cậu.”

Ngô Cẩm cười lắc đầu: “Không có việc gì không có việc gì, cậu không có việc gì thì tốt rồi, tớ tên là Ngô Cẩm, học lớp bên cạnh.”

Thắm Ngư trong lòng khản trương, trong phòng có rất nhiều người, đều tới phòng y tế khám bệnh, có mấy người đi cùng người con gái trước mặt.

Bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, Thắm Ngư khản trương nói không ra lời, lui về phía sau dán đầu giường, cúi thấp đầu xuống.

Không thấy cô trả lời Ngô Cẩm hơi xấu hổ, người bên cạnh kéo tay, tức giận nói: “Tớ nói mà, Ngô Cẩm, chúng ta đi thôi, mặc kệ cậu ta, cậu có lòng tốt, người khác còn không biết cảm ơn đâu.”

Ngô Cẩm cứ như vậy bị người kéo đi ra ngoài.

Ngón tay Thắm Ngư siết chặt chặt, làm ngón tay cô càng thêm tái nhợt nhỏ gầy.

Xóc chân đi xuống giường, những ánh mắt thành kiến của người trong phòng dừng trên người cô, Thắm Ngư rũ đầu ra khỏi phòng.

Từng bước một đi đến cầu thang, đi đến một chỗ không ai nhìn thấy, bàn tay nắm chặt, nhịn không được rơi lệ.

Không muốn đi học, ở nhà thật tốt, một mình đọc sách.

“Ồn muốn chết!”

Một túi khăn giấy ném đến, rơi xuống đến trên mặt đất.

Thắm Ngư vừa ngẩng đầu, mơ hồ không thấy rõ phía trước, cô tháo kính ra lau lau rồi đeo lại, mới thấy rõ người trước mặt.

Đồng tử co rút lại, Thắm Ngư sợ hãi lui về phía sau, hốt hoảng thất thố xin lỗi: “Thực... Thực xin lỗi... Tôi không phải cố ý khóc ở đây, thực xin lỗi.”

Người nọ ngồi ở cầu thang, sau khi nhìn thấy nước mắt cô bức bối nhủ nhủ mày, hung tợn nói: “Cô lại khóc tôi sẽ ném cô xuống!”

“Tôi... Tôi không khóc! Không khóc.....” Thắm Ngư vội vàng xoa xoa nước mắt, xoa người đi.

“Chờ một chút!” Người nọ gọi lại, ngồi xổm xuống nhặt lại túi khăn giấy ném vào trong ngực cô, ngữ khí không tốt nói: “Mang đi!”

Thẩm Ngưng ngẩn nhìn khăn giấy trong lòng ngực, lúc lấy lại tinh thần, đã không thấy người nọ.

Thẩm Ngưng rút ra một tờ xoa xoa nước mắt, hân hân nước mũi, ném vào thùng rác, cười cười, đi xuống tầng dưới.

Nguyên thân nhìn không dễ gây thiện cảm, Thẩm Ngưng diễn cũng mệt mỏi, thật hy vọng thế giới sau có thể là loại hình kiều ngạo tùy hứng, không sợ ai.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(12)

Tiết thế đục hôm nay, nữ chủ đưa nàng tới phòng y tế cũng có trong cốt truyện, Ngô Cẩm là thánh mẫu bạch liên hoa, nhìn thấy học sinh bị bắt nạt sẽ giúp đỡ, vì thế nhìn thấy Thẩm Ngưng ngất xỉu tự nhiên cũng sẽ không đứng nhìn.

Nguyên thân cùng Ngô Cẩm lớn lên giống nhau như đúc, nhưng nguyên thân đeo một cái kính che mắt nửa khuôn mặt, Ngô Cẩm nhìn không ra, nguyên thân lại nhìn ra.

Nguyên thân tuy tự bé và ở chung với người khác sẽ khản trương hoảng loạn, nhưng nhìn thấy Ngô Cẩm giống y như mình, cô hơi nghi ngờ, sau đó theo dõi Ngô Cẩm, mới biết được Ngô Cẩm là chị gái của mình.

Nguyên thân nghĩ đến mẹ cả ngày sống trong tự trách bởi vì Ngô Cẩm bị người ôm đi, cùng ba cả ngày không về nhà, cô quyết định, đưa Ngô Cẩm về nhà, để Ngô Cẩm nhận ba mẹ.

Sau đó, sau khi Thẩm mẹ nhận lại Ngô Cẩm, càng thêm không quan tâm nguyên thân. Nguyên thân nhìn thấy Thẩm mẹ quan tâm yêu thương Ngô Cẩm nhưng không bao giờ có biểu tình như thế với cô, vì thế nhảy lầu tự sát.

Hàng năm ủy khuất cùng khổ sở trong nội tâm nguyên thân chồng chất, rốt cuộc bùng nổ, lúc nguyên thân nhảy lầu, dường như thấy được mẹ đứng không xa, vui vẻ vẫy tay với cô, nói là về nhà ăn cơm.

Khi Thẩm Ngưng nhìn thấy Ngô Cẩm, nội tâm ngoại trừ vô tận bi thương, cái gì cũng không có, một tia oán hận cũng không có.

Nguyên thân thật sự rất lương thiện, đây là nguyên thân mà trước nay Thẩm Ngưng chưa từng gặp, cô không oán hận bất cứ ai, chỉ có khát vọng với tình thương của cha tình thương của mẹ cùng tuyệt vọng.

Đi xuống cầu thang, Thẩm Ngưng vừa mới vào lớp đã bị lớp trưởng gọi đi văn phòng, nói chủ nhiệm lớp có việc tìm cô.

Đi vào văn phòng, chủ nhiệm lớp vừa thấy cô tới, vẫy vẫy tay, trên mặt cười thành hoa hướng dương, “Thẩm Ngưng đồng học a, lại đây lại đây.”

Thẩm Ngưng đi qua, nhỏ giọng nói câu chào cô.

Chủ nhiệm lớp: “Việc lần này cô đã biết, là thầy thế đục không tốt, cô đã nói với thầy ấy, về sau thân thể không thoải mái thì không cần đi học thế đục, ảnh hưởng học tập thì không tốt.”

Thẩm Ngưng nhấp nhấp miệng, muốn nói gì lại không có nói ra.

Cô rất thích học thế đục..... Chỉ là thân thể của cô không tốt.

Chủ nhiệm lớp lấy một tờ giấy đẩy đến trước mặt cô “Tiết 1, 2 ngày mai là tự học, hai tiết đó em đi sang lớp số 6 giảng Toán cho bọn họ, cô biết em học Toán tốt nhất, hôm đó cô có việc, em giúp cô dạy hai tiết đó được không?”

Thẩm Ngưng đột nhiên ngẩng đầu, chân tay luống cuống xua tay, “Em... Em.....” Cô không làm được, thật sự không làm được.

Chủ nhiệm lớp trấn an vỗ vỗ bả vai, cười nói: “Đừng khản trương! Cô tin tưởng em!”

“Trở về đi, ngày mai đến sớm một chút a.”

Thẩm Ngưng đi ra văn phòng, khóe miệng mơ hồ có thể thấy được rất nhỏ độ cong rồi nhạn choang biến mất, rừ đầu vẫn là bộ dạng nhu nhược.

Trở lại phòng học, mọi người dị thường an tĩnh lạ, vừa thấy nàng ngồi vào bàn học, bắt đầu khe khẽ nói nhỏ nghị luận.

“Cậu ta còn dạy người khác? Chỉ bằng cậu ta, ha ha ha ha, cười chết người!”

“Cũng không phải là sao, tớ ở văn phòng nghe được, chủ nhiệm lớp ngày đó có việc, để cậu ta dạy hai tiết ở lớp số 6 đấy!”

“Lớp số 6?? Kia không phải lớp của Mộ nam thần sao?”

“Đúng đúng đúng, chính là lớp đó, thật hâm mộ a, có thể chính đại quang minh nhìn thấy Mộ nam thần, không chừng còn có thể nói chuyện với Mộ nam thần đâu.”

“A a a a! Tiện nhân!”

Thanh âm càng lúc càng lớn, rõ ràng truyền tới tai Thẩm Ngưng, Thẩm Ngưng rũ đầu đọc sách, tóc đen theo vành tai chặn cả khuôn mặt cùng khóe miệng đang cong lên.

Cốt truyện phát triển rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(13)

Hết tiết đầu buổi chiều, trước mặt Thẩm Ngưng đứng một nhóm người, đều là nữ sinh, có mấy người sắc mặt phiếm hồng, ngượng ngùng kéo Thẩm Ngưng đến một bên, “Thẩm Ngưng đồng học!”

Thẩm Ngưng buột miệng lui về phía sau vài bước, rút tay về, lắp bắp hỏi: “Cân... Các cậu... Có việc sao?”

Một nữ sinh nhiệt tình nói: “Thẩm Ngưng a, ngày mai có thể giúp giúp bọn tớ không a?”

“Cái... Cái gì?”

“Chính là đưa thư tình cho Mộ Cung Mặc giúp bọn tớ.” Dứt lời, mấy nữ sinh nhét thư vào trong tay Thẩm Ngưng.

Thẩm Ngưng nhìn nhìn mười mấy lá thư tình trong tay, cứng họng, phe phẩy đầu hỏi: “Mộ Cung Mặc..... Là ai a?”

Mọi người sùng sốt một chút, trong mắt kinh thường chợt lóe qua, một người nói: “Không biết thì hỏi, được rồi, chúng ta đi, nhất định phải đưa a!”

Mấy người kia một lát đã đi mất.

Thẩm Ngưng thu hồi ánh mắt, bỏ từng phong thư vào trong cặp sách, rồi phòng học.

*

Sáng sớm hôm sau.

Thẩm Ngưng sớm rời giường, lúc đi đến trường mới gần 7 giờ.

Qua mười mấy phút cô chủ nhiệm mới đến, cười mang Thẩm Ngưng đến văn phòng, nói cho nàng trọng điểm chương trình học cùng với tình huống đại khái của lớp học.

Thẩm Ngưng sau khi nghe xong thập phần khẩn trương từ chối, “Cô..... Em... Em không được.....”

Chủ nhiệm lớp vẻ mặt yên tâm nói: “Không có việc gì không có việc gì, em cứ giảng những gì mình suy nghĩ, đừng khẩn trương, cứ coi người trong lớp thành sách vở, đừng nghĩ gì, thật sự không được thì đi ra tìm cô Mai, để cô ấy gọi cho cô.”

“Được rồi, em ngồi đi, cô còn có việc đi trước!”

Nhìn chủ nhiệm lớp đi ra phòng học, Thẩm Ngưng biểu cảm không còn sót lại chút gì, nhìn nhìn văn phòng không có một bóng người, nhàm chán xoay bút.

【 Lý chủ, có muốn mua vật phẩm trong cửa hàng không? 】

Thẩm Ngưng nghe trong âm thanh máy móc có sự tha thiết, trong lòng có một tia hứng thú, nói: “Nếu ra mua vật phẩm trong cửa hàng, mi sẽ có lợi đi?”

【 Ha ha..... Ký chủ, cô nói gì vậy. 】

“Mi không nói ta cũng biết, được rồi, ta nhìn xem.”

Thẩm Ngự click mở giao diện cửa hàng, lướt qua một trang lại một trang, dừng lại ở một vật phẩm, là thuốc trị cảm.

Thuốc trị cảm này không phải thuốc trị cảm, ăn vào sẽ có dấu hiệu bị cảm, nhưng sẽ không cảm thấy khó chịu.

Thuốc này rất có lương tâm đâu.

Bắt quá giá bán làm cô đau đớn, muốn 5000 giới tệ.

“Không đúng, lần trước không phải 2000 sao?”

【Ký chủ, tôi đã nói với cô.....】

“Đã biết đã biết..... Hệ thống thăng cấp, vật phẩm cũng tăng giá phải không? Thật đủ hồ!” Thẩm Ngự đen mặt, thật vất vả muốn kiếm chút giới tệ, lại bị hệ thống này hồ không còn.

“Giảm giá đi, về sau còn mua.”

【Ký chủ... Đây là giá thấp nhất..... Không thể.....】

“Lừa ai đâu!” Thẩm Ngự đánh gãy nó nói: “Hệ thống khác đều 2000, chỉ mi 5000, cũng tăng quá nhiều đi? 3000, không thể nhiều hơn nữa!”

【.....Được... Được rồi.】

Âm thanh hệ thống lãnh ngành máy móc mơ hồ mang theo chút ủy khuất.

Như vậy làm Thẩm Ngự buồn cười.

Kỹ năng mặc cả này a, cô học được trong một thế giới, như thế rất tốt, có đất dùng vỡ.

Thuốc trị cảm tới tay, Thẩm Ngự nhìn nhìn thời gian, cùng hệ thống tán ngẫu đã đến 8 giờ.

Cầm sách, lúc đi ra cửa, sắc mặt đã biến thành bộ dạng nhút nhát sợ sệt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(14)

Ở trước cửa phòng học đứng một lúc lâu Thẩm Ngự mới đi vào, phòng học ồn ào bỗng chốc an tĩnh lại, từng ánh mắt dừng trên người cô.

Thẩm Ngự khăn trương sắp khóc, ngón tay run rẩy đặt sách giáo khoa trên mặt bàn, giọng nói bé xiu giới thiệu bản thân.

Phòng học có mấy học sinh quấy rối, nói với Thẩm Ngự: "Cậu nói gì vậy? Lớn tiếng chút! Bọn tôi không nghe thấy!"

"Đúng vậy, không nghe thấy a!"

Thẩm Ngự lúc túng đến mức không dám ngẩng đầu lên, ấp úng lặp lại.

Người bên dưới càng ồn ào.

"Ồn ào!"

Bỗng nhiên một giọng nói từ hàng sau cùng vang lên làm cả lớp học chìm vào im lặng, không ai dám dám phát ra tiếng động.

Thẩm Ngự cảm thấy khang khác, ngờ ngác ngẩng đầu, nhìn lướt qua cả lớp, gục đầu xuống an ủi chính mình bọn họ là sách vở, là sách vở, không phải khăn trương!

Một tiết từ bắt đầu khăn trương đến lúc sau tự tin ngẩng đầu, Thẩm Ngự giảng bài một cách dễ hiểu.

Thẩm Ngự thân là học bá đứng đầu toàn khối, một tiết này làm tất cả học sinh đều nghe hiểu, sau đó 5, 6 người đều đứng lên đặt câu hỏi.

"Cô giáo, cô thật giỏi a, có thể giảng cho em bài này không? Em vẫn luôn không hiểu."

Thẩm Ngự sắc mặt trắng bệch, lắc đầu nói: "Không... Không phải gọi tôi là cô giáo, gọi là Thẩm Ngự là được rồi."

Học sinh kia thấy Thẩm Ngự rất dễ gần, thần sắc không có một tia kiêu ngạo hay khinh thường, chỉ có khiêm tốn, làm người ta có hảo cảm, gãi gãi đầu nói: "Được rồi, Thẩm Ngự, có thể giảng bài này cho tớ được không?"

"Được... Được."

Thẩm Ngự xem đề bài, nghiêm túc phân tích một chút mới giảng bài, tận lực dùng cách đơn giản nói cho hẳn.

Học sinh kia mắt tỏa sáng, vui mừng gật đầu nói: "Hóa ra là như vậy, tớ đã suy nghĩ nửa ngày, cảm ơn cậu nha Thẩm Ngự, cậu thật sự quá lợi hại."

Thẩm Ngự bị bộ dạng nhiệt tình của hẳn dọa đến, đẩy đẩy gọng kính ừ một tiếng.

Tiết thứ 2, theo lý thuyết phải gọi học sinh lên bảng giảng bài, Thẩm Ngự nhìn chằm chằm danh sách học sinh trên bàn không biết gọi ai.

Phòng học an tĩnh vài phút, có mấy học sinh nói giỡn đánh võ không khí khẩn trương.

"Tớ tớ tớ, Thẩm Ngự, bài này để tớ lên làm cho."

Thẩm Ngự cho hẳn một ánh mắt cảm tạ mới mở miệng nói: "Tất cả mọi người đều có số thứ tự đi, tôi mở sách quyết định được không."

"Có thể có thể!"

Thẩm Ngự mở sách Toán, nhìn số trang: "Số 3.....37 đi lên làm bài này đi."

Phòng học vừa nghe được số này lập tức không có tiếng động, không khí im ắng làm Thẩm Ngự nghi hoặc nhìn nhìn mọi người, thẳng đến khi nhìn thấy một người đi lên bục giảng.

Đồng phục rộng thùng thình mặc trên người làm nổi bật dáng người cao lớn, tóc đen, khuôn mặt lạnh nhạt tuấn mỹ làm người khác chùn bước, lại đẹp như được tỉ mỉ điêu khắc.

Thẩm Ngự nhìn hẳn đi tới, lại kinh ngạc lui về phía sau một bước, không ai phát hiện năng dị thường, chỉ có Mộ Cung Mặc nhìn về phía cô mới nhìn thấy.

Mộ Cung Mặc khước miệng tùy tiện cong lên, một tay cầm ở túi quần, một tay cầm phấn viết bài giải.

Chờ hẳn viết xong, mọi người nhìn hẳn ngồi trở lại vị trí, tất cả thật giống như ảo giác.

Ai sẽ nghĩ Mộ Cung Mặc từ trước đến nay không bao giờ lên bảng hôm nay lại khác thường như vậy, vừa mới còn nhìn thấy hẳn nghe giảng, trời ơi, đây vẫn là nam thần lãnh khốc vô pháp vô thiên sao?

Thẩm Ngự cũng không biết trong lòng mọi người nghĩ gì, nghiêm túc cẩn thận kiểm tra bài giải, phát hiện không có lỗi sai nào, không dám nói người kia một câu, vội vàng nói sang chuyện khác rồi tiếp tục giảng theo chương trình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(15)

Hết 2 tiết, lúc Thẩm Ngự thu thập sách vở ra ngoài, mấy phong thư từ trong đó rơi ra, trên bìa hồng nhạt vẽ đủ loại trái tim, nếu để gần còn có hương thơm.

Thẩm Ngự ngón tay nắm chặt, rồi rầm thật lâu, mới đến gần một học sinh, hỏi hẳn ai là Mộ Cung Mặc.

Người nọ vừa nghe, thân hình chấn động một chút, hoảng sợ lui về phía sau, nhanh như chớp chạy mất.

Thẩm Ngự mộng bức đứng tại chỗ, liên tiếp hỏi vài người đều như vậy, không khỏi nghĩ người gọi là Mộ Cung Mặc có bao nhiêu đáng sợ, làm nhiều người sợ như vậy.

Cuối cùng cũng có một người nói cho cô chiến tích huy hoàng của Mộ Cung Mặc.

"Mộ Cung Mặc a, Thẩm Ngự cậu tìm hẳn làm gì a? Hẳn cũng không phải là một học sinh tốt."

Thẩm Ngự sững sốt, "Hắn làm sao vậy?"

Nam sinh koa nhìn trái phải, tới gần cô hạ giọng nói: "Hắn rất khủng bố, trước đó không lâu đánh nhau với người trường bên cạnh đến nỗi phải vào bệnh viện hôn mê ba ngày mới tỉnh, người nhà của họ cũng không dám tìm hắn, gia đình hắn rất đặc biệt, trường học cũng không dám chọc hắn, Thẩm Ngự, cậu đừng tìm hắn, chết cũng không biết chết như thế nào đâu."

"....." Thẩm Ngự kinh hồn táng đả nuốt nuốt nước miếng, trầm ngâm hồi lâu mới nói: "... Tôi tìm hắn có chút việc....."

Những phong thư đó cũng là tâm ý của người ta, cô đáp ứng thì phải làm được, không thể lật lọng.

Nam sinh không biết vì sao sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, cúi đầu nhìn về phía nơi khác, một lát sau mới quay đầu nói với Thẩm Ngự: "Người vừa đi qua là Mộ Cung Mặc."

Thẩm Ngự nghe tiếng vội vàng cầm sách vở đi ra ngoài, "Tôi đi trước, cảm ơn cậu nhiều."

"Cậu cẩn thận một chút!"

Ra phòng học, ánh mắt Thẩm Ngự đuổi theo bóng dáng nam sinh kia nói, đi theo sau.

Đi đến một đoạn không có ai, bóng người kia đã không thấy tăm hơi.

Thẩm Ngự nhìn xung quanh, vừa lui về phía sau liền đâm vào lồng ngực rắn chắc.

Ngay sau đó vang lên một giọng nói lạnh băng, "Cậu theo dõi tôi?"

Thẩm Ngự xoay người, hoảng sợ lui về phía sau, liên tục xua tay, "Tôi..... Tôi không có."

Người này không phải là bạo lực cuồng ở đầu ngõ sao..... Sao lại ở chỗ này.....

Không đúng, người kia sẽ không phải chính là hắn đi?

Mộ Cung Mặc nhìn lướt qua khuôn mặt nhỏ của cô, ôm ngực dựa trên tường, "Không có? Vậy cậu tới nơi này làm gì?"

Thẩm Ngự rũ đầu muốn khóc, nghĩ đến mấy phong thư tình, vẫn lấy hết can đảm nhỏ giọng nói: "Cậu là Mộ Cung Mặc sao?"

"Có việc?"

"Cái kia....." Thẩm Ngự luống cuống tay chân lấy ra mấy phong thư tình từ trong sách, đưa tới trước mặt hắn, nói nhỏ như muỗi kêu: "Cho cậu."

Mộ Cung Mặc nhìn thấy thư tình trong tay cô, trái tim không biết vì sao nhảy lên, nhú mào, "Cho tôi?"

"Àn....." Thẩm Ngự gật đầu như giả vờ, "Đều là cho cậu."

"Thích tôi đến vậy sao?" Mộ Cung Mặc khoe miệng gọi lên một mạt trào phúng tươi cười.

Thư tình ít nhất có 6 phong, hắn không nghĩ tới người này lại viết nhiều thư cho hắn như vậy, chắc là yêu thầm hắn rất lâu rồi đi.

Thẩm Ngự giật mình, phản ứng lại đột nhiên lắc đầu, "Không không không phải..... Đây là do mấy bạn gái lớp tôi đưa cho cậu, bọn họ rất thích cậu."

Mộ Cung Mặc: "....."

Thẩm Ngự cảm giác không khí càng ngày càng lạnh, nghi hoặc nhìn nhìn bốn phía, đoán là ảo giác của mình, để thư tình vào tay hắn, "Tôi... Tôi đi đây....." Dứt lời chạy đi.

Mộ Cung Mặc chăm chú nhìn bóng dáng cô biến mất, phong thư bị hắn nắm chặt, cổ tay nổi đầy gân xanh, cả người tản ra khí lạnh.

Vote vote vote□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: TG1《 Nam thần lãnh khóc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(16)

Đi xuống cầu thang Thẩm Ngư cảm thấy phía sau lạnh lạnh, đôi mắt hiện lên ý cười, nhìn giá trị hảo cảm, đã lên 3 sao.

Mộ Cung Mặc hảo cảm độ có thể lên nhanh như vậy, hẳn là do ảnh hưởng sâu trong lòng bất tri bất giác thay đổi.

Buổi chiều tan học, Thẩm Ngư không trực tiếp về nhà, mà đi theo phía sau nữ chủ Ngô Cẩm.

Gia đình Ngô Cẩm đang ở cũng không tốt, cha mẹ nuôi đều đi làm công, cũng không nguyện ý trả tiền ăn học cho Ngô Cẩm. Bọn họ nuôi Ngô Cẩm vì lúc đó chưa có con, nhưng sau một năm thì mẹ nuôi bỗng nhiên mang thai, sinh một đứa con trai, cho nên cũng không đối xử với Ngô Cẩm tốt như trước.

Tiền Ngô Cẩm đi học là do chính bản thân kiếm vì biết rằng cha mẹ nuôi sẽ không cho cô ấy tiền để đi học.

Quan trọng là hai người kia cũng không nói cho Ngô Cẩm biết bọn họ không phải cha mẹ ruột.

Thẩm Ngư đi theo Ngô Cẩm vào một quán ăn, đứng ở góc tường nhìn Ngô Cẩm mặc đồng phục của quán phục vụ khách hàng.

Ngô Cẩm ở nhà cũng không làm việc nhà nhiều, làm việc hơi luống cuống tay chân, đã có ba vị khách phản ánh, quản lý gọi vào mắng vài ba câu.

Thẩm Ngư đi theo Ngô Cẩm bởi vì một đoạn trong cốt truyện.

Cốt truyện, trong lúc Ngô Cẩm bùng thức ăn ra bàn, không cẩn thận làm dầu mỡ của thức ăn bắn vào trên người của một vị khách, vị khách kia tức giận, chửi bới Ngô Cẩm, còn bắt bồi thường áo khoác cho hắn.

Ngô Cẩm làm sao có nhiều tiền như vậy, cúi đầu xin lỗi.

Vị khách kia tức giận đẩy Ngô Cẩm, Ngô Cẩm không đứng vững ngã vào trên người Mộ Cung Mặc đang uống rượu.

Hai người hai mắt nhìn nhau, liếc mắt đưa tình, Mộ Cung Mặc nhìn đôi mắt Ngô Cẩm nhớ đến người mình hằng đêm vẫn mơ thấy, hảo cảm lập tức bay lên.

Ngô Cẩm hốt hoảng thất thố đứng lên, vị khách kia tiếp tục làm ầm, bị Mộ Cung Mặc đánh chạy.

【 Ký chủ, cốt truyện đã bắt đầu rồi, cô không đi ngăn cản sao? 】 Hệ thống nhìn nữ chủ Ngô Cẩm ngã vào trên người Mộ Cung Mặc, ngữ khí sốt ruột hơn.

Thẩm Ngư cười lắc đầu, "Tôi thích khó khăn, cứ như vậy đi, tôi thật muốn nhìn, sau khi Mộ Cung Mặc biết tất cả, đối mặt hai người, sẽ lựa chọn như thế nào."

【 Ký chủ.....】

Hệ thống có chút không thể tin, nó còn chưa gặp qua ký chủ nào như vậy, chưa có ký chủ nào giống cô, nhìn nam nữ chủ tương thân tương ái mà không đi ngăn cản.

Nghĩ đến hậu quả hi nhiệm vụ thất bại, trong lòng nước mắt chảy như suối.

"Đi, nên trở về rồi." Thẩm Ngư dứt lời muốn đi, nhưng trước mắt nhoáng lên, nồng nặc mùi rượu tràn ngập chóp mũi.

"Đừng đi..... Đừng đi....." Một người ghé vào trên người cô lẩm bẩm tự nói.

Thẩm Ngư sắc mặt đen như than: "....."

Ai có thể nói cho cô, Mộ Cung Mặc vừa mới ở quán ăn, nháy mắt đã đến đây?

Hệ thống yếu ớt nhắc nhở 【 Hẳn đã sớm tới đây..... Tôi muốn nhắc nhở cô.....】

Thẩm Ngư nghĩ đến thiết lập tính cách của nguyên thân, sắc mặt chuyển thành kinh hoàng, lui về phía sau muốn đẩy người trên người mình ra, "..... Bạn học..... Cậu tỉnh tỉnh....."

Mộ Cung Mặc giống như đã ngủ say, không nhúc nhích dựa vào trên người cô.

Thẩm Ngư chỉ cao đến ngực hắn, nào có sức lực bị hắn dựa vào, một lát đã thở hồng hộc, liều mạng đẩy về phía trước nhưng làm sao cũng không đẩy được, "Bạn học, cậu tỉnh tỉnh....."

Mộ Cung Mặc vẫn ngủ như lợn chết.

Nhìn bầu trời dần tối lại, đèn đường sáng lên, Thẩm Ngự liều mạng kéo Mộ Cung Mặc đi về phía trước.

Từng bước một đi đến công viên cách đó không xa, đẩy hán lên trên ghế, thờ hồn hèn bình ổn hơi thở.

"Cốt truyện sao lại thay đổi?" Thẩm Ngự cau mày nhìn người đang ngồi trên ghế, ở trong lòng hỏi hệ thống.

【 Tôi cũng không biết.....】

Vote vote vote□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(17)

Thẩm Ngự mệt đến nỗi không nhắc nổi eo, quý biết cô kéo cái người cao lớn này có bao nhiêu mệt, cũng không biết cô kéo người này như thế nào nữa, thật là mệt chết mất.

"Hán ngủ rồi đúng không?"

【 Ngủ... Ngủ rồi đi. 】

"Đi?" Thẩm Ngự nhướn mày, "Có khẳng định không?"

【 Khẳng... Khẳng định! 】 Hệ thống cắn khăn tay khóc không ra nước mắt, nó chỉ có thể dùng hệ thống đánh giá nam chủ Mộ Cung Mặc ngủ hay không, có một số việc cũng sẽ có sai sót chứ, sao lại dữ như vậy a.....

"Được rồi."

Thẩm Ngự không cần diễn, tùy tiện ngồi vào bên cạnh Mộ Cung Mặc, hồi phục sức lực.

Mộ Cung Mặc bên cạnh đã truyền đến từng đợt tiếng ngáy, có vẻ đã ngủ sâu.

"Người này sai thiết lập đi? Lúc này không phải đang ở cùng nữ chủ sao?" Thẩm Ngự hỏi.

Đoạn này trong cốt truyện là Mộ Cung Mặc nói chuyện điện thoại với Mộ phụ, bị Mộ phụ làm tức giận nên chạy đến quán ăn uống rượu.

Đừng hỏi vì sao lại uống rượu trong quán nữ chủ làm thêm, đều là cốt truyện an bài, lại thêm chút cầu huyết.

Hệ thống kiểm tra vài lần, đều bình thường, không có chút khác thường nào, cũng cảm thấy rất kỳ quái 【 Ký chủ, nếu không nhân cơ hội này, nâng hảo cảm độ lên đi? 】

Thẩm Ngự chống cằm nghĩ nghĩ, đây là cơ hội ngàn năm có một, nhưng lại tự đưa tới cửa, lại làm cô đột nhiên không kịp phòng ngừa.

Nhìn nhìn thời gian, Thẩm Ngự không muốn bỏ qua cơ hội lần này, đứng lên nâng Mộ Cung Mặc dậy, vừa kéo vừa nói với hệ thống: "Đưa thuốc tăng lực đây, nhanh!"

【 Ách... Ký chủ.....】

"Làm sao vậy? Nhanh lên a!" Thẩm Ngự dùng dùng hết sức cũng chỉ nâng được hán dậy, sắp không chịu được nữa.

【 Thuốc tăng lực vừa mới hết..... Chỉ còn lại tiểu lực hoàn.....】

Thẩm Ngự hồng mắt, "Tiểu lực hoàn thì tiểu lực hoàn, nhanh lên a!!!"

Tiểu lực hoàn kém hơn thuốc tăng lực không phải một cấp, gia tăng sức lực cũng chỉ bằng 1/4 thuốc tăng lực.

Nhưng có còn hơn không.

So với vừa rồi miễn cưỡng cũng tốt hơn một chút, Thẩm Ngự kéo Mộ Cung Mặc đi về phía khách sạn, mà lúc này bên tai lại truyền đến tiếng nôn.

"Mộ... Mộ Cung Mặc! Cậu đừng nôn!" Thẩm Ngự thân hình chấn động, hét to với người đang ghé trên vai.

Mộ Cung Mặc say không biết gì, dạ dày quay cuồng, nơi nào nghe thấy Thẩm Ngự nói, hé miệng khó chịu nôn mửa.

Thẩm Ngự chỉ cảm thấy bả vai cùng phần lưng ướt đẫm, đầu trống rỗng, đột nhiên đẩy Mộ Cung Mặc xuống đất, nghiêng răng nghiêng lợi.

Mộ! Cung! Mặc!

Hệ thống yếu ớt an ủi nói 【 Ký chủ, giết người là phạm pháp! Giết người là phạm pháp a! 】

Thẩm Ngự: "....."

Mộ Cung Mặc bị ném xuống đất vẫn nôn, nôn không biết bao lâu, mới nghiêng đầu ngủ trên đường.

Trên đường không có ai, chỉ có mấy chiếc xe chạy qua, Thẩm Ngự mất thật lâu mới nhìn xuống không đánh người kia, ngừng thờ, kéo Mộ Cung Mặc tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa cảnh cáo, "Mộ Cung Mặc, cậu mà nôn nữa, tôi sẽ lột sạch cậu rồi ném trên đường!"

Dù sao hán đã say thành lợn chết, Thẩm Ngự cũng không cần duy trì thiết lập của nguyên thân, đánh vào trên đầu Mộ Cung Mặc.

Mộ Cung Mặc có lẽ là bị đạn đau, ôm Thẩm Ngự càng chặt.

Thẩm Ngự rút cuộc kéo hán vào khách sạn, dùng chứng minh thư mua trong cửa hàng thuê một phòng, xem nhẹ ánh mắt quái dị của nhân viên thu ngân, vào thang máy, đi vào phòng.

Chuyện đầu tiên Thẩm Ngự làm là đi tắm, mất một tiếng mới làm trên người hết mùi rượu, lúc cô khoác áo tắm dài đi ra, lại nhìn thấy người vốn đang nằm trên sofa lại ngồi trên mép giường, nhìn chăm chăm cô.

Vote vote vote ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(18)

Thẩm Ngự: "....."

Hệ thống! Sao không nhắc tôi Mộ Cung Mặc đã tỉnh??

【 Không...không phải, tôi đã kiểm tra Mộ Cung Mặc còn say a! Không... Không có tỉnh lại a! 】

Thẩm Ngự mày nhăn lại, nhắc chân đi về phía Mộ Cung Mặc, vừa đi vừa sửa sang lại áo, sắc mặt trong nháy mắt khôi phục lại bộ dạng nhút nhát sợ sệt.

"Mộ... Mộ Cung Mặc?"

Mộ Cung Mặc hai tròng mắt thâm sâu không thấy đáy, không có một tia men say, khuôn mặt lạnh lùng bị tóc đen che khuất hơn phân nửa. Nếu không có mùi rượu trên người, người khác còn không biết hán đã uống rượu.

Nơi nào có thể nhìn ra bộ dạng say rượu như vừa rồi.

Thẩm Ngự vẫy vẫy tay, người nọ không có phản ứng gì, vừa muốn thu tay lại, cổ tay bỗng nhiên căng thẳng, ngay sau đó thân thể bị người nọ kéo vào ngực, hai người ngã xuống giường lớn mềm mại.

"....." Thẩm Ngự giãy giụa muốn tránh ra, nhưng chút sức lực yếu ớt của cô sao có thể làm được.

Mộ Cung Mặc gắt gao ôm cô, yết hầu phát ra khàn khàn thanh âm, thêm vài phần yếu ớt: "Đừng đi..... Có thể đừng đi được không..... Thẩm Ngự..."

Thẩm Ngự thân hình chấn động, giãy giụa đều quên, thật lâu sau bên tai mới truyền tới tiếng hít thở có quy luật.

【 Ký... Ký chủ..... Mộ Cung Mặc tất cả chỉ số đều bình thường, không có dị thường. 】

Thẩm Ngự: "Hán có ký ức?"

【 Không có, nằm mơ cũng chỉ mơ thấy bóng dáng, căn bản không biết tên, tôi cũng không rõ tại sao lại như vậy, ký chủ yên tâm, tôi sẽ phản hồi lỗi sai này cho Chủ Thần. 】

Thẩm Ngư hít sâu một hơi, chậm rãi thốt ra, hơi thở vững vàng một ít, thân thể buông lỏng biếng nhác, con buồn ngủ mãnh liệt đánh úp lại, nhắm mắt lại ngủ.

Ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua rèm cửa chiếu vào trên giường có hai người đang ôm nhau ngủ, lộ ra một tia nhu sắc.

*

Sáng sớm, Thẩm Ngư đột nhiên bị đá xuống giường, mộng đầu truyền tới toàn thân, chợt tỉnh lại, vừa mở mắt đã đối diện với đôi mắt âm trầm của người kia.

Thẩm Ngư một câu ngựa tào ngạch trong cổ họng, sắc mặt biến đổi, thất tha thất thểu bò dậy từ trên mặt đất, sắc mặt mơ hồ không phát hiện được trên vai trống rỗng, áo tắm trượt xuống trên tay, lộ ra bả vai tuyết trắng cùng một nửa bên ngực.

Mộ Cung Mặc còn đắm chìm trong phần nộ, nhưng đôi mắt đi xuống, lại nhìn thấy một mảnh trắng nõn mềm mại, đôi mắt nóng rực, vội vàng dời ánh mắt, mặt nóng như bị lửa đốt, một đường đốt tới ngực, kịch liệt nhảy lên.

Thẩm Ngư mơ mơ màng màng xoa mắt, không đeo kính mọi thứ đều mơ hồ, đầu cũng không có phản ứng lại, nâng lên tay nhỏ sờ sờ phía trước, lại sờ vào một vật gì đó cứng rắn.

Mộ Cung Mặc cả người run lên, bỗng chốc lui về phía sau mấy chục bước, từ trên giường tập tễnh nhảy xuống sàn nhà, đôi mắt sắc bén nhìn cô, lại nhìn thấy một mảnh tuyết trắng, hốt hoảng dời đi, ngữ khí không xong rổng giận: "Cậu đang làm gì!?"

Thẩm Ngư buồn cười nhưng nhin xuống, trên mặt vẫn là bộ dạng ngây thơ mờ mịt bộ, tay sờ đến trên tú đầu giường, khi lấy được mắt kính mang lên, lúc này mới thấy rõ mọi thứ.

Sau khi nhìn thấy Mộ Cung Mặc, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch, hoảng sợ xin lỗi: "Thực... Thực xin lỗi....."

Mộ Cung Mặc giờ tay xoa xoa thái dương, không nghĩ ra tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, đôi mắt nhìn về phía nơi khác, nhin xuống tức giận hỏi: "Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?"

"..... Tôi... Tôi không dám nói....." Thẩm Ngư lấp bấp cúi đầu, sợ hãi nói.

"Tôi cho cô nói!" Mộ Cung Mặc thanh âm lạnh băng.

Vote vote vote ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(19)

Thẩm Ngư dừng một chút, giọng như muỗi kêu: "Ngày hôm qua tôi định về nhà..... Cậu lại ôm tôi, còn không cho tôi đi, tôi không có cách nào liền đưa cậu tới đây, nhưng... Nhưng cậu lại nôn hết vào người tôi, tôi phải đi tắm, lúc đi ra cậu lại kéo tay tôi không cho đi..... Còn ôm tôi....."

Thẩm Ngư ngập ngừng, Mộ Cung Mặc đại khái nghe hiểu, sắc mặt đen đến dọa người, cánh tay nổi đầy gân xanh, hận không thể tát mình hai cái.

"Tôi không nói dối....." Thẩm Ngư nói nói, nước mắt một giọt một giọt rơi, cô cũng không dám lâu, cúi đầu nhỏ giọng nức nở.

"Câm miệng!" Mộ Cung Mặc hít sâu một hơi nói: "Sửa sang lại quần áo!"

Thẩm Ngư nghe vậy vội vàng sửa sang lại áo, sợ hãi rụt rè lui đến tường, đôi mắt lóe sáng bị tóc mái che khuất.

Làm cậu nôm vào người tôi, ha ha ha tức chết rồi đi.

Mộ Cung Mặc xanh mặt, mớ di động ra, đi về phía phòng tắm, đi đến nửa đường ngừng lại, lạnh lùng nói với người phía sau: "Ở yên chỗ này!"

Thẩm Ngư xoa xoa nước mắt, nức nở nói: "Tôi muốn đi học....."

"....." Mộ Cung Mặc chịu không nổi bộ dạng cô khóc suốt mướt, khép mí mắt nói tiếp: "Tôi đưa cậu đi học!"

Dứt lời, phòng tắm vang lên tiếng đóng cửa.

Thẩm Ngự cúi đầu khóc thút thít đứng lên, xoa xoa cái mũi, trong mắt hiện lên một tia giả hoạt, cong cong khóe miệng nói: "Sử dụng thuốc cảm!"

【 Sử dụng thuốc cảm, người sử dụng sẽ bị cảm trong một ngày, nhiệt độ cơ thể lên tới 38 đến 39 độ C, người sử dụng sẽ không cảm thấy khó chịu! 】

Thẩm Ngự: "....."

Không bao lâu, Thẩm Ngự liền tiếp hắt xì, cảm thấy đầu choáng váng nhưng lại không thấy khó chịu.

Lắc lắc đầu, Thẩm Ngự đi đến tủ đầu giường cầm lấy đồng phục, bộ đồng phục này cô sẽ không mặc, toàn là mùi rượu cùng thứ mà Mộ Cung Mặc nôn.

Ăn mặc chỉnh tề, Thẩm Ngự cũng không thèm nhìn phòng tắm, liền đứng dậy ra ngoài.

Ngoại trừ đầu có chút choáng, mặt khác vẫn tốt, Thẩm Ngự đi vào thang máy, lại hắt xì, người trong thang máy thấy thế vội vàng tránh ra xa.

【 Ký chủ, không đợi Mộ Cung Mặc ra sao? 】

"Không cần, thiết lập của nguyên thân là như vậy, học tập đứng thứ nhags, việc khác không quan trọng."

*

Mộ Cung Mặc từ phòng tắm đi ra nhìn thấy căn phòng không bóng người, đôi mắt híp lại, lộ ra nguy hiểm.

Quản gia nhận được điện thoại chạy tới gõ gõ cửa phòng, Mộ Cung Mặc thay quần áo xong liền chjy ra bên ngoài, lão quản gia ở phía sau muốn nói một câu nhưng không kịp.

Ngồi trên ô tô, Mộ Cung Mặc dọc theo đường cái chậm rãi đi qua, quả nhiên nhìn thấy bóng người không xa phía trước.

"Lên xe!"

Thẩm Ngự nghe tiếng, quay đầu nhìn thấy Mộ Cung Mặc trong xe, cắn cắn môi, lắc đầu nói: "Tôi tự ngồi xe buýt đi về được."

"Tôi nói cậu lên xe!" Mộ Cung Mặc không có một tia kiên nhẫn, mở cửa kéo Thẩm Ngự vào trong xe.

Thẩm Ngự ngã vào ghế sau, không kịp nói chuyện, trước mắt liền tối sầm, mùi sữa tắm tràn ngập chớp mũi, trái tim khẩn trương nhảy lên, thân hình áp xuống sát vào người cô.

Qua hồi lâu người kia mới rời đi, Thẩm Ngự đỏ mặt nhìn nhìn đại an toàn trước ngực, nhỏ giọng nói câu cảm ơn.

Mộ Cung Mặc lấy túi quần áo ném cho nàng, lúc này mới khởi động xe, ngữ khí không tốt nói: "Mặc vào."

Thẩm Ngự cúi đầu nhìn túi, bên trong là một cái áo khoác đồng phục, ngốc ngốc ngẩng đầu, "Đây là..... Cho tôi sao?"

Vote vote vote ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: TG1《 Nam thần lãnh khóc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(20)

Mộ Cung Mặc hừ một tiếng, mắt nhìn thẳng tiếp tục lái xe.

Thẩm Ngự lấy đồng phục từ trong túi ra, ngón tay nắm thật chặt, giọng nói run rẩy: "Cảm ơn....."

Bộ đồng phục hôm qua không mặc được, trong nhà cũng chỉ dư lại một bộ không đủ thời gian về nhà thay, trường học quản rất nghiêm, không cho học sinh mặc quần áo bình thường.

Mộ Cung Mặc không nói gì, nhưng đôi mắt lại bất tri bất giác qua kính chắn nhìn về phía cô, sau khi nhận ra hành động của mình, hắn âm thầm mắng chính mình một câu, nhìn phía trước lái xe.

Lúc này, một tiếng hắt xì vang lên trong xe, Thẩm Ngự xoa xoa cái mũi, vội vàng xin lỗi: "Thực xin lỗi....."

Mộ Cung Mặc lông mày nhăn lại, chuyển tay lái, dừng lại trước một cửa hàng.

"Ồ yên chỗ này, tôi lập tức quay lại."

Thẩm Ngự cẩn thận nhìn ánh mắt không yên tâm của hắn, vội vàng gật đầu: "Tôi sẽ không đi."

"Ừ." Mộ Cung Mặc lúc này mới mở cửa xe đi ra ngoài, thân ảnh biến mất trong đám người.

Thẩm Ngự kéo kéo cổ áo, click mở giá trị hảo cảm nhìn thoáng qua, đã bốn sao, còn thiếu một sao nữa là được 100%.

Hắc hóa giá trị sắp online.

Thật lâu sau lúc sau, Mộ Cung Mặc mở cửa xe trở về, trong tay cầm một túi thuốc, ném cho cô, "Về nhà uống."

Thẩm Ngự phảng phất như nhận khoai lang phỏng tay, kinh ngạc ngược mắt, "Không.. Không cần."

Mộ Cung Mặc nhún mày, "Đây là thù lao cậu chăm sóc tôi cả đêm, như vậy chúng ta sẽ không ai nợ ai."

"..... Nhưng tôi cũng không thể nhận." Thẩm Ngự cúi đầu, lộ ra cằm cổ trắng mịn, giọng nói mềm mại: "Đồn phục tôi còn chưa cảm ơn cậu, cậu còn mua thuốc cho tôi....."

Mộ Cung Mặc bị cằm cổ trắng nõn kia hấp dẫn, lúc lấy lại tinh thần vội vàng dời ánh mắt, tức giận nói: "Cho thì cậu cứ nhận đi."

Nghĩ đến tối hôm qua nếu là nam sinh khác uống say đến trước mặt cô, có phải cô cũng sẽ đối xử với người kia như với hắn không?

Nghĩ vậy, trong lòng Mộ Cung Mặc giận dữ, "Về sau không cho tùy tiện mang người đàn ông khác đi khách sạn! Mặc kệ là ai, biết chưa?"

Thẩm Ngự nhỏ giọng phản bác: "Là cậu bám lấy tôi, tôi mới mang cậu đi khách sạn."

"....." Mặt Mộ Cung Mặc hồng hồng, nói to: "Về sau ai bám lấy cậu thì gọi điện cho tôi."

Thẩm Ngự còn không có mở miệng nói chuyện, một bàn tay to liền duỗi lại đây, lấy đi động trong tay cô.

"Cậu....."

Mộ Cung Mặc nhìn điện thoại không có mặt khẩu, không khỏi cong cong khóe miệng, bấm bấm một lúc rồi trả điện thoại về.

Thẩm Ngự click mở danh bạ, quả nhiên bên trong có thêm một cái tên: Mộ Cung Mặc.

"Không cho xóa, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi."

Thẩm Ngự một câu còn chưa nói, người nợ lại nói: "Đây đều là bởi vì tối qua cậu chăm sóc tôi, không cần nghĩ nhiều!"

Chuyên chế bá đạo!

Thẩm Ngự ủy khuất cắt điện thoại vào trong túi, không muốn nói chuyện với người bên cạnh.

Mộ Cung Mặc dừng xe trước cửa nhà, nói: "Xuống xe."

Thẩm Ngự quay đầu nhìn thấy ngôi nhà quen thuộc, kinh ngạc chớp chớp mắt hỏi, "Sao cậu lại... biết tôi ở đây?"

Mộ Cung Mặc mắt tự nhiên sờ sờ cái mũi, khủy tay chống trên cửa xe, lặp lại: "Xuống xe."

Thẩm Ngự mở cửa xe đi ra ngoài, giọng nói người nợ truyền ra từ trong xe: "Tôi đã xin nghỉ cho cậu, hôm nay không cần đi học."

Dứt lời, chiếc xe lao nhanh qua trước mặt cô.

Thẩm Ngự thu hồi ánh mắt đi vào nhà.

Tính cách nam chủ trong cốt truyện là giả đi, này làm sao là bộ dạng hung ác nham hiểm lãnh khốc? Phải là ngạo kiều mượn tao mới đúng.

Không biết giá trị hắc hóa tới năm sao là bộ dáng gì.

Thẩm Ngự vẫn có chút chờ mong.

Vote vote vote□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(21)

Bên trong xe.

“Người vừa này là ai? Con không biết học kỳ sau con phải đi bộ đội à?”

Mộ Cung Mặc nắm chặt tay lái, nghe tiếng quát lớn từ microphone truyền đến, mở miệng nói: “Ba, con không muốn đi bộ đội.”

“Mày nói gì? Mày biết mày đang nói cái gì không? Mộ Cung Mặc, lập tức về nhà!” Mộ phụ rống giận.

Mộ Cung Mặc trực tiếp ngắt điện thoại, đôi mắt tràn đầy lạnh lẽo tức giận, dẫm mạnh chân ga, xe lao nhanh trên đường.

*

Về đến nhà Thẩm Ngự ghé vào trên giường nghỉ ngơi, ngoài cửa phòng vang lên tiếng mở cửa, cô bỗng chốc ngồi dậy, nhấc chân đi ra ngoài.

Thẩm mẫu buông túi, vừa ngẩng đầu thù nhìn thấy Thẩm Ngự đi ra, nói: “Đã trở lại, ăn cơm chưa?”

Thẩm Ngự nín thở, nói: “Mẹ, nếu... Chị trở về, mẹ sẽ vui vẻ sao?”

Sắc mặt Thẩm mẫu chợt trầm xuống, ngữ khí tăng thêm: “Trở về phòng đi.”

“Mẹ.....”

“Mẹ bảo con đi về phòng, không nghe mẹ nói phải không?” Thẩm mẫu chỉ vào phòng cô nhú mày nói.

Thẩm Ngự bẹp bẹp miệng, hốc mắt đỏ một vòng, xoay người khép lại cửa phòng.

Mẹ, nếu người bị ôm đi là con, có phải người sẽ không đối xử với con như vậy?

Mẹ, hình như con đã nhìn thấy chị, nếu con mang chị trở về, mẹ sẽ vui vẻ phải không?

Nước mắt ở khoảnh khắc cửa phòng đóng lại chảy xuống, Thẩm Ngự dựa vào cửa chậm rãi trượt xuống đất, ôm đầu gối không tiếng động khóc nức nở.

*

“Thẩm Ngự a, ngày mai là sinh nhật của tớ, cậu có thể tới không?”

Thẩm Ngự kinh ngạc nói không lên lời, người bên kia kêu vài câu mới lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Tớ... Tớ có thể đi.”

“Thật tốt, ngày mai tớ nói địa chỉ, nhớ phải đến nha.”

Điện thoại ngắt, Thẩm Ngự như cầm bảo bối, nhìn chằm chằm điện thoại cười ngây ngô.

Đây vẫn là lần đầu tiên được bạn mời đi dự sinh nhật, thật sự quá tốt.

Thẩm Ngự luống cuống tay chân nhảy xuống giường, đi đến bên cạnh bàn lưu luyến sờ sờ con heo nhỏ đựng tiền tiêu vặt, cắn răng đập xuống đất, tiền lẻ bên trong rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vang leng keng thanh thúy.

Nàng cho hết vào trong túi, đeo cặp sách đi ra ngoài.

Hôm nay là thứ Bảy, ngày mai vừa lúc là cuối tuần.

Đi vào một cửa hàng, vừa đi vào, liền gặp được một người.

“Là cậu.” Người nọ nhận ra cô.

Thẩm Ngưng nắm chặt cặp sách, nhút nhát sợ sệt nhìn cô ấy, nhớ tới lần đó ở sân thể dục là người này đưa mình tới phòng y tế, dùng một chút nói: “Ngày đó cảm ơn cậu.”

Ngô Cẩm nói: “Không có gì, ngày đó tớ đi trước, xin lỗi nhé, cậu cũng tới mua quà à?”

Thẩm Ngưng cong cong khóe miệng, gật đầu: “Ừ.”

Nghĩ đến ngày mai được đi dự sinh nhật, trong lòng liền ấm áp.

Ngô Cẩm rất có hảo cảm với người này, đi tới đáp lời: “Chào cậu, tớ tên là Ngô Cẩm.”

Thẩm Ngưng lần đầu tiên được nữ sinh bắt chuyện, nhất thời có chút khẩn trương, chân tay luống cuống: “Tớ tên là Thẩm Ngưng.”

“Tớ gọi cậu là Tiểu Ngưng đi, cậu gọi tớ Cẩm Cẩm là được.”

“Được, Cẩm Cẩm.”

Ngô Cẩm nói chuyện với Thẩm Ngưng một lúc, khi biết cô cùng đi dự sinh nhật hôm đấy, vui mừng nói: “Như vậy a, ngày mai chúng ta cùng đi đi, được không? Tiểu Ngưng.”

Thẩm Ngưng đồng ý đáp lời.

Hai người mua quà, trao đổi số điện thoại, liền đường ai nấy đi.

Thẩm Ngưng đứng tại chỗ nhìn Ngô Cẩm rời đi, môi khẽ run: “Ngô Cẩm. Ngô Cẩm.”

Nguyên lai chị của cô tên Ngô Cẩm, tính cách còn tốt như vậy, không giống cô, không biết cách nói chuyện.

Vote vote vote ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩm Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(22)

【 Ách... Ký chủ, rõ ràng đây là bây, sao cô vẫn đi? 】 Hệ thống thật sự bị kỹ thuật diễn của ký chủ chinh phục, nếu không phải có thể nghe được suy nghĩ của cô, thiếu chút nữa nó đã tin.

Bây giờ nó không phải lo lắng cho ký chủ, mà là lo lắng cho mấy người kia a.

Thẩm Ngưng ngáp một cái, "Ồ thế giới này lãng phí quá nhiều thời gian, tôi muốn đi nhiều thế giới để chơi."

Hệ thống không lời gì để nói, trong lòng khẩn cầu nhiệm vụ nhất định phải thuận lợi hoàn thành a, tích phân còn đàn chờ nó a.

*

Màn đêm buông xuống, sắc trời ngoài cửa càng ngày càng tối, ánh trăng cũng bị mây đen che khuất, ngày mai là một ngày mưa.

Thẩm Ngưng mặc bộ váy đẹp nhất trong tủ quần áo, ra khỏi phòng.

Thẩm mẫu lại ngồi ở bàn uống rượu, trong miệng nói mãi điều gì đó.

"Mẹ, tối nay con sẽ không về nhà, con sang nhà bạn ngủ."

Thẩm mẫu như không nghe thấy, vẫn rót rượu uống.

Thẩm Ngự mắt mát thu hồi ánh mắt đi ra cửa.

Chờ Ngô Cẩm ở nơi đã hẹn, nửa tiếng sau, Ngô Cẩm mới bình tĩnh đi tới.

Phía sau còn có mấy nữ sinh, khi nhìn thấy Thẩm Ngự, sắc mặt lập tức đen, "Ngô Cẩm a, đây là người mà cậu nói sao, sao lại là cậu ta a....."

Ngô Cẩm dùng khuỷu tay chạm vào người kia một cái, cười cười nói với Thẩm Ngự: "Đi thôi, Tiểu Ngự."

Thẩm Ngự gật gù đầu, đi phía sau mấy người đó.

Người mời sinh nhật hôm nay nhà rất có tiền, đặt khách sạn cũng là khách sạn năm sao: "Các bạn ngồi đi, ngồi đi."

Thẩm Ngự đi theo Ngô Cẩm đến bên sofa, cùng một nhóm nữ sinh nói chuyện phiếm.

Thẩm Ngự chịu không nổi ánh mắt thành kiến của mấy người đó, đứng dậy lấy cốc đi WC.

Khi cô vừa đi, trên mặt mấy nữ sinh kia lập tức hiện ra ý cười, nữ sinh mời sinh nhật cũng tới, vài người liếc nhau, trong mắt rõ ràng có tính toán.

Ngô Cẩm không phản ứng lại, dựa lại gần hỏi: "Các cậu cười gì vậy?"

"Ngô Cẩm, cậu cũng đừng quan tâm, chờ xem kịch vui đi!"

"Hừ, ai kêu cô ta quần lấy Mộ thiếu gia của chúng ta."

Các cô tận mắt nhìn thấy Thẩm Ngự quần lấy Mộ Cung Mặc vào khách sạn, tiện nhân không biết xấu hổ, nhất định phải cho cô ta biết cái gì gọi là tự làm tự chịu.

Thẩm Ngự ngồi trên bồn cầu, vừa mới đứng lên, một xô nước từ trên trời giáng xuống, xối ướt toàn thân, đẩy cửa ra, dẫm trên mặt đất, lòng bàn chân như bị bôi dầu ngã về phía trước.

Thẩm Ngự sớm có dự cảm dựa vào bồn rửa tay, chống đỡ không ngã xuống.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh nói chuyện của mấy người.

"Bên trong thực sự có mỹ nữ? Tôi sợ cô ta hét lên, bị người khác nghe thấy thì....."

"Yên tâm đi, tôi đã bao cả tầng này rồi, sẽ không có ai nghe được, anh cứ yên tâm đi." Nữ sinh dừng một chút, lại nói: "Bất quá, anh cũng không thể nhào ra mạng người, chơi chơi thì được, đừng quá đáng."

Giọng nói nam sinh lộ ra đáng khinh, cười cười nói, "Yên tâm yên tâm, tôi biết mà."

"Vậy được rồi, anh vào đi."

Bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, Thẩm Ngự lúc này mới chậm rãi dựa vào bồn rửa tay đi vào WC, đóng cửa lại.

"Tiểu mỹ nhân, em ở đâu, mau ra đây, anh mang em ra ngoài." Nam sinh khóa cửa lại, mới vừa bước một bước, dưới chân liền trượt ngã về phía trước, trực tiếp ngã trên mặt đất đụng vào góc tường.

Thẩm Ngự giơ tay lau nước trên mặt, lấy di động ra gọi.

May mà di động không thấm nước.

Bên kia vừa nghe máy, Thẩm Ngự không nói gì, nước mắt trào ra như đê vỡ.

"Này? Thẩm Ngự?"

Thẩm Ngự thanh âm run rẩy, sợ hãi thật sâu, "Mộ... Mộ Cung Mặc, tớ sợ."

Mộ Cung Mặc bên kia dừng một chút, "Cậu ở đâu?"

Thẩm Ngự dứt quãng nói địa chủ cho hắn, ngắt điện thoại.

Vote vote vote ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(23)

Gọi điện thoại xong, cô lại hất xì, từ trên bồn cầu đứng lên, xoa xoa cái mũi.

Thời tiết đã chuyển lạnh, toàn thân ướt đầm ngồi trên bồn cầu mười mấy phút, thân thể này đã lạnh đến mức run run.

Thể chất nguyên thân vốn dĩ đã không tốt, lẫn lộn như vậy, không sinh bệnh đều phải sinh bệnh.

Thẩm Ngư mở cửa WC ra nhìn thấy nam sinh ở góc tường.

Bởi vì trên mặt đất trơn, đầu trực tiếp đụng vào trên tường hôn mê bất tỉnh, trán còn đang chảy máu.

Thẩm Ngư nói với hệ thống: “Rửa sạch sàn nhà đi, còn người này. Làm hẩn tỉnh lại.”

Hệ thống kinh ngạc hỏi 【 Làm hẩn tỉnh lại. Như vậy không tốt đi. 】

“Nhanh lên.” Thẩm Ngư bắt đầu xoa tóc đang ướt ra, ngay sau đó cởi áo khoác trên người, hôm nay cô mặc một cái váy màu vàng nhạt dài đến đầu gối, trên đùi còn mặc tất da chân.

Sau đó cô dùng tay xé vải trên vai, xương quai xanh, bên hông thành mấy cái lỗ.

Nam sinh trên mặt đất bị hệ thống làm tỉnh lại, mở to đôi mắt mơ hồ, chậm rãi nhìn nhìn, liền nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt.

Mái tóc ướt đầm dán trên má trắng nõn, đôi mắt ngập nước tựa như nai con thẹn thùng nhìn mình, nhìn xuống, bả vai trắng nõn bại lộ bên ngoài.

Nam sinh chỉ cảm thấy bụng dưới nóng như lửa đốt, một tay giữ chặt cổ tay của nữ sinh, kéo vào trong ngực.

Lúc này, cửa WC loảng xoảng một tiếng vang lớn, chỉ một cái chớp mắt, trước mặt Thẩm Ngư trước mắt, liền dán vào một lồng ngực ấm áp, đỉnh đầu truyền đến giọng nói ôn nhu: “Cậu không sao chứ?”

Thẩm Ngư nước mắt rơi như mưa, rúc vào người hẩn, không tiếng động nước nở.

Mộ Cung Mặc trái tim bóp chặt, bé cô ngồi lên nắp bồn cầu, nhẹ giọng an ủi.

Lúc mở mắt, hai tròng mắt mang theo nồng đậm lệ khí, sắc mặt giận dữ nhìn nam sinh kia, lửa giận tràn ngập áp chế không được, nam sinh kia nhìn thấy tâm sinh kinh hãi, phảng phất như nhìn thấy ác quỷ, muốn rời đi.

“Đừng... Đừng tới đây!!” Nam sinh lui về phía sau sát vách tường, mạnh mẽ nói: “Mày biết tao là ai không? Không cần lại đây! A a a a!!”

Mộ Cung Mặc nắm chặt tay, chột nắm lấy tóc của gã kéo đến vách tường đập, máu tươi nhiễm đỏ tay hẩn.

“Không... Không cần.” Thẩm Ngư phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy cảnh tượng này, dạ dày quay cuồng, chịu đựng ghê tởm chạy về phía hẩn.

Chạy đến bên cạnh Mộ Cung Mặc ôm lấy hai chân hẩn, lắc đầu run giọng nói: “Không cần. Sẽ chết người, Mộ Cung Mặc, không cần.”

Mộ Cung Mặc lúc này mới ngừng lại, buông lỏng tay ra, cũng không thèm nhìn tới nam sinh sống hay chết, rửa tay sạch sẽ khom người bé Thẩm Ngư lên.

Thẩm Ngư tái nhợt ngón tay nắm chặt quần áo trước ngực hẩn, nói năng lộn xộn lắm bần: “Đừng đánh. Cậu sẽ ngồi tù. Đừng đánh nữa.”

Mộ Cung Mặc thân hình chấn động, nhìn khuôn mặt tái nhợt gần như trong suốt của cô, cúi xuống ôn nhu hôn hôn trán an, “Tôi không đánh, đừng sợ.”

Thẩm Ngư lúc này mới chậm rãi buông tay, nhắm mắt lại hôn mê.

【 Hào cảm độ 5 sao, mở ra giá trị hắc hóa. Ký chủ không ngừng cố gắng, tiếp tục cố gắng! 】

Hệ thống yên lặng đốt cho nam sinh trên đất một ngọn nến. Lúc vừa trối định, nó còn sợ ký chủ thiên chân, không hoàn thành được nhiệm vụ. Xem ra, đều là ảo tưởng của nó.

Ngây thơ! Là nó ngây thơ a! Thiếu chút nữa lại bị kỹ năng diễn của ký chủ lừa gạt! Vừa mới khóc lóc khổ sở kia là giả! Giả!

Vote vote vote□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(24)

Lúc Thẩm Ngư mở mắt đã ở biệt thự, xóc chăn lên ngồi dậy, bên tai truyền đến tiếng nước chảy.

Truyền đến từ trong phòng tắm.

Trên người cô cũng đổi thành một bộ quần áo khác, nhẹ nhàng thoải mái, ngửi kĩ còn mang theo mùi sữa tắm.

Có vẻ như là người kia đã tắm cho mình, nguyên nhân mình ngứa xiu chỉ vì thân thể này không chịu nổi áp lực cùng cảnh đánh nhau,? Trên người có mấy chỗ không cẩn thận bị rách da cũng đã được bôi thuốc rất cẩn thận.

Nghe thấy tiếng nước ở phòng tắm dừng lại, Thẩm Ngư nằm xuống nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Cửa phòng tắm mở ra, thiếu niên chỉ mặc một cái áo tắm dài, tóc ướt đầm dề còn nhỏ nước chảy từ khuôn mặt góc cạnh đến lồng ngực rắn chắc rồi biến mất.

Hắn đi đến chỗ Thẩm Ngư, cô lông mi còn mang theo nước mắt, run rẩy đáng thương, không có kính, cả khuôn mặt đều lộ ra, rõ ràng không phải là khuôn mặt làm cho người ra kinh diễm nhưng Mộ Cung Mặc càng nhìn trái tim càng đập nhanh.

Thình thịch..... Thình thịch.....

Mộ Cung Mặc nhìn không được quý một chân xuống đất, tay để trên mép giường, ngơ ngẩn dùng đôi mắt miêu tả khuôn mặt của người con gái này.

Nhớ tới người tên Ngô gì đó, hai người này lớn lên giống y như đúc.....

Dường như thân ảnh nhỏ bé trong trí nhớ kia, dần dần cùng cô đan xen.

[Cậu... Cậu tên là gì?]

[Thẩm Ngư, tớ tên là Thẩm Ngư.]

Thẩm Ngư?

Mộ Cung Mặc còn chưa nghĩ xong đột nhiên bên cạnh có tiếng động, trước mắt tối sầm, thứ gì đó mềm mại dán lên môi, nhìn lại, cả khuôn mặt của cô hiện ra trước mắt hắn.

Mộ Cung Mặc nắm chặt khăn trải giường, thể xác và tinh thần chấn động, sắc mặt lạnh lùng dần phỉếm hồng.

Thẩm Ngư ngã về phía trước, có lẽ là ngủ không khống chế được cơ thể, nếu không có Mộ Cung Mặc dựa vào cô đã sớm lăn xuống đất.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, Thẩm Ngư đối diện với đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn, đáy lòng đột nhiên dâng lên một cỗ sợ hãi, chống đệm giường muốn lui về phía sau, cái ót lại bị người nọ chế trụ, hơi thở nóng ướt tràn ngập cánh mũi, một vật mềm mại vói vào trong miệng cô.

Thẩm Ngư chấn động, hai tay để ở trong ngực người nọ, giãy giụa muốn đẩy ra.

Nhưng chút sức lực này đối với Mộ Cung Mặc không là gì, đứng lên ôm cô vào trong ngực, không hề có kỹ thuật hôn.

"Ngô..... Đau....." Thẩm Ngư hàm hàm hồ hồ muốn đẩy cái lưỡi kia ra khỏi miệng mình.

Mộ Cung Mặc lại cuốn lấy cái lưỡi ngọt ngào kia liếm mút, đảo qua mỗi tác trong miệng, làm Thẩm Ngư đầu vầng mắt hoa, đôi mắt ngập nước.

Thật lâu sau, Mộ Cung Mặc mới lưu luyến buông ra, ôm cô bình phục hơi thở.

Thẩm Ngư ghé vào trong ngực hắn, một lát sau đã ngủ rồi.

Mộ Cung Mặc ôm cô đến trên giường, đắp chăn đàng hoàng, nhìn cô một lúc lâu, cúi xuống hôn vào trán cô một cái mới đứng dậy đi ra ngoài.

Chương 25: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(25)

Sáng sớm, Thẩm Ngưng tỉnh dậy vì đói, vừa mở mắt là một mảnh mộng lung, bên tai là tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, xoa xoa bụng, cô đi xuống giường, sau khi đeo kính mọi thứ mới trở nên rõ ràng.

Đi trên thảm mềm, mở cửa ra nhưng bên ngoài trống rỗng không có một ai.

Lúc này, cửa truyền đến tiếng mở khóa, cửa vừa mở ra, Mộ Cung Mặc cầm một túi bánh bao đi đến.

"Rời giường."

Thẩm Ngưng lui về phía sau một bước, trước mắt lóe lên vài hình ảnh, làm hai má bắt đầu phồng hồng.

Mộ Cung Mặc nhìn thấy cô để chân trần, nhũ nhũ mảy, buông bánh bao, không để ý cô kinh hô, bẻ lên đặt xuống sô pha, dùng đôi dép mình đang mang để vào chân cô.

Thẩm Ngưng ngạc nhiên không thôi, tránh tránh hai chân, nhưng làm sao có thể tránh thoát từ tay hắn.

"Tôi không biết làm bữa sáng, mua bánh bao cho em." Mộ Cung Mặc đứng dậy cầm lấy bánh bao đưa cho cô.

Thẩm Ngưng thụ sủng nhược kinh, nhìn Mộ Cung Mặc một lúc, không bị bệnh a, hôm nay hắn làm sao vậy..... Chẳng lẽ bởi vì tối hôm qua.....

"Tôi muốn đi học....." Thẩm Ngưng đứng dậy định đi, tay lại bị người nọ giữ chặt.

Mộ Cung Mặc cúi đầu thấy không rõ thần sắc, thật lâu sau, ngẩng đầu cả mặt ôn nhu, "Em ăn xong tôi đưa em đi."

Thẩm Ngưng nhỏ giọng ừ một tiếng, cái miệng nhỏ gặm gặm bánh bao.

Không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy hắn quái quái, không giống như trong dĩ vãng.....

Tối trường học, Mộ Cung Mặc nắm tay Thẩm Ngưng xuống xe, ánh mắt bốn phía đều đặt trên đôi tay đang nắm của bọn họ.

Thẩm Ngưng vội vàng rút tay về, rũ đầu thấp giọng nói: "Cảm ơn cậu, tôi đi học đây." Dứt lời xoay người rời đi.

Lưu lại Mộ Cung Mặc bình tĩnh nhìn bóng dáng cô đi xa, đôi mắt nóng cháy, giống như dã thú ở tận sâu bên trong chậm rãi thức tỉnh.

Em đã quên tôi sao? Thẩm Ngưng.

*

Trên đường đi đến khu dạy học bả vai Thẩm Ngưng vẫn run lên, da đầu tê dại, sợ hãi nhìn thoáng qua phía sau, khi không thấy Mộ Cung Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

【 Ký chủ, cô đang sợ Mộ Cung Mặc sao? 】

Thẩm Ngưng sờ sờ cằm, "Thế giới trước kia còn chưa làm lòng tôi hoang mang rối loạn như vậy, nam chủ này khẳng định có tật xấu, phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ thôi."

【 Giá trị hắc hóa là 0 đâu. 】

"Đã biết....."

Thẩm Ngưng đôi mắt lập loè, lướt qua gì đó, khóe miệng cong lên.

Trong văn phòng.

"Thẩm Ngưng, tuần sau có một cuộc thi diễn thuyết em có muốn tham gia không?" Chủ nhiệm lớp gọi Thẩm Ngưng vào văn phòng, cuộc thi diễn thuyết lần này rất quan trọng, Thẩm Ngưng là học sinh mũi nhọn của lớp, vẫn luôn làm vẻ vang cho lớp, rất nhiều lần đứng thứ nhất khối.

Nhưng Thẩm Ngưng cái gì cũng tốt, chính là tính cách quá nội hướng.

Thẩm Ngự khó xử cúi thấp đầu xuống, khóe mắt hiện lên ánh sáng, cô nghiêm túc nhìn lên, phát hiện phần thưởng cuộc thi diễn thuyết lần này là 5000 nguyên.

"Thưa cô, diễn thuyết lần này em muốn đi."

Chủ nhiệm lớp vui mừng khôn xiết, "Thẩm Ngự a, đây không phải trò đùa, em suy nghĩ kỹ chưa?"

Thẩm Ngự trước mắt hiện lên một tia kiên định, nghiêm túc gật đầu: "Em đã suy nghĩ kỹ."

Chủ nhiệm lớp: "Được được được, buổi chiều tới văn phòng, các em cùng nhau viết bản thảo, thảo luận một chút."

"Vâng."

Buổi chiều.

Thẩm Ngự ôm mấy quyển sách vừa đi tới hành lang, một nam sinh đột nhiên chạy tới, thiếu chút nữa đụng vào cô.

"Thực... Thực xin lỗi!" Nam sinh kia thở hổn hển xin lỗi.

Thẩm Ngự lắc đầu nói không có việc gì, vừa muốn đi, người nọ lại đi đến bên cạnh cô, cười hi hi đáp lời: "Hắc, Thẩm Ngự, cậu quên tờ rồi à?"

Thẩm Ngự nâng mắt, nhìn cậu một lúc, "Cậu....."

Nam sinh kia thấy thế thở dài: "Vương Triết a! Cậu ở lớp số 6 dạy 2 tiết, tờ đã tìm cậu hỏi bài."

"A, xin lỗi xin lỗi, trí nhớ của mình không được tốt." Thẩm Ngự thẹn thùng xin lỗi, cuối cùng nhớ được người kia là ai.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(26)

Vương Triết không để ý xua tay, ánh mắt lướt qua mấy quyển sách, kinh ngạc nói: "Cậu cũng tham gia cuộc thi diễn thuyết lần này à?"

Thẩm Ngự thẹn thùng gật gật đầu, "Ừm."

Vương Triết: "Vây thật tốt quá, cậu thật giỏi, học tốt như vậy, còn diễn thuyết, đúng là thiên tài."

Thẩm Ngự không ngừng xua tay, "Không có, Tớ... tớ nói chuyện không nhanh nhẹn, cũng không biết giao lưu với người khác, đành dựa vào cuộc thi làng này luyện tập, tớ không lợi hại....."

Vương Triết nghe vậy sững sốt một chút, nhìn khuôn mặt mát mẻ của cô, đột nhiên cười nói: "Vây tớ dạy cậu có được không, tuy rằng tớ học không tốt lắm, nhưng mà diễn thuyết tớ rất rõ."

Thẩm Ngự kinh hi ngược mắt, đôi mắt ngập nước tràn đầy vui sướng xuyên qua mắt kính, "Thật sao?"

Vương Triết thấy thế, trái tim đập nhện, bỗng chốc dời đi ánh mắt, cười cười gãi đầu, "Ừ."

"Cảm ơn cậu."

Thẩm Ngự cong cong mắt, trên mặt tràn đầy tươi cười.

Ánh nắng chiếu xuống khuôn mặt cô, nhu hòa làm người rung động.

Từ ngày đó sau khi học xong, hai người luôn cùng nhau thảo luận về cuộc thi.

【 Hào cảm độ của người qua đường Giáp đã full, chúc mừng ký chủ chúc mừng ký chủ. 】

Thẩm Ngự mỉm cười.

Hệ thống đốt một ngọn nến cho người qua đường Giáp.

Thời gian đó kéo dài tới trước ngày thi đất một ngày, hai người đang đi trên hành lang.

Vương triết vừa định nói chuyện, chuông điện thoại của Thẩm Ngư lại vang lên.

“Không nhận sao? Đã gọi rất nhiều lần, khẳng định là có việc gấp.” Vương Triết nói.

Thẩm Ngư nhìn thoáng qua tên người gọi, trực tiếp cự tuyệt rồi để chế độ im lặng cho vào cặp sách, “Không có việc gì, bán hàng đa cấp thôi.”

Cô vén một sợi tóc bên tai, ngước mắt cười nói: “Vương Triết, cảm ơn cậu nhiều ngày dạy tớ diễn thuyết.”

Vương Triết nhìn cô, mọi người đều nói Thẩm Ngư không cảm xúc, tính cách đầu gối, không thú vị, kỳ thật không đúng.

Vương Triết tiếp xúc với cô mấy ngày nay, cậu phát hiện cô gái này là một người rất tốt, lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác, thiện lương khiêm tốn, đặc biệt thẹn thùng, phá lệ nội hướng.

Cũng rất đáng yêu.

“Không có việc gì.” Vương triết không sao cả lắc lắc đầu, nói tiếp: “Ngày mai còn cần Tiểu Ngư chỉ giáo nhiều, giải nhất, Tiểu Ngư cậu cũng đừng nhường cho tớ.”

Thẩm Ngư cười cười, lắc đầu nói: “Sẽ không.”

“Tiểu Ngư.....”

“Ừ? Làm sao vậy?”

Vương Triết dừng lại bước chân, nghiêm túc nhìn Thẩm Ngư, nói: “Tiểu Ngư, cậu làm bạn gái tớ nhé.”

Thẩm Ngư thân hình cứng đờ, không có phản ứng lại.

“Tiểu Ngư, làm bạn gái tớ nhé!”

“Nhưng... Nhưng không..... A.....” Thẩm Ngư còn chưa nói xong, cổ tay đã bị người phía sau kéo, thân thể không khống chế được đi theo người nọ.

Vào trong phòng để tạp vật, Thẩm Ngư bị người nọ đẩy, phía sau lưng là bức tường lạnh lẽo, còn chưa phản ứng lại, một thân hình nóng rực áp xuống, hơi thở nóng rực thổi dọc bên tai, giọng nói lạnh băng: “Mấy ngày nay em trốn tránh tôi để yêu đương với người khác?”

Thẩm Ngư dùng sức đẩy đẩy người kia, giọng nói mang theo nước nín: “Cậu tránh ra.”

Mộ Cung Mặc nắm cầm cô, đôi mắt tràn ngập tức giận nhìn chăm chăm cô, “Thẩm Ngư!”

“Sao cậu lại đối với tôi như vậy?” Thẩm Ngư nước mắt tràn mi, cảm đau đớn làm cô nhàu mảy, lấy hết can đảm nói, “Chúng ta chỉ là bạn bè, Mộ Cung Mặc, cậu buông ra.”

“Bạn?” Mộ Cung Mặc hừ một tiếng, cúi xuống ngậm đôi môi mềm mại, thô lỗ mút liếm, phát tiết nội tâm ngập trời tức giận.

“Bạn bè sẽ như vậy? Sẽ như vậy?” Dễ dàng cạy ra môi răng, quần lấy cái lưỡi đang né tránh, tham lam cướp lấy từng tấc hơi thở của cô.

Thẩm Ngư chỉ cảm thấy đầu lưỡi cùng đôi môi đau đớn, nước mắt trào ra, chảy xuống giữa môi răng hai người.

Ném đến một tia chua xót Mộ Cung Mặc mới ngừng lại, đầu dán bên tai cô thổi dọc, “Tôi thích em, Thẩm Ngư.”

“Không cần làm tôi tức giận có được không?”

Giọng nói hơi quý dị làm Thẩm Ngư bản thân đều kinh hoảng.

【 Vừa rồi giá trị hắc hóa của Mộ Cung Mặc chỉ có một sao.....】

Mẹ.

Đây rõ ràng là phải hơn 3 sao? Sao có thể là 1 sao! Cũng quá dọa người đi.

Vậy, vậy 5 sao sẽ như thế nào, Thẩm Ngư nghĩ cũng không dám nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(27)

Hôm diễn ra cuộc thi diễn thuyết, Thẩm Ngư ngoài ý muốn giành được giải nhất, cô nhìn về phía khán đài, vừa lúc nhìn thấy Mộ Cung Mặc ngồi hàng đầu tiên cười với mình.

Thẩm Ngư khẩn trương dời ánh mắt, nhận thưởng xong đi xuống dưới, vừa mới đi ra người nọ đã chạy tới đây, thờ hồn hèn tặng hoa.

"A Ngư giỏi quá." Mộ Cung Mặc môi mím cong lên, làm người tâm động.

Thẩm Ngư nhìn hần như nhìn quái vật, nam chính a, thiết lập tính cách lãnh khốc của anh đã phá thành mảnh nhỏ.

Thẩm Ngư cũng không nhận bó hóa đó, nhìn hần trong chốc lát, mới nói: "Mộ Cung Mặc, ngày đó cảm ơn cậu, nhưng cậu không cần chọc ghẹo tôi như vậy, cậu muốn tôi làm gì cũng được, chỉ cần không phải việc quá đáng."

Trong suy nghĩ của nguyên thân, Mộ Cung Mặc làm như vậy là đùa bốn tình cảm của cô, cô không cho rằng mình có thể mê hoặc Mộ Cung Mặc, chuyện này không có khả năng.

Mộ Cung Mặc sắc mặt cứng lại, "Em cho rằng tôi đang đùa?"

Thẩm Ngư nâng đầu nhìn hần, không lùi bước, "Không phải sao?"

【 Ách... Ký chủ, người OOC rồi a! Chú ý a. 】

Thẩm Ngư: Còn chú ý cái rắm, mi nhìn Mộ Cung Mặc như là một người khác vậy, dù sao là thế giới đầu, không trùng phạt.

【 Được rồi, ký chủ.....】

Có hệ thống gặt đầu, Thẩm Ngư không muốn giả vờ thêm nữa, trước kia công lược nam chủ cũng không mệt như vậy.

"Mộ Cung Mặc, chúng ta ai đi đường của người nấy." Thẩm Ngư xoay người rồi đi.

Đột nhiên cổ tay bị nắm chặt, Thẩm Ngư ngẩng đầu nhìn thấy một đôi mắt tỏa sáng.

Mộ Cung Mặc đôi mắt sáng đến dọa người, tới gần cô một bước, giọng nói ôn nhu: "A Ngư, em như vậy càng đáng yêu, lúc tôi uống say em cũng như vậy đúng không? Vì sao lúc đó tôi không có ký ức, quên mất chuyện chúng ta lúc nhỏ."

Thẩm Ngư nhìn đôi mắt nóng bỏng của hần, nghĩ mà sợ lui lại mấy bước, nam chủ vừa rồi nói... Nói cái gì?

Hệ thống! Không phải là ảo giác chứ?

【 Tôi... Tôi cũng nghe thấy, ký chủ, nam chủ bộ đáng thật là khủng khiếp, hay là... cô chạy nhanh trốn đi. 】

Thẩm Ngư rào bước chạy nhanh, nháy mắt biến mất trước mặt hần.

Mộ Cung Mặc đôi mắt hẹp dài hơi nhắm lại, khóe miệng nhin không được cong lên.

A Ngư, em không giả vờ trước mặt tôi có phải chứng tỏ rằng em thích tôi hay không?

Thật vui về a.

*

Trong phòng học, Thẩm Ngư ngồi vào trên ghế, chống đầu như đang nhìn ngoài cửa sổ, kỳ thật là đang nói chuyện với hệ thống.

"Hệ ca, Mộ Cung Mặc không phải cũng là người xuyên qua các thế giới chứ?"

【 Không... Không phải đâu. 】

"Nói lại, lần trước tôi hỏi Mộ Cung Mặc ngủ hay không ngủ, mi nói ngủ! Xem xem, hần căn bản không ngủ!" Thẩm Ngư tưởng tượng tới đó liền ngửa răng.

【 Người ta cũng không biết mà, hệ thống kiểm tra không ra hần có phải là người xuyên qua các thế giới hay không, bắt quá lần trước cũng nói không có gì bất thường a.....】

Thẩm Ngự sờ sờ cằm, suy nghĩ một lát, mới nói: "Có phải hán cấp cao nên kiểm tra không được?"

【 Sẽ không, cấp bậc cao tôi cũng có thể kiểm tra được. 】

"Được rồi được rồi, mi còn có tác dụng gì!" Thẩm Ngự dỗi.

Hệ thống ủy khuất bẹp bẹp miệng.

Cốt truyện đã hơn một nửa, hắc hóa giá trị không có chút tiến triển gì.

"Thẩm Ngự!"

Bên tai vang lên một giọng nói, Thẩm Ngự ngược mắt, đối diện với khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc.

【..... Đây là bạn ngồi cùng bàn. 】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(28)

"Cùng... Ngồi cùng bàn, có chuyện gì sao?"

Nữ sinh ngồi vào bên cạnh, có chút ngượng ngùng xoắn xít, hồi lâu mới mở miệng, "Cái kia, mấy hôm trước cậu gặp Vương Triết đúng không, hỏi cậu một chút, Vương Triết ở đâu? Hôm qua với hôm nay không tới trường."

Thẩm Ngự chớp chớp mắt, "Tôi không biết a."

"Vậy sao....."

Nữ sinh thất vọng xoay người, nhìn chằm chằm sách phát ngốc.

Thẩm Ngự bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, thậm chí không tốt, Vương Triết hai ngày không đi học không phải bị Mộ Cung Mặc biến thái bắt cóc chứ?

【 Tám phần.....】

Thẩm Ngự đứng lên chạy ra bên ngoài phòng học, thần sắc vội vàng.

Hệ thống thấy thế, hốc mắt phiếm hồng 【 Ký chủ, không nghĩ tới cô... còn lo lắng cho Vương Triết, trước kia tôi còn hiểu lầm.....】

"Hiểu lầm cái gì? Lần này chính là cơ hội tốt để xoát giá trị hắc hóa a, hệ ca, lát nữa đừng có mà quấy rầy tôi diễn xuất."

【.....】 Hệ thống nhin không được tát hai cái vào mặt, ai bảo nguoi ngây thơ!

Đi đến nhà Vương Triết cũng không tìm thấy, Thẩm Ngự mặt lộ vẻ nôn nóng.

Tìm đến buổi tối, trời bỗng đổ mưa, cửa hàng trên đường cũng đóng cửa, Thẩm Ngự cả người ướt đẫm chậm rì rì đi trên đường cái.

Đang đi thì đụng phải một người, xoa xoa cái trán bị đâm đau, Thẩm Ngự ngược mắt nhìn.

"Muốn tìm cậu ta đến thế sao?"

Thẩm Ngự mắt kính bị mưa phun che, căn bản không thấy rõ người đối diện là ai, nhưng giọng nói này không phải của Mộ Cung Mặc thì là ai!

Mộ Cung Mặc cởi áo khoác che trên đầu cô, "Tôi đưa em đi."

Thẩm Ngự chỉ cảm thấy trước mũi có một mùi hương thoải qua, lại chớp mắt, trước mắt tối sầm, nhắm mắt hôn mê bất tỉnh.

*

Tiếng chim hót líu lo trên cành cây, tia nắng ban mai sau cơn mưa chiếu vào giọt sương trên lá, hiện lên bảy ánh cầu vồng.

Thẩm Ngự tỉnh lại còn tưởng rằng mình đang ở nhà, căn nhà này giống nhà cô y như đúc, nếu không phải bên ngoài có cây thì cô cũng nhầm.

Tay bị dây thừng buộc lại, không biết làm bằng vật liệu gì, nhẹ nhàng lại chắc chắn, bên ngoài còn được bao bởi một lớp nhung mềm cho nên không cảm thấy khó chịu.

Xuống giường đi về phía cửa, dây xích căng lại, không thể ra ngoài cửa.

Bước đầu xem xét, dây thừng trói Thẩm Ngự để cô chỉ có thể đi lại trong phòng, không thể nhảy xuống cửa sổ, không thể ra khỏi phòng.

Nói đơn giản, Thẩm Ngự bị nhốt trong căn phòng này.

"Hệ ca, có thể cắt đứt dây thừng này không?"

【 Yêu cầu thời gian..... không biết nó làm bằng cái gì, tôi phải phân tích thêm mới có thể giúp ký chủ cắt đứt. 】

Thẩm Ngự đỡ trán, "Mì còn có tác dụng gì!"

Hệ thống khóc chút chút.

Thẩm Ngự từ cửa sổ nhìn nhìn bên ngoài, tất cả là rừng cây vây quanh lấy căn phòng này, căn bản không thấy rõ chỗ xa.

Thu hồi tầm mắt, Thẩm Ngự trở lại trên giường, chống cằm tự hỏi.

Trước mắt đột nhiên sáng ngời.

Một cái kế hoạch xoát giá trị hắc hóa hiện lên trong đầu.

Hôm nay, Mộ Cung Mặc không biết đi đâu, vẫn luôn là một di bị mù đưa cơm ba bữa vào trong phòng.

Người này hình như rất quen thuộc bài trí trong phòng, đi lại trong phòng cũng không bị vấp ngã.

Hai ngày nay, Thẩm Ngự hai mắt trống rỗng ôm đầu gối ngồi không nhúc nhích, không ăn cơm, ngay cả nước cũng không uống.

Đến buổi tối, cửa phòng bị người đẩy ra, một người chạy đến trước mặt cô, ngồi xổm bên cạnh, "A Ngự, A Ngự."

Thẩm Ngự nghe tiếng dường như bị kinh hách lùi về phía sau, hai ngày không ăn cơm, cảm nhỏ hơi nhon, xương gò má càng thêm rõ ràng.

Mộ Cung Mặc lui về phía sau lắc đầu, "Tôi không tới gần, em đừng sợ."

"Thả tớ đi!" Thẩm Ngự ngẩng đầu, đôi mắt đầy hận ý nhìn chằm chằm hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(29)

Mộ Cung Mặc cả người run lên, thật lâu sau, giờ tay vỗ vỗ.

Lúc này di giúp việc bưng một bát cháo đi đến, để trên bàn rồi khom người rời đi.

Mộ Cung Mặc bưng chén cháo kia lên, cảm muốn mức mức cháo, "Nếu em muốn Vương Triết bình an thì phải ăn hết chén cháo này."

Thẩm Ngự kinh ngạc ngược mắt, hốc mắt đỏ một vòng, "Cậu....."

"Không uống sao? Được thôi." Mộ Cung Mặc giờ tay định đổ.

Thẩm Ngự vội vàng kéo ống quần hắn, suy yếu mở miệng: "Tớ uống."

Mộ Cung Mặc nắm tay cô đến bên cạnh giường, đôi mắt lạnh băng lộ ra một tia ủy khuất, "Vương Triết có gì tốt mà em lại thích cậu ta?" Hắn không tốt ở chỗ nào?

Thẩm Ngự một ngụm một ngụm uống cháo, nghe vậy mí mắt hơi rũ xuống, "Tớ ăn xong, cậu đi đi, tớ phải đi ngủ."

Dứt lời, xoay người nằm xuống, không muốn để ý đến hân.

Mộ Cung Mặc nắm chặt tay, nhìn chăm chăm cô hồi lâu.

Lúc Thẩm Ngự còn khó chịu vì chén cháo kia, bên hông đột nhiên căng thẳng, một cơ thể lạnh băng dán lên.

"....." Thẩm Ngự kéo chặt chăn, lui lên phía trước.

Người nọ cũng không biết xấu hổ dịch lại gần.

Thẩm Ngự đẩy mặt hắc tuyến, nhanh chóng nhắm mắt đơn giản đi ngủ, hai ngày nay vì có thể xoáy giá trị hắc hóa, cô còn chưa ăn cơm, thật vất vả có cháo, vì duy trì thiết lập tính cách lại không thể ăn! Muốn mạng a!

【 Ký chủ, dù cô tính chơi trong thế giới này, nhưng giá trị hắc hóa chưa xong cô cũng không thể quay lại thế giới chủ. 】

Hệ thống lại nhai bên tai, Thẩm Ngự không xoát full giá trị hắc hóa thì không trở về được.

Nhớ tới Đa Đa nói với cô, "Ngự, hệ thống hắc hóa đã có rất nhiều người bị kẹt lại trong đó, cậu nhất định phải đi ra đấy!"

Ngày hôm sau Thẩm Ngự bị nghẹn tỉnh, vừa mở mắt đã thấy một khuôn mặt gần trong gang tấc, thấy rõ cả lỗ chân lông, không thể không nói Mộ Cung Mặc là nam chủ đẹp nhất mà cô đã từng gặp, mũi cao thẳng, ngũ quan hoàn mỹ, ngay cả ngũ cũng đẹp như vậy.

Thẩm Ngự ngón tay không không chế được mà sờ soạng, chờ cô phát hiện ra thì đã muộn, người bên cạnh mở mắt, con ngươi thâm thúy nào có một tia buồn ngủ, tràn đầy tỉnh táo, bình tĩnh nhìn chăm chú Thẩm Ngự, giọng nói khàn khàn gọi cảm, "A Ngự."

Thẩm Ngự da đầu tê dại như có một dòng điện đi qua toàn thân, giãy giụa muốn ra khỏi lồng ngực của hân.

Trong lúc ma sát, Thẩm Ngự chỉ cảm thấy bụng bị một vật cứng nóng bỏng chống, đầu óc nổ tung, mặt đỏ bừng.

Cái... Cái gì?

Mộ Cung Mặc đôi mắt nóng bỏng, hô hấp cũng hơi dồn dập, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm đôi môi phàn nộn của nữ hài.

Thẩm Ngự cảm thấy nguy hiểm, lập tức lúc túng, yếu ớt nói: "Tớ muốn đi WC....."

Mộ Cung Mặc lúc này mới buông cô ra, Thẩm Ngự té ngã lộn nhào chạy vào WC.

Vào WC muốn khóa cửa, nhưng dây thừng buộc ở cổ tay chần lại, đành phải kéo rèm ngồi trên bồn cầu.

【 Ký chủ, những thế giới trước cô không lăn giường sao? 】

"Ký ức sẽ biến mất khi đi về! Nơi nào sẽ nhớ rõ!!" Thẩm Ngự trong lòng còn thuần khiết giống như một đứa trẻ, thế giới thật cô còn chưa một lần yêu đương, tất cả kinh nghiệm đều cống hiến cho hệ thống.

Tuy rằng cô đã xuyên qua rất nhiều thế giới, lăn giường đã nhìn thấy, nhưng về thế giới thật đều sẽ quên hết, lại nói trước kia mỗi lần lăn giường cô đều sử dụng đạo cụ thể thần.

【 Nói cho cô biết một tin xấu, thế giới hắc hóa không thể sử dụng đạo cụ. 】

"..... Thật, thật sao?"

【 Thật. 】

Thẩm Ngự sắc mặt đột nhiên tái nhợt, trong lòng chỉ có một câu ngọa tào.

【 10 vạn tệ 】

"Được!"

Lúc Thẩm Ngự rửa mặt xong đi ra cửa phòng, Mộ Cung Mặc đã đi ra ngoài.

Phòng thế nhưng còn lưu lại một tia mùi xạ hương, Thẩm Ngự mặt càng đỏ hơn, người nọ..... Thế nhưng lại tự... ở phòng cô!!

Quá phận!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(30)

Sau ngày hôm đó, ngày nào Mộ Cung Mặc cũng đến ăn cơm cùng Thẩm Ngự, buổi tối còn ôm cô ngủ.

Chỉ là ngủ thôi nhé.

Thẩm Ngự không còn cách nào để xoát giá trị hắc hóa, thế nhưng ở đây lại còn cảm thấy thoải mái.

Có ăn có uống, nằm xuống là ngủ, sống như heo vậy.

Hệ thống thúc giục cô 【 ký chủ, cô không thể như vậy a! Cô quên nhiệm vụ rồi à?? 】

Thẩm Ngự ăn bánh kem, liếm liếm bơ trên môi, "Không phải đang suy nghĩ....." Còn chưa nói xong, cằm cô đã bị một bàn tay nắm nghiêng qua, sau đó một đôi môi lạnh lẽo dán vào, hôn tới hít thở không thông.

Thật lâu sau, Mộ Cung Mặc buông ra, ngón cái lướt qua cánh môi còn dính nước bọt trong suốt, nhẹ nhàng nói: "Mấy ngày nay tôi có một số việc, có thể sẽ không quay lại, có chuyện gì thì nói cho dì Hoàng biết.

Dì Hoàng là tên của dì giúp việc kia.

Thẩm Ngự trong lòng vui vẻ, trên mặt đờ đẫn, không trả lời.

"A Ngự, em sẽ không rời đi đúng không?"

Thẩm Ngự hừ thanh, anh cho tôi giá trị hắc hóa tôi sẽ không rời đi a.

Đương nhiên, câu này cô chỉ dám nói ở trong lòng.

Mộ Cung Mặc rời đi, Thẩm Ngự lại buộc dây thừng vào tay, ở trong phòng.

Mấy ngày nay, chỉ cần hần tới, Thẩm Ngự sẽ được thả ra, khi hần đi thì sẽ bị buộc lại.

Tiếng động cơ xe càng ngày càng xa, Thẩm Ngự nằm ở trên giường cân nhắc.

Nguyên nhân Mộ Cung Mặc mấy hôm sau không tới là gì?

Bỗng nhiên nghĩ đến cha của Mộ Cung Mặc, chẳng lẽ là cha hần phát hiện?

Quả nhiên, mấy ngày sau, một vị khách không mời mà đến đã tới đây.

Dì Hoàng định đưa nàng chạy ra ngoài bằng lối thoát hiểm, nhưng những người đó đã chạy tới trước mặt bọn họ.

Mười mấy người cầm súng, dì Hoàng chắn ở trước mặt cô, Thẩm Ngự phát hiện, tuy dì ấy không nhìn thấy, nhưng rất quen thuộc với tiếng súng lên đạn.

Cũng không biết Mộ Cung Mặc tìm ở đâu.

"Cô chính là người Mộ Cung Mặc giấu đi?"

Thẩm Ngự không biết đối phương là ai, mười mấy người to cao, giọng nói lại hơi quen thuộc như đã nghe ở đâu đó.

【 Đây là người bắt cóc cô và Mộ Cung Mặc ngày xưa, cũng chính là kẻ thù của cha hần. 】

Thẩm Ngự: "....."

"Mang đi!" Người đàn ông vẫy tay.

Dì Hoàng rút súng, bắn vào người đàn ông kia, đẩy Thẩm Ngự vào lối thoát hiểm.

Nhưng người đàn ông kia hình như đã biết trước, kéo một người bên cạnh chắn đạn, ngay sau đó dùng súng bắn dì Hoàng, viên đạn trúng tim, miệng phun máu tươi ngã xuống.

Thẩm Ngự cũng bị đánh vào sau cổ, hôn mê bất tỉnh.

Lại là kịch bản.

*

Đêm khuya, trong căn phòng ánh đèn lúc sáng lúc tối, Thẩm Ngự bị một chậu nước xối tỉnh, từ đầu đến chân lạnh như băng, cô run rẩy mở mắt ra, mắt kính đã bị ném trên mặt đất, trước mắt cô là một mảnh mơ hồ.

Một chiếc di động cũ ném tới trước mặt cô, giọng nói bên trong làm Thẩm Ngự tỉnh táo lại, "A Ngự?"

Thẩm Ngự ho khan do nước vào trong cổ họng, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm màn hình di động.

Một chân đá vào trên người cô, ác thanh ác khí nói: "Nói chuyện!"

Thẩm Ngự trên lưng một trận kịch liệt đau đớn, vô lực ho khan một tiếng, mở miệng: "Mộ Cung Mặc, cậu đừng tới đây."

"A Ngự, A Ngự, chờ, anh tới cứu em, đừng sợ." Người nợ thanh âm run rẩy, lại vẫn ôn nhu như thường.

Thẩm Ngự trên người vừa lạnh vừa đau, nằm sấp trên mặt đất thở dốc, tiếng nói bên tai như đang trấn an trái tim của cô.

Đừng tới..... Đừng tới..... Những người này muốn giết cậu.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: TG1《 Nam thần lãnh khốc: Độc sủng cô vợ nhỏ 》(31)

Người đàn ông vừa lòng, một chân dẫm nát di động: "Một màn này làm tao nhớ tới 10 năm trước."

"Mộ Hạo a Mộ Hạo, không nghĩ tới mày sẽ chết trên tay con trai của mày, đáng tiếc đáng tiếc, tao muốn tự tay giết mày a, bất quá cũng không quan hệ, tao muốn Mộ gia chúng mày chôn cùng anh trai tao!"

Không bao lâu, ngoài cửa kho hàng truyền đến tiếng vang, người đang ông nhìn sang hàng vệ sĩ bên cạnh.

Vệ sĩ gật đầu, "Hắn đến một mình."

Người đàn ông cười giờ tay.

Cửa kho hàng mở ra, Mộ Cung Mặc bước đi trầm ổn đến trước mặt bọn họ.

Người đàn ông kia vỗ vỗ tay, "Thật là cảm động a."

Mộ Cung Mặc nhìn thấy Thẩm Ngự đang ngã trên mặt đất, đồng tử co rút lại.

"Thả cô ấy ra."

Người đàn ông: "Muốn tao thả nó? Đơn giản, tự đâm con dao này vào trái tim của mày, tao sẽ thả nó ra." Dứt lời, ném cho hắn một con dao.

Mộ Cung Mặc trầm mặc, từ trong túi lấy ra một cái điều khiển từ xa, "Được, tao đã đặt bom ở mộ anh trai mày, mày có thể giết cô ấy, bất quá, anh mày....."

Người đàn ông tức giận, cả người run rẩy, "Mộ Cung Mặc!"

Mộ Cung Mặc cầm cái điều khiển từ xa, không nói lời nào.

"Tốt! Rất tốt!" Người đàn ông nhắc cô lên, "Tao thả cô ta ra, mày đưa điều khiển từ xa cho tao."

Mộ Cung Mặc cũng không phản đối, run bả vai, tỏ vẻ đáp ứng.

Trong ánh mắt người đàn ông hiện lên gì đó, đếm tới 3, ném cô sang đồng thời cũng cầm được điều khiển từ xa.

Thời điểm gã muốn nổ súng, Mộ Cung Mặc cách đó không xa đã nhận được người, đánh ngất mấy người của gã.

Mộ Cung Mặc ôm nữ hài trốn đến bên cạnh ván sắt, bắn mấy phát ra bên ngoài.

Người đàn ông lui về sau, lại nhìn người của mình đã chết, bên ngoài cũng có người??

Sắc mặt gã tối tăm, mượn camera trên máy tính nhìn nơi bọn họ trốn, chặt đứt dây thùng bên cạnh, một vật nặng từ bên trái bay tới, tốc độ cực nhanh.

Mộ Cung Mặc không biết, nhưng có Thẩm Ngư có hệ thống sao có thể không biết, phản ứng đúng lúc đẩy Mộ Cung Mặc sang một bên, vừa vặn bị nó đập trúng, trước mắt tối sầm.

Mộ Cung Mặc trái tim co chặt, lúc lấy lại tinh thần nhanh chóng bắn người đàn ông kia, ném súng ngòi xôm trên mặt đất, muốn nâng vật kia khỏi người Thẩm Ngư.

“A Ngư! A Ngư!!!”

Thẩm Ngư còn có ý thức, yết hầu nóng lên phun ra một ngụm máu, ho khan thờ dốc, cả người không có cảm giác.

“Mộ Cung Mặc, em nhớ ra rồi.” Thẩm Ngư hơi hé miệng, máu lại phun ra.

“Đừng nói chuyện, A Ngư, em đừng nói!” Mộ Cung Mặc ôn thanh nói, đôi mắt đỏ đậm dọa người, đẩy vật nặng ra, bế Thẩm Ngư chạy ra bên ngoài.

Thẩm Ngư muốn lắc đầu, nhưng đầu ngón tay cũng không động đậy được, “Vô dụng, thả em xuống. Em, khụ khụ khụ. Có điều muốn nói.” Nói nói, đôi mắt dường như bị một cục đá đè nặng, không thể mở mắt.

Mộ Cung Mặc cười lắc đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên khuôn mặt đầy máu của cô, “A Ngư. Em nhất định sẽ không sao. A Ngư.”

Một nam sinh cao lớn ngồi khóc như một đứa trẻ.

“Đau quá. Anh để em xuống dưới đi.”

“Được được.”

Mộ Cung Mặc nhẹ nhàng đặt Thẩm Ngư xuống đất, ngón tay run rẩy vén vài sợi tóc trên mặt cô.

Thẩm Ngư cog khoe miệng, ho ra máu, theo khoe miệng chảy xuống mặt đất, “Em thích anh. Ngốc tử. Khụ khụ khụ.”

Mộ Cung Mặc cả người kịch liệt run rẩy, nghiêm túc xoa vết máu trên mặt cô, hốc mắt trào ra nước mắt làm tâm mắt mờ hồ, “Anh. ... Anh cũng thích em.” Thật sự rất thích em.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, em kéo anh vào ngõ nhỏ, em dí sát mặt đối diện với anh. Cứu anh.

“Nhưng. Khụ khụ khụ. Em rất muốn ngủ. Mộ Cung Mặc. Nhất định phải đánh thức em dậy. Em muốn ăn bánh kem.” Thẩm Ngư đứt lời, nhắm mắt, không còn hơi thở.

Mộ Cung Mặc từ trong cổ họng phát ra tiếng gầm, cúi người xuống hôn người con gái đã không còn hơi thở, hồi lâu, ôn nhu nói: “Anh sẽ đi tìm em, chờ anh nhé, A Ngư.”

♥Ngày mai sẽ sang thế giới 2 nhé!

♥Cảm ơn đã đọc truyện

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (1)

【 Nhiệm vụ thất bại. 】

Trở lại chủ thể giới Thẩm Ngư quỳ trên mặt đất, hơi thở dồn dập, dùng sức ho khan.

【 Ký chủ, tôi cảm động muốn khóc, hu hu hu. 】

Ký ức chậm rãi biến mất, tình cảm thoát ly thân thể, hơi thở của Thẩm Ngư mới vững vàng lại.

Đầu ngón tay đề đề cổ họng, bởi vì vừa ho, thanh âm khàn khàn nói không ra lời, "Khóc cái gì, đặc rồi, thế giới sau như thế nào?"

【 Thế giới sau.....@#*%¥#%#..... Hệ thống báo lỗi hệ thống báo lỗi.....】

"Hệ ca, không sao chứ?" Thẩm Ngự nghe âm thanh chói tai của máy móc, cau mày hỏi.

【 Hệ thống thay đổi..... Thay đổi thành công, trói định hệ thống công lược nam xứng ~】

【 Chào chị, em là hệ thống công lược nam xứng. 】

Thẩm Ngự ngẩn ngơ, hỏi: "Không phải hệ thống giá trị hắc hóa à?"

【 Hệ thống hắc hóa bảo trì, thay đổi thành hệ thống công lược nam xứng. 】

"Còn có cách làm này?? Vì sao đột nhiên bảo trì?" Thẩm Ngự ghen hờn nhìn trần trối.

【 Còn không bởi vì thế giới trước xuất hiện vấn đề, em phản hồi lại cho Chủ Thần, Chủ Thần tra không được nguyên nhân bèn mang đi bảo trì. 】

"..... Ngọa tào."

Thẩm Ngự không có lời gì để nói, giới tộ của cô a!

【 Ký chủ đừng ủ rũ, hệ thống này cũng là hệ thống cao cấp, hệ thống trước kia của ký chủ là hệ thống sơ cấp, đối tượng công lược cũng đơn giản. Đối tượng ở đây là từ cấp S đến SSS. 】

Thẩm Ngự: "....." Cô muốn tiêu hóa tiêu hóa.

【 Có muốn đi đến thế giới sau không? 】

"Đi thôi đi thôi."

Cô lại muốn nhìn cao cấp là như thế nào.....

*

Đường phố ánh đèn lờ mờ, có mấy cái bóng đèn không biết khi nào hỏng, sáng tối lập lòe.

Thẩm Ngự một tay cầm cặp sách khoác trên vai, càng đi vào ngõ nhỏ càng tối.

"Gì thế này? Tất cả bóng đèn đều hỏng?"

Hừ một tiếng, Thẩm Ngự mở đèn trong di động, chiếu sáng con đường phía trước.

Đi vào sân nhà, đẩy cửa ra đi vào, bên trong vang lên tiếng nói chuyện vui vẻ hòa thuận.

Truyền ra từ trong nhà cô, không đúng a, ba cô ở nhà một mình, sao lại có hai người nói chuyện? Chẳng lẽ là mẹ đã quay lại??

Nghĩ như vậy, Thẩm Ngự trong mắt tràn đầy vui sướng, đẩy cửa đi vào.

Tiếng nói đột nhiên im bật, đại sảnh to lớn, trước bàn, ngoại trừ ba cô còn có một người phụ nữ xa lạ.

"Tiểu Ngự đã về? Mau tới đây ngồi." Cha Thẩm phát phát tay nói.

Thẩm Ngự sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt dừng ở trên người người phụ nữ kia, mới nói: "Đây là ai?"

Cha Thẩm cười giải thích, "Đây là mẹ của con, mau gọi mẹ."

Thẩm Ngự hừ lạnh một tiếng, khoe miệng chậm chọc mỉm cười, "Mấy tuần trước vừa mới ly hôn, giờ đã tìm vợ mới, cha cũng thật lợi hại!"

"Câm miệng!" Cha Thẩm trầm mặt xuống, "Con không muốn gọi mẹ thì thôi, về phòng làm bài tập đi!"

"Con không đi!" Thẩm Ngự ném cặp sách xuống mặt đất, hộc mắt phỉếm hồng, "Cha, sao cha có thể làm như vậy?"

Cha Thẩm sắc mặt âm trầm, vỗ bàn, cả giận nói: "Về phòng!"

"Con không!"

Người phụ nữ kia vội vỗ tay cha Thẩm, trách nói: "Đừng nói Tiểu Ngự như vậy."

Dứt lời cười với Thẩm Ngư: "Tiểu Ngư không muốn gọi mẹ cũng không sao, bắt quá cha con cũng chỉ muốn tốt cho con, ông ấy sợ một mình con ở nhà buồn."

Người phụ nữ khuôn mặt thanh tú, làm người ta dễ sinh hảo cảm, cái này làm Thẩm Ngư lập tức không biết nói gì.

Trong lòng còn có ý xin lỗi, kỳ thật bà ấy khá tốt, nhưng mà.....

"Thôi, tôi vào phòng." Thẩm Ngư bẹp bẹp miệng, xoay người đi.

_____.

Vote vote vote ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (2)

"Đứng lại!" Cha Thẩm gọi cô lại, nói tiếp: "Đi cùng con trai của đi đến đây, về sau các con sống chung hòa thuận, cậu ấy bằng tuổi con nhưng sinh trước vài ngày, phải gọi là anh trai."

Thẩm Ngư không thuận theo: "Dựa vào cái gì sinh trước con phải gọi anh, con sẽ không." Từ "gọi" còn chưa nói, cửa phòng bỗng nhiên mở ra, một người đi ra, Thẩm Ngư nhìn chăm chăm hấn không chớp mắt.

Người nọ mặc áo somi trắng, bên dưới là quần jean, tóc đen tôn lên làn da trắng, ngược mắt lên, một khuôn mặt tuất tú hiện ra, thoạt nhìn sạch sẽ tinh khiết như suối.

"Nhất Trạch tới, đây là em gái con Thẩm Ngư." Cha Thẩm vẫy tay nói.

Hà mụ nói: "Đúng vậy, Tiểu Ngư a, đây là con trai dì Hà Nhất Trạch, học cùng trường với con."

Hà Nhất Trạch đi tới, gật đầu với Thẩm Ngư: "Xin chào, anh tên Hà Nhất Trạch."

Hắn thanh âm tựa như nước suối trong veo, dịu dàng mon trón bên tai, làm người ta muốn nghe thêm vài lần.

Cha Thẩm phụ nhìn cô vẫn không trả lời, sắc mặt tối sầm, "Thẩm Ngư! Thẩm Ngư!"

Thẩm Ngư lấy lại tinh thần, sắc mặt phỉếm hồng, vội thu hồi tầm mắt, trả lời: "Xin, xin chào! Tôi tên Thẩm Ngư."

Cha Thẩm thấy thế lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, "Không có việc gì hai đứa về phòng đi."

"Tiểu Ngư có bài gì không hiểu cứ hỏi Nhất Trạch, anh học giỏi hơn con nhiều, rất nhiều lần đứng nhất toàn trường đấy!"

Hà mụ nghe thế, vội vỗ vỗ mu bàn tay ông, ý bảo ông đừng nói nữa.

Thẩm Ngư lại hoàn toàn không tức giận, gật đầu như đảo tòi nói: "Vâng thưa cha!"

Cha Thẩm nhìn bộ dạng đoan trang của cô, hoài nghi nhưóng mày.

Con gái như biến thành người khác vậy.

*

Trở lại phòng, Thẩm Ngư vẫn còn mê đắm trong giọng nói và khuôn mặt của thiếu niên.

【 Ký chủ, nam phụ này là nam phụ cấp S, chị phải cẩn thận nha! 】

Thẩm Ngư xoa xoa cánh tay, đi đến bên cạnh bàn, cầm ống hút vào hộp sữa, vừa uống vừa đi vào phòng tắm, "Đã biết, lần này sẽ không thất bại, yên tâm đi."

【 Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, nhiệm vụ lần này chỉ cần độ hảo cảm của Hà Nhất Trạch là 100. 】

Thẩm Ngự ừ một tiếng, hồi tưởng cốt truyện.

Thế giới này lại là thế giới thanh xuân vườn trường, nam chủ có tiền có thế, nữ chủ đẹp như thiên tiên, nảy sinh tình cảm trong trường học.

Mà nguyên thân lại là nữ phụ ác độc, là thanh mai trúc mã với nam chủ, vẫn luôn yêu thầm nam chủ, nhưng nam chủ không biết, coi nguyên thân như em gái.

Nguyên thân phát hiện nam chủ đối xử với nữ chủ khác biệt, còn phát hiện anh trai mà cô vẫn luôn chán ghét cũng thích nữ chủ, ghen ghét cùng phần nộ đan chéo trong lòng, vì thế nhiều lần uy hiếp và hãm hại nữ chủ, đều bị nam chủ và nam phụ hóa giải.

Cuối cùng nguyên thân rơi vào kết cục bi thương.

Trở lại hiện tại, nam chủ và nữ chủ đã gặp nhau, mà nam phụ Hà Nhất Trạch hôm nay dọn vào nhà nguyên thân, Thẩm Ngự cần công lược người anh trai mặt than nàu, việc khác không cần xen vào.

Cốt truyện, nguyên thân vẫn luôn chán ghét người anh này, nhiều lần gây sự, mà Hà Nhất Trạch cũng chán ghét nguyên thân, vẫn luôn nhắm mắt làm ngơ.

Thẩm Ngự may mắn xuyên đến đoạn thời gian này, nếu là xuyên đến đoạn bị Hà Nhất Trạch chán ghét, thì nhiệm vụ sẽ khó hơn.

Bất quá bản nhân cô cảm thấy rất đáng tiếc, khó khăn càng cao cô càng hưng phấn.

【 Ký chủ, thế giới trước chị cũng nói như vậy. 】

“Đi đi đi, thế giới này chị sẽ nghiêm túc làm nhiệm vụ.” Thẩm Ngự định liệu trước, lời thề son sắt.

Tính cách của nguyên thân vừa đúng ý cô, ngạo kiều tùy hứng, ở trường học không học hành chăm chỉ, hay đi cùng một đám hồ bầy cẩu hữu.

_____.

Vote vote vote♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (3)

Sáng sớm tinh mơ, Thẩm Ngự đã rời giường, vừa rửa mặt vừa nhìn bản thân trong gương.

Nguyên thân bởi vì phản nghịch mê chơi, tóc còn nhuộm thành màu tím, nguyên thân thích trang điểm, trên bàn toàn chai chai lọ lọ. Nguyên thân diện mạo rất xinh đẹp, mặt trái xoan, mắt to đen láy, làn da vì hay đi chơi nên có chút đen. Thường xuyên hoá trang không chú ý, trên mặt còn có mấy nốt mụn.

Mà trong phòng, trên tường cũng dán poster đầy màu sắc.

Buổi tối không nhìn kỹ, rửa mặt xong cô đi ra phòng tắm, dựa vào ánh sáng ngoài cửa, thấy thế, đầu đầu không thôi.

Trách không được Hà Nhất Trạch sẽ chán ghét cô như vậy, mỗi ngày nhìn thấy một khuôn mặt trang điểm cùng cái dài màu tím, tính cách còn không giống ai, ai mà không chán ghét.

Mở tủ quần áo, toàn là váy gợi cảm, không phải lộ vai, thì lộ ngực, còn lộ đùi.

May mắn may mắn, có đồng phục, xuân hạ thu đông đều có thể mặc.

Thẩm Ngự đầu tiên xé hết poster trong phòng ném vào thùng rác, quá nhiều không thể nhét hết, đơn giản gấp đôi lại kẹp ở dưới nách, xách cặp sách ra khỏi phòng.

Một hương thơm bay lại, Thẩm Ngự hít sâu một hơi, trước mắt sáng ngời.

Chạy chậm đi vào đại sảnh, liền nhìn thấy cha Thẩm ngồi trên sofa đọc báo, Hà mẫu đang bụng đồ ăn từ trong bếp ra, mà Nhất Trạch cũng đồng thời đi vào.

Thẩm Ngự để poster sang chỗ khác, sau đó ngồi bên cạnh Hà Nhất Trạch, chào hỏi: “Chào buổi sáng, anh Nhất Trạch.”

Hà Nhất Trạch ừ một tiếng, trả lời: “Chào buổi sáng.”

Thanh đậm trong ưu nhã, cao lãnh lại không mất lễ phép.

Quá hoàn mỹ.

Suốt một tuần mỹ hảo rữ, ánh nắng nhân nhạ chiếu đến, giống như hoàng tử trong câu chuyện cổ tích.

Diện mạo nam phụ đúng là gu của cô, thật sự đẹp a.

Thẩm phụ cảm báo đi tới ngồi xuống, vừa thấy con gái mình nhìn chăm chăm hấn, trong mắt không che dấu được, không khỏi nhú mày, “Thẩm Ngu! Vào bếp bụng thức ăn cùng đi!”

“Được được được!” Thẩm Ngu không nói hai lời đứng lên chạy vào phòng bếp.

Cái này làm cho cha Thẩm không thích ứng, con gái từ tối hôm qua đã như vậy, bắt quá đây cũng là chuyện tốt.

“Nhất Trạch a, Tiểu Ngu nghịch ngợm, cháu để tâm tới nó một chút a.” Cha Thẩm rất vừa lòng về hấn, thành tích tốt, lại nghe lời, không giống con gái ông.

Hà Nhất Trạch gật đầu, “Vâng, thúc thúc.”

Ăn cơm sáng đi ra cửa, Thẩm Ngu kẹp poster chạy đến thùng rác, vứt hết, sau đó tung tăng đi theo phía sau Hà Nhất Trạch.

“Đội em với anh Nhất Trạch.”

Thẩm Ngu thờ phỉ phò chạy đến bên cạnh hấn, “Cùng nhau ngồi xe buýt đi.”

Hà Nhất Trạch không đáp lời, bước chân bỗng nhiên ngừng lại, nói: “Tôi biết em không vui, tôi cũng vậy, không cần đi theo tôi, em làm gì tôi cũng sẽ không nói cho cha em biết.”

Thẩm Ngu sùng sốt, người nọ cao hơn cô hai cái đầu, nói chuyện còn phải ngửa đầu, “Không phải, em đi theo anh là bởi vì.....”

“Cái gì?”

“Là bởi vì.....” Thẩm Ngu lấp bắp, lỗ tai cũng đỏ một vòng, cắn răng lớn tiếng nói: “Tôi đi theo anh tất nhiên là đi học! Ai nguyện ý đi theo anh, hừ.”

Hà Nhất Trạch hiểu rõ, nhấc chân đi về phía trước, để lại cho Thẩm Ngu một cái bóng.

“Cái gì a! Thẩm Ngu mày thật không có tiền đồ!” Thẩm Ngu bẹp bẹp miệng, cầm cặp sách đi theo.

.....

Vote vote vote♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (4)

Rữ đầu, Hà Nhất Trạch đã lên xe đi rồi, không đi chuyến xe này sẽ muộn!

Thẩm Ngu nghĩ đến ngày đầu tiên đi học cùng Hà Nhất Trạch, cô mà đến trễ, ấn tượng sẽ lòng tốt lắm đi.

Nghĩ thế, Thẩm Ngu cầm cặp sách chạy vội.

Một đường chạy đến cổng trường, may mắn vào lớp trước giờ học 1 phút.

Nhưng vội vã đụng vào một người, người nọ hét lên một tiếng, ngã trên mặt đất.

Thẩm Ngu cũng không tốt, trực tiếp đụng vào trên cửa sắt, cái ót bị đập đau muốn chết.

“Nhan Sanh!” Một giọng nam vang lên ngay sau đó, một người ngồi xổm xuống đỡ Nhan Sanh lên, khi nhìn thấy Thẩm Ngu, giận mắng: “Thẩm Ngu, cậu làm gì vậy?”

Thẩm Ngự xoa xoa cái ót, tầm mắt lướt qua hai người trước mặt, một người là nữ chủ Nhan Sanh, một người là nam phụ Quân Lạc, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã.

Học kỳ mới, đã khai giảng một tháng, hình tượng của Thẩm Ngự ở lớp học là kiêu căng tùy hứng, không ai bì nổi, còn chơi với hông bằng cầu hữu, những học sinh ngoan đều không có ấn tượng tốt với coi.

Đặc biệt là Quân Lạc, cực kỳ chán ghét Thẩm Ngự.

Thẩm Ngự cười lạnh một tiếng, nhìn lướt qua bọn họ, “Ai da, tôi chạy tới, là cậu ta cúi đầu không nhìn về phía trước đụng vào tôi, cậu ta đau, tôi thì không đau?”

Quân Lạc nhăn chặt mày, vừa thấy cô liền tức giận, “Nếu không phải cậu lao đến, Nhan Sanh sẽ té ngã?”

Nhan Sanh khuôn mặt tái nhợt, kéo Quân Lạc lắc đầu, “Không có việc gì, Quân Lạc.”

“Còn nói không có chuyện gì, mặt cũng tái rồi này.”

“Được rồi được rồi, còn không phải là xin lỗi sao? Tôi nói là được chứ gì, xin lỗi.” Thẩm Ngự vỗ vỗ bụi bặm trên người, thu hồi tầm mắt đi: “Thật là trời sinh một đôi.”

“Cậu!!” Quân Lạc nghiến răng nghiến lợi.

Mọi người nhìn một hồi trò hay, ánh mắt nhìn Thẩm Ngự đều là phiền chán không vui.

Thẩm Ngự ngồi vào hàng cuối, cặp sách ném trên bàn, ánh mắt đảo qua lớp học, không có hình bóng quen thuộc.

Hắn là đi văn phòng.

Cô vừa ngồi xuống, người bên cạnh mở miệng nói: “Làm sao vậy? Hôm nay tâm tình không tốt?”

Thẩm Ngự ánh mắt chuyển qua người ngồi cùng bàn, hừ một tiếng ngồi vào trên ghế, “Lý Thanh Sâm?”

“Làm sao vậy? Không quen tó?” Lý Thanh Sâm nghi hoặc hỏi.

Thẩm Ngự sờ sờ chóp mũi, ngượng ngừng cười cười, “Nào có a.”

Người này chính là nam chủ Lý Thanh Sâm, tính cách ôn nhu, là một m sinh ấm áp, coi Thẩm Ngự như em gái.

Mà Thẩm Ngự vì thích Lý Thanh Sâm, cố ý đổi chỗ tới đây.

Thật là vác đá nện chân mình.

Lý Thanh Sâm chống cằm nhìn cô, “Tâm tình không tốt sao? Muốn Lý ca giúp cậu khai thông khai thông không?”

“Không cần ha ha.” Thẩm Ngự xua xua tay, lấy sách ra, nghiêm trang đọc.

Lý Thanh Sâm hơi nhướng mày, nhìn cô hồi lâu.

Thẩm Ngự không trang điểm, tóc đơn giản buộc sau đầu, nếu xem nhẹ màu tóc kia, vừa nhìn liền làm người kinh diễm.

Thẩm Ngự vừa nghe tiếng chuông liền nhìn ra cửa, thẳng đến khi thấy chủ nhiệm cùng Hà Nhất Trạch đi vào.

“Mọi người trật tự” Chủ nhiệm lớp vẫy vẫy tay, chờ bọn họ yên tĩnh, nói: “Ngày hôm qua bạn Lý Thanh Sâm chuyển tới lớp ta, hôm nay lại có một học sinh chuyển trường, Hà Nhất Trạch từ trường chuyên tới, mọi người vỗ tay chào đón.”

Dứt lời, lớp học vang lên tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc.

Thành phố A a, trường cấp 3 trọng điểm a, chỉ vài người mới có thể thi vào, thế nhưng sẽ chuyển trường tới đây, thật là kỳ lạ.

Hà Nhất Trạch nói đơn giản chào mọi người, tôi là Hà Nhất Trạch liền xong rồi.

Cái này làm cho chủ nhiệm lớp hơi xấu hổ, nhìn nhìn vị trí trong lớp, chỉ vào một chỗ nói: “Hà Nhất Trạch ngồi vào chỗ trống bàn thứ hai.”

Thẩm Ngự nhìn theo vị trí mà chủ nhiệm lớp chỉ, một câu ngạo tào thiếu chút nữa buột miệng thốt ra.

Vị trí kia không phải là bên cạnh Nhan Sanh sao?

Tốt, nam chủ ngồi với nữ phụ, nữ chủ ngồi với nam phụ, thật tốt..... Tốt cái lông!

【 Hào cảm của Nhan Sanh với Hà Nhất Trạch lên tới 80, chị phải chú ý nhiều hơn nha!】

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (5)

Thẩm Ngư: “.....”

Cô biết nữ chủ Nhan Sanh nhìn thấy Hà Nhất Trạch lần đầu tiên đã có hào cảm, không nghĩ tới sẽ tới 80.

Trong độ cảm cảm, dưới 50 là bạn học hoặc người xa lạ, mà từ 50 trở lên là người quen bạn bè, hào cảm trên 70 là yêu quý, trên 80 là thích, từ 90 trở lên là yêu.

Hà Nhất Trạch ngồi ở phía trước bên trái Thẩm Ngư, Thẩm Ngư ngồi ở bàn cuối bên phải gần cửa sổ, nhìn qua, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng, còn bị chặn.

Cô xoay xoay búi, nghĩ đến lúc tam học phải làm sao.

Cô giáo Ngữ Văn đi vào phòng học, điểm danh, khi đến Hà Nhất Trạch, cười cười với hắn.

Học sinh giỏi luôn được thầy cô yêu thích, hướng chỉ học bá từ thủ đô chuyển tới.

Giảng đến chỗ phân tích thơ, cũng không chế không được gọi Hà Nhất Trạch trả lời câu hỏi, Hà Nhất Trạch tự nhiên trả lời lưu loát, được cô giáo khen ngợi và bạn học sùng bái.

Sau khi tan học, Thẩm Ngư mới vừa cầm bài thi định đi đến bên cạnh Hà Nhất Trạch, muốn mượn cơ hội này, nhưng vừa đứng dậy, lại nhìn thấy Nhan Sanh đang dán vào Hà Nhất Trạch hỏi bài.

“Nhất Trạch, bài này tớ vẫn không hiểu, cậu có thể giảng cho tớ không?” Nhan Sanh sừng mặt như vẽ, vài sợi tóc dính vào trên áo Hà Nhất Trạch, nhìn qua là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi.

Thẩm Ngư nắm chặt bài thi, bài thi bị cô làm nhăn nhúm, trừng mắt nhìn hai người kia, tức giận đi về chỗ.

Một bên đọc sách Lý Thanh Sâm thấy thế, quay đầu hỏi: “Làm sao vậy? Tiểu Ngư.”

Thẩm Ngư thu hồi ánh mắt, buông bài thi, lắc đầu: “Không có việc gì không có việc gì, cậu đọc sách, đọc sách đi.”

Lý Thanh Sâm nhìn cô, thật lâu sau mới tiếp tục đọc sách.

Giữa trưa tan học, Hà Nhất Trạch đang sửa sang lại sách vở, một người đứng trước bàn hắn, “Anh, cùng đi ăn cơm nhé.”

Hà Nhất Trạch sửa soạn xong, nghiêng người đi về phía cửa, “Không đi.”

“Ài, vậy anh đi đâu?” Thẩm Ngư đi theo hắn, nói: “Cùng nhau đi.”

Hai bên đường là cây xanh, Hà Nhất Trạch dừng lại, xoay người nhìn cô: “Thẩm Ngư, tôi đã nói với em rồi, không cần phải đi theo tôi.”

“Không phải a.....” Thẩm Ngư bĩu môi, giải thích: “Em thật sự muốn đi ăn cơm với anh, anh là anh trai em, là lần đầu tiên em có anh trai.”

Hà Nhất Trạch sùng sốt, nhăn mày, nửa ngày mới nhắc chân đi.

Thẩm Ngư nhìn thấy hắn cam chịu, cong miệng cười cười, đi theo.

Nhà ăn trong trường.

Thẩm Ngư bê khay ngồi đối diện với Hà Nhất Trạch, thoáng nhìn trong khay của hắn chỉ có rau mà không có đồ ăn mặn, dùng đũa kẹp đùi gà để vào trong khay của hắn, “Anh thông minh như vậy, ăn nhiều đùi gà.”

Hà Nhất Trạch sắc mặt chợt đen sì, định trả lại.

Thẩm Ngự ôm khay cơm nghiêng người, gương mặt nói: “Anh ăn đi, đây là tấm lòng của em gái, thật sự.”

“Thẩm Ngự!” Hà Nhất Trạch lạnh mặt nói: “Đừng lại làm loại chuyện này.”

“Được được được.” Thẩm Ngự hoàn toàn không bị vẻ mặt của hắn dọa đến, cười hi hi lừa cơm.

Bước đầu tiên, mặt dày mày dạn, làm đối phương quen với sự hiện diện của mình.

Ăn xong cơm trưa trở lại phòng học, Thẩm Ngự ghé vào trên bàn ngủ, ngủ trong chốc lát ngẩng đầu nhìn về phía trước, người nọ thân hình thẳng tắp, trong đám người đang nằm ngủ bên cạnh, có vẻ thấp phần đột ngột.

_____.

Vote vote vote♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (6)

Thẩm Ngự đầu để trên cánh tay, lẳng lặng nhìn bóng dáng hắn, lúc này một người chạy đến trước mặt cô gọi một tiếng: “Chị Ngự.”

Ánh mắt Thẩm Ngự chuyển qua người nọ, là một nữ sinh tóc vàng, áo đồng phục mở hai cúc trên, lộ ra nửa bộ ngực sữa, váy đồng phục kéo đến mức ngắn nhất có thể, đùi thon dài hấp dẫn ánh mắt.

“Chị Ngự ~ chị Ngự ~” Tiếng nữ sinh gọi rất lớn, làm vài người bên cạnh tỉnh lại, nâng đầu nhìn về phía này.

“Chị cái gì a! Nói nhỏ chút!” Thẩm Ngự thấp giọng mắng một tiếng, vội nhìn về phía Hà Nhất Trạch, phát giác hắn không thấy mới nhẹ nhàng thở ra.

Nữ sinh này tên Lâm Uyển Uyển, tên rất dịu dàng, kỳ thật đặc biệt phong tao, thích thông đồng cùng nam sinh, cũng là nữ phụ trong cốt truyện, gây sóng gió xung nguyên thân, là trợ công đẩy mạnh cảm tình cho nam nữ chủ.

Lâm Uyển Uyển hạ giọng, nói: “Em lại nhìn thấy tiện nhân kia ở bên cạnh anh Lý, chị Ngự, chị đi xem sao?”

Tiện nhân là một nữ phụ thích Lý Thanh Sâm.

“Không đi.”

“Không đi?” Lâm Uyển Uyển thanh âm nhin không được nâng lên, đối diện với ánh mắt cảnh cáo của Thẩm Ngự mới thấp lại, “Chị Ngự, Lý Thanh Sâm a.”

Thẩm Ngự đuổi đuổi người, lắc đầu nói: “Tôi nói không đi là không đi, cô cũng đừng đi trộn lẫn.”

Lâm Uyển Uyển kinh ngạc há miệng thở dốc, bán tín bán nghi nói: “Vậy chị cũng đừng hời hện, Lý Thanh Sâm chạy theo người khác, đừng khóc.”

“Tùy.....” Chưa nói xong, Thẩm Ngự trước mắt xẹt qua gì đó, đột nhiên đứng lên, “Đi đi đi!”

Nếu làm Lý Thanh Sâm đến với nữ phụ kia, vậy hắn cùng Nhan Sanh sẽ không có tình cảm, mà Nhan Sanh còn thích Hà Nhất Trạch, không được không được!

Thẩm Ngự nhắc chân cùng Lâm Uyển Uyển ra phòng học.

Hà Nhất Trạch ngồi ở phía trước bỗng nhiên quay người lại, nhìn thoáng quabThẩm Ngự, mặt vô biểu tình xoay người, tiếp tục độ sách.

*

Đi vào giữa sân bóng rổ.

Lý Thanh Sâm thích chơi bóng rổ, giữa trưa đều chơi, ánh nắng tháng 5 không quá nóng, nhưng ở ngoài trời lâu cũng rất nóng.

Trên sân bóng rổ mười mấy người mặc đồng phục thể dục, chạy nhanh dưới ánh mặt trời, mồ hôi như mưa, tình hình chiến đấu thập phần kịch liệt, anh truy tôi đuổi.

Đội của Lý Thanh Sâm rõ ràng đang dẫn đầu, đánh đối phương liên tiếp lui lại, khiến cho nữ sinh hưng phấn thét chói tai.

Thẩm Ngư cùng Lâm Uyển Uyển đi đến bên trong cùng, liền nhìn thấy một nữ sinh đưa nước cho Lý Thanh Sâm.

“Thanh Sâm, cho cậu.” Nữ sinh kia lớn lên thanh thuần, khuôn mặt đỏ bừng, lòng bàn tay cầm chai nước đưa cho Lý Thanh Sâm.

Người bên cạnh Lý Thanh Sâm sôi nổi huyết sáo, ngơ ngác ta ta đăm ngơ ngơ xô đẩy.

Thẩm Ngư còn chưa mở miệng, đã bị Lâm Uyển Uyển đẩy lên phía trước, lao đảo vài bước, đi đến trước mặt bọn họ.

Tiếng cười đột nhiên im bặt, ánh mắt dao động giữa ba người.

Ai mà không biết thanh mai của Lý Thanh Sâm thích cậu, cũng chỉ Lý Thanh Sâm coi cô là em gái.

Thẩm Ngư trong lòng có khổ mà không nói được, nửa ngày, cười hi hi đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Lý Thanh Sâm nói: “Thanh Sâm, cậu chơi bóng rổ rất lợi hại”

Lý Thanh Sâm khòe miệng cong lên, cười cười gật đầu.

Thẩm Ngư thấp phần xấu hổ, nữ sinh đưa nước chân tay luống cuống nhìn bọn họ, những người bên cạnh đều nhìn cô ấy, muốn xem náo nhiệt.

“Cái kia..... Đưa tớ đi tới quán trà sữa được không? Tớ mời cậu uống trà sữa.”

_____.

Vote vote vote♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (7)

Dứt lời, cô quay người trào phúng: "Nước khoáng của cậu, anh Sâm của tôi mới không uống."

Sắc mặt nữ sinh lập tức trắng bệch, hốc mắt phấp phồng nhìn Lý Thanh Sâm, điềm điềm đáng yêu.

Lúc mọi người ở đây muốn nhìn Thẩm Ngư mất mặt, Lý Thanh Sâm lại sùng sục nói: "Được."

Cứ như vậy hai người bọn họ biến mất trong đám người, mọi người kinh ngạc khó có thể hoàn hồn.

*

Đi bên cạnh Lý Thanh Sâm Thẩm Ngư rũ đầu nhủ mày, cô nói như vậy do nghĩ tới một đoạn trong cốt truyện, nguyên thân tính cách tùy hứng, nữ sinh nào ở gần Lý Thanh Sâm cũng chán ghét, không nghĩ, trong cốt truyện Lý Thanh Sâm vốn phải mắng cô, cậu ta nói vậy nằm ngoài dự đoán của cô.

Phảng phất nhận ra cô nghi hoặc, hệ thống vội nói 【 Em đã kiểm tra, không có sai sót gì, Lý Thanh Sâm coi nguyên thân như em gái, nói như vậy cũng không phải không có khả năng. 】

Được rồi.

Thẩm Ngư vừa muốn nói chuyện, đỉnh đầu đã bị một bàn tay to lớn đặt lên, "Tiểu Ngư, sao buổi trưa không tìm anh đi ăn cơm?"

Lời nói hơi mang trách cứ nhưng tràn ngập sùng sục, nếu nguyên thân nghe được, chắc chắn vui vẻ nói không ra lời.

Thẩm Ngư nghiêng đầu tránh thoát, sắc mặt nóng lên, "Cha em bảo em ăn cơm với Hà Nhất Trạch."

Lý Thanh Sâm cũng không biết Thẩm Ngư có anh trai là Hà Nhất Trạch mới chuyển tới. Nhà cô cách nhà Lý Thanh Sâm không xa, hai nhà cũng thường xuyên qua lại, nhưng chuyện này mới xảy ra tối hôm qua, Thẩm Ngư cũng là tối hôm qua mới biết, tự nhiên chưa nói cho Lý Thanh Sâm.

"Người mới chuyển vào là anh trai em?" Lý Thanh Sâm kinh ngạc.

Thẩm Ngư gật đầu: "Đúng vậy."

Mang theo oán giận nói: "Cha bắt em đi ăn cơm với hân, bằng không em đã tìm anh rồi."

Thẩm Ngư không thể ở trước mặt nam chủ biểu lộ ra một tia khác thường, nam chủ là vận mệnh chi tử, Thẩm Ngư có thể công lược nam xứng, lại tuyệt đối không thể biểu hiện trước mặt nam chủ, bằng không sẽ là phá quy tắc, phải chịu trừng phạt của Chủ Thần.

Đây cũng là lý do cô chỉ chọn công lược nam chủ không đi công lược nam phụ.

Ai nguyện ý trong lúc công lược người khác, còn muốn trước mặt nam chủ biểu hiện em yêu anh, anh là người duy nhất... Nếu như bị người phải công lược nhìn thấy, vậy cô nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không chứng minh được.

Lý Thanh Sâm hạ mí mắt, bàn tay xoa đầu Thẩm Ngư để ở giữa không trung thu hồi cảm vào túi, nói: "Muốn uống gì?"

Nhìn mẹn, Thẩm Ngư sờ sờ cằm, "Nước chanh."

"Từ từ, lại thêm một ly cà phê."

Lý Thanh Sâm cúi đầu nhìn cok, Thẩm Ngư cười nói: "Mua cho bạn."

Lý Thanh Sâm nghe vậy như suy nghĩ chuyện gì đó.

Đi đến dưới khu dạy học, Lý Thanh Sâm có việc đi trước, Thẩm Ngư vẫy tay, thấy người đi mới xoay người đi, vừa đi vừa nói chuyện cùng hệ thống: "Lý Thanh Sâm này không bình thường."

【..... Rất bình thường a. 】

"Có thể là ảo giác của chị."

Thẩm Ngư trở lại phòng học, để ly cà phê lên bàn Hà Nhất Trạch, "Mua cho anh."

Hà Nhất Trạch giương mắt nhìn thoáng qua ly cà phê kia, gọn gàng dứt khoát nói: "Lấy đi."

"Đừng mà." Thẩm Ngư hút một ngụm nước chanh, bị chua nhe răng, tiếp theo nói: "Em cố ý đi quán trà sữa mua cho anh đó."

Ngữ điệu mềm như bông, Hà Nhất Trạch không ngẩng đầu, cũng không nói gì nữa.

Thẩm Ngư cười cười, cầm nước chanh trở về chỗ ngồi.

. Vote vote vote

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (8)

Một lúc sau, Lý Thanh Sâm trở về phòng học, tầm mắt đảo qua ly cà phê trên bàn Hà Nhất Trạch, đuôi lông mày hơi nhíu, ngồi vào vị trí nói: "Tiểu Ngư."

Thẩm Ngư đã uống xong cốc nước chanh, đứng dậy định đi vứt vào thùng rác, nghe vậy nghi hoặc nhìn phía Lý Thanh Sâm.

"Không có gì." Lý Thanh Sâm cười lắc đầu.

Thẩm Ngư dừng một chút, ném ly nước chanh, vừa đi vừa nhượng mày.

Buổi chiều tan học, Thẩm Ngư thu thập đồ vật đuổi yheo Hà Nhất Trạch, "Anh, cùng nhau về nhà đi."

Hà Nhất Trạch không nói gì, đôi chân thon dài chân đi rất nhanh, tóc đen ở ánh chiều tà rực rỡ lấp lánh, sườn mặt thanh lãnh khê năng, phảng phất giống như thần, khó có thể tiếp cận.

Thẩm Ngư không thích loại cảm giác này, chạy đến bên cạnh hân, ngón tay giữ chặt cổ tay áo của hân, "Anh."

Hà Nhất Trạch dừng bước, nhìn chằm chằm bị tay áo giữ chặt nhủ mày.

Thẩm Ngư nghĩ hân có bệnh sạch sẽ, vội buông ra.

Chương 40: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (9)

Cha Thẩm lại nghiêm túc với Thẩm Ngư, "Trước tuần cô đã nói với cha tình hình học tập của con, kỳ thi lần này phải làm tốt, bằng không nghỉ hè không cho con đi chơi."

"A? Cha sao có thể như vậy!" Thẩm Ngư a một tiếng, ủ rũ cụp đuôi thở dài.

Thẩm phụ nắm tay Hà Nhất Trạch, mỉm cười đi xa.

Uể oải đi theo phía sau Hà Nhất Trạch, nhỏ giọng thử hỏi: "Anh, anh có thể dạy kèm cho em không a?"

Ngay sau đó lại bỏ thêm một câu: "Nếu quấy rầy anh, thì thôi vậy."

Hà Nhất Trạch không nói chuyện, liếc nhìn cô một cái, nhìn đôi mắt chờ mong của cô.

Khi Thẩm Ngư cho rằng không cơ hội, người nọ mới nói: "Được."

"Ha ha ha, thật tốt quá." Thẩm Ngư kinh hô, vui vẻ quơ chân múa tay.

Tâm tư cũng không đặt lên việc học bỏ túc, thật cẩn thận giấu trong lòng, Thẩm Ngư điếm mũi chân đi bên cạnh Hà Nhất Trạch.

Tiếng cười thanh thuy của người con gái vang lên trong ngõ nhỏ, mang theo ma pháp làm người ta cảm thấy vui vẻ.

Càng đi vào trong, con đường càng tối, bóng đèn trên đường không biết lúc nào bị hỏng, Thẩm Ngư nhắm mắt lại hít sâu một hơi.

Tới cơ hội khảo nghiệm kỹ thuật diễn rồi, gia tăng cảm tình với anh trai.

"Em sợ tối..... Anh....." Thẩm Ngư giả vờ sợ hãi, thân thể nhích về phía Hà Nhất Trạch.

Hà Nhất Trạch móc di động ra, mở đèn pin, chiếu sáng con đường phía trước.

"Oa, sao em lại quên mất di động chứ, ha ha ha, anh, anh thật thông minh!" Thẩm Ngư cười cười, miệng lại bẹp bẹp.

Hà Nhất Trạch nhìn kỹ thuật diễn dở tệ của cô, khóe miệng run rẩy một chút.

Thẩm Ngư đứng thẳng thân thể, vừa muốn nói gì giảm bớt không khí xấu hổ, một đạo hắc ảnh bỗng chốc xẹt qua trước mặt, tốc độ cực nhanh.

"A a a!! Có quý!" Thẩm Ngư sợ tới mức hoa dung thất sắc, tặc mao ôm lấy cánh tay Hà Nhất Trạch, liều mạng chui vào trong ngực hắn.

Hà Nhất Trạch đen mặt, "Thẩm Ngư!"

Bàn tay để trên trán cô, muốn đẩy ra.

Thẩm Ngư sợ rơi nước mắt, khóc chút chút hít hít cái mũi, "Thật, thật sự có ma, em nhìn thấy mà."

Sợ hấn không tin lại bỏ thêm một câu, "Anh tin em đi."

Lúc này, bên kia truyền tới một tiếng mèo kêu.

Thẩm Ngư thân hình cứng đờ, vội vàng rời khỏi lồng ngực hắn, ngượng ngùng cười cười: "Xin, xin lỗi."

Hà Nhất Trạch sửa sang lại quần áo, cái trán nổi lên ba vạch hắc tuyến.

Về đến nhà, Thẩm Ngư rửa đầu, sắc mặt vừa hồng vừa trắng.

Cô thật là ngu ngốc.

Hà Nhất Trạch hâm nóng đồ ăn để trên bàn, cô cúi đầu, một đầu tóc tím thoát nhìn chẳng ra cái gì cả, lại ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ tràn đầy quần bách, nốt ruồi đen nơi khóe mắt lại làm hắn muốn sờ một chút.

"Ăn cơm đi." Hà Nhất Trạch thu hồi tầm mắt, ngồi vào ghế đối diện.

Cơm nước xong, Thẩm Ngư tắm rửa, mặc một bộ đồ ngủ hình gấu trúc, nhìn một đầu tóc tím trong gương, ngày mai lập tức nhuộm lại.

Cầm mấy môn mình học kém, đi đến cửa phòng Hà Nhất Trạch, gõ tay gõ gõ.

Môn mở ra, Hà Nhất Trạch vẫn mặc đồng phục, bắt quá áo khoác bên ngoài đã cởi nhà, áo sơ mi trắng xúng với gương mặt kia, làm trái tim nhỏ của Thẩm Ngư bùm bùm nhảy.

Thật đẹp trai a.

Hà Nhất Trạch xoay người đi, Thẩm Ngự đóng cửa, đôi mắt khổng lồ chế không được ngo xung quanh.

Phòng giống người, trần ngập nghiêm túc cùng lãnh đạm, chỉ có hai màu đen trắng.

(☐ ♡ ☐ ☆) Vote vote vote (☐ ♡ ☐ ☆)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (10)

Hà Nhất Trạch: "Những môn nào?"

Thẩm Ngự vội ôm sách ngồi xuống bên cạnh hắn, để sách lên bàn, "Đây."

Hà Nhất Trạch nhìn nhìn, hỏi: "Đều không biết?"

"Không, không biết." Thẩm Ngự ngượng ngùng sờ sờ chóp mũi.

Hà Nhất Trạch xoa xoa thái dương, lật lật chồng bài thi trên bàn, đặt một tờ trước mặt cô: "Đầu tiên làm bài kiểm tra này, tôi xem em biết những gì."

"Được!" Thẩm Ngự nóng lòng muốn thử, nhấc bút làm.

Nhưng xem từng câu hỏi, cô phát hiện cô không làm được câu nào cả.

Hự, xấu hổ.

Hà Nhất Trạch thấy thế, lại từ lấy một tờ khác cho cô.

Thẩm Ngự cẩn thận nhìn, so với tờ trước, tờ này cô có thể làm mấy câu.

Làm xong đưa cho Hà Nhất Trạch, Hà Nhất Trạch nhìn qua, trên mặt hắc tuyến càng nhiều.

Mở sách nói lại từ đầu, Thẩm Ngự nghiêm túc nghe, sau đó làm một bài kiểm tra, làm sai cũng không nhiều như trước.

Vòng đi vòng lại, Thẩm Ngự làm bài đến 11 giờ, đôi mắt nhin không được bắt đầu sụp xuống, gục xuống ngủ trên bàn học.

Tiếng nước trong phòng tắm dừng lại, cửa mở ra, Hà Nhất Trạch mặc áo ngủ đi ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy người con gái đang ngủ trên bàn.

Mày nhăn lại, hắn đi đến trước mặt cô, sườn mặt của cô bị tóc che khuất, làn da mềm mại dưới ánh đèn bàn, nốt ruồi đen nơi khóe mắt tỏa ra mị lực.

Hà Nhất Trạch lần này làm theo suy nghĩ, ngón tay chạm phớt qua nó.

Thẩm Ngự đôi mắt chậm rãi mở, đôi mắt mông lung đối diện với con người đen nhánh của Hà Nhất Trạch, cong miệng vui vẻ cười cười, đứng lên cầm sách, giọng nói mềm mại: "Em trở về phòng ngủ đây, cảm ơn anh." Dứt lời, lung lay đi ra khỏi phòng.

Sau khi cửa khép lại, phòng khôi phục một mảnh yên lặng, Hà Nhất Trạch ngơ ngẩn nhìn ngón tay, vuốt ve.

【 Độ hảo cảm của Hà Nhất Trạch là 45. 】

Thẩm Ngự ngáp một cái, trở về phòng tiếp tục ngủ.

*

Mấy ngày kế tiếp, Thẩm Ngự đều học tập chăm chỉ hướng về phía trước, bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên cô nỗ lực học tập.

Cha Thẩm bung hoa quả nhìn con gái mình chăm chỉ đọc sách cũng cảm xúc mênh mông, kích động vạn phần.

Buồng hoa quả lén lút đi ra ngoài, Hà mẫu đi tới nói: "Thế nào? Tôi nói Tiểu Ngự là đứa bé ngoan biết nỗ lực đi, ông còn nói con bé."

Cha Thẩm vui mừng gật đầu, dừng một chút lại nói: "Bất quá đây đều là công lao của Nhất Trạch, Nhất Trạch tới, Tiểu Ngự như biến thành người khác vậy, cảm ơn con."

Hà mẩu nhìn thoáng qua, lời kéo cha Thẩm trở về phòng.

*

"Anh, bài này em không hiểu." Thẩm Ngự nghiêng đầu nhìn lại, lại đối diện với đôi mắt sâu không thấy đáy, sắc mặt đỏ lên, lan đến tận cổ.

Hà Nhất Trạch bình tĩnh dời mắt, nhìn đề bài, bình tĩnh giải đáp: "Đề này....."

Thẩm Ngự lúc này mới để ý đến bài tập, nghiêm túc ghi nhớ, nhanh chóng giải được.

"Oa, hóa ra là như vậy." Thẩm Ngự làm bài này đã làm nửa tiếng vẫn không tính ra.

Ánh mắt sung bái cẩn thận nhìn về phía thiếu niên, không hổ là người thủ đồ, hần dạy là người ta không có chút mệt mỏi nào.

Con người màu hồ phách như ánh sao trên trời, long lanh dị thường. Hà Nhất Trạch ngón tay chuyển động ngòi bút, dời tầm mắt.

(☐ ☐ ☒) **Vote vote vote** (☐ ☐ ☒)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (11)

Ngày mai chính là ngày kiểm tra, Thẩm Ngự trong lòng có hơi khẩn trương, sửa sang lại sách vở, đứng lên muốn trở về phòng.

"Em về phòng đây."

Hà Nhất Trạch dừng bút, "Ừ."

Thẩm Ngự gãi gãi đầu, khoe miệng cong lên: "Mấy ngày nay cảm ơn anh."

Hà Nhất Trạch trầm mặc, chờ cô nói tiếp.

"Ngày mai kiểm tra xong có thể đợi em một chút được không." Thẩm Ngự khẩn trương: "Em muốn nhuộm tóc thành màu đen....."

Hà Nhất Trạch tiếp tục chuyển động viết, nhẹ giọng đồng ý.

"Vây... Vây anh đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon." Thẩm Ngự che dấu sự vui mừng trong mắt, ôm sách vở hấp tấp ra ngoài, sợ hần thay đổi chủ ý.

Hà Nhất Trạch hơi híp mắt, sắc mặt phức tạp.

*

Người coi kiểm tra là thầy dạy Toán, chủ nhiệm lớp có việc nên không tới.

Thẩm Ngự sáng sớm ngủ quên, nhanh chóng vệ sinh cá nhân, chạy ra phòng lại nhìn thấy Hà Nhất Trạch đang đeo giày trước cửa, trước mắt sáng ngời, kích động nói: "Đợi em với!"

Dứt lời vọt tới bàn ăn nhét một cái bánh bao vào trong miệng, Hà mẩu nhanh chóng đưa sữa bò đã được hâm nóng cho cô: "Ăn từ từ, Tiểu Ngự a, Nhất Trạch chờ con một lúc rồi, yên tâm đi."

Thẩm Ngự trong miệng đều là bánh bao, kinh hi chớp mắt, hằm hằm hồ hồ nói: "Thật vậy sao?"

"Thật sự." Hà mẩu cười gật đầu.

Hà Nhất Trạch đang đeo giày ngoài cửa nghe thấy đồ bên tai.

Ngồi vào trên xe, Thẩm Ngự say xe đều quên mất, ngồi xuống đằng sau hần: "Anh, em hơi khẩn trương."

Hà Nhất Trạch mí mắt không nâng: "Người không tin vào bản thân mình sẽ khẩn trương."

"Em tự tin." Thẩm Ngự vội nói, sợ hần không tin, vỗ vỗ ngực: "Em không khẩn trương chút nào ha ha."

"Ừ."

Không khăn trương lại say xe, Thẩm Ngự vừa xuống xe liền nôn khan.

Ra cửa ăn quá vội vàng, dạ dày quay cuồng, Thẩm Ngự sắc mặt trắng bệch, hai chân nhũn ra đứng lên.

Hà Nhất Trạch nhăn mày, đưa nước ấm: "Uống một ngụm."

Thẩm Ngự còn muốn nôn, nhưng trong dạ dày không còn gì, cổ họng đau đớn khó chịu.

Sớm biết sẽ không ăn nhanh như vậy.

Uống một ngụm nước, cổ họng mới dễ chịu một chút, nước mắt lưng tròng nói cảm ơn: "Cảm ơn anh."

Tiếng chuông vang lên, Hà Nhất Trạch chân dài mới vừa bước, tay áo đã bị người giữ chặt, cúi đầu nhìn, đôi mắt trong suốt của cô lộ ra khẩn cầu.

Thấy người ta không kéo tay cô ra, Thẩm Ngự rũ đầu ngây ngô cười.

Bệnh sạch sẽ có phải không có tác dụng với cô không.

Cứ như vậy Thẩm Ngự lôi kéo tay áo Hà Nhất Trạch đi đến cửa phòng học.

Thầy dạy Toán rất không thích Thẩm Ngự, vừa thấy cô đến muộn đã trách mắng: "Không biết hôm nay sẽ kiểm tra sao? Đến muộn mười phút! Thẩm Ngự, nếu em không muốn làm bài thi đi ra ngoài."

Thẩm Ngự trong lòng quỳnh lên, vừa muốn nói chuyện, bên tai truyền đến giọng nói thanh lãnh.

"Thưa thầy, Thẩm Ngự ở trên đường say xe, mới đến muộn." Hà Nhất Trạch thân hình thẳng tắp, mang theo một tia khí thế sắc bén.

Thầy giáo vừa nghe định trách mắng, nhưng thấy Hà Nhất Trạch mặt lập tức thay đổi sắc mặt, "Nhất Trạch a."

Ngay sau đó đổi giọng, "Nếu Nhất Trạch đã nói như vậy, em còn không mau vào làm bài!"

Thẩm Ngự trở lại chỗ ngồi, phớt miệng nhìn thoáng qua Hà Nhất Trạch, kiểm tra tuy rằng ngồi xa, nhưng Nhan Sanh vẫn cách hần rất gần, Nhan Sanh còn nói với hần gì đó!!

Thẩm Ngự thở phì phì thu hồi tầm mắt, cầm lấy bút bắt đầu làm bài thi, khi nhìn thấy bài thi, ánh mắt sáng lên, đều rất đơn giản!

(☐ ♡ ☐ ✨) Vote vote vote (☐ ♡ ☐ ✨)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (12)

Buổi sáng kết thúc, Hà Nhất Trạch bị thầy gọi vào văn phòng, cô đành ghé vào trên bàn, nhìn bên ngoài cửa sổ.

"Tiểu Ngự." Lý Thanh Sâm gọi.

Thẩm Ngự vội vàng ngồi thẳng thân thể, cười nói: "Anh Sâm, sao vậy."

Lý Thanh Sâm tay chống ở trên bàn, "Tiểu Ngự gần đây không tới nhà anh chơi, ngày mai cuối tuần cũng không tới sao?"

Thẩm Ngự vừa định nói, lại nhìn thấy Hà Nhất Trạch đứng ở cách đó không xa, đang nhìn về phía bên này, trong lòng giật mình, nhưng âm thanh hệ thống nhắc nhở chấn động bên tai, rũ mắt, nhỏ giọng nói: "Ngày mai em đi."

Lý Thanh Sâm cong môi cười, giơ tay xoa đầu Thẩm Ngự: "Ngày mai tới sớm một chút."

Thẩm Ngự muốn tránh, nhưng bàn tay to che lại đỉnh đầu của cco, trốn cũng trốn không được.

Cứ như vậy nhìn Hà Nhất Trạch sắc mặt trầm xuống, xoay người để lại cho cô một bóng lưng.

Này Lý Thanh Sâm làm gì vậy? Thiết lập tính cách tan vỡ sao, trong cốt truyện không có cảnh này a.

Buổi chiều kiểm tra xong, Thẩm Ngự liền nhìn thấy Hà Nhất Trạch không lưu tình chút nào đi ra phòng học, không có ý định chờ cô.

Vội đuổi kịp bước chân hắn, "Anh."

Hà Nhất Trạch trầm mặc không nói.

Thẩm Ngự kéo tay áo hắn, "Không phải đồng ý cùng em đi nhuộm lại tóc sao?"

Hà Nhất Trạch rút tay áo lại, "Có việc."

"Anh có chuyện gì a?" Thẩm Ngự có chút tức giận, chẳng lẽ là cùng cái kia Nhan Sanh hẹn hò?

Hà Nhất Trạch dừng bước, lãnh đạm nhìn thẳng cô: "Thẩm Ngự, đừng đi theo tôi."

Thẩm Ngự cứng đờ, "Anh....."

Hà Nhất Trạch tâm phiền ý loạn nhéo nhéo mũi, không nhiều lời nữa, bước chân đi.

Thân hình cao lớn cứ như vậy biến mất trước mặt cô.

"Đây là ghen sao?" Thẩm Ngự sắc mặt biến đổi, cười sờ sờ cằm.

Hệ thống nhìn độ hảo cảm của Hà Nhất là 65 không nói gì.

Tiệm cắt tóc.

"Mỹ nữ, em muốn nhuộm màu gì?" Người nhuộm tóc là nam, anh ta đưa cho cô một quyển sách: "Nơi này có rất nhiều màu sắc, em nhìn xem"

Thẩm Ngự xua xua tay: "Không cần, màu đen là được."

Người nhuộm tóc sững sốt, "Được."

Nhuộm xong, sắc trời bên ngoài đã tối, bầu trời đột nhiên âm vang một tiếng, cùng với tiếng mưa rơi lách tách mưa phùn.

Thẩm Ngự tức giận đá đá chân, lúc đi ra vẫn bình thường, như thể nào một lát trời đã mưa rồi.

Chạy đến một chỗ mái hiên, lau lau nước mưa trên mặt, may mà áo trong có mũ, tóc vừa nhuộm lại cũng sẽ không ướt.

Mưa càng lúc càng lớn, có xu hướng ngày một to hơn, muốn cô không về nhà được phải không!

Móc di động ra, Thẩm Ngự nghĩ nghĩ gọi cho một người.

Sau ba lần mới có người nghe máy.

"Anh!" Thẩm Ngự kêu.

Bên kia cũng có tiếng mưa rơi, hẳn là ở bên ngoài: "Chuyện gì?"

Thẩm Ngự bị gió lạnh thổi run bần bật, "Anh có thể tới đón em không? Em không mang dù."

"Ở đâu?"

"Sườn núi phía Đông."

"..... Được."

Ngắt điện thoại, Thẩm Ngự cười hi hi khấp lại cổ áo, tâm trạng vui vẻ.

Thẩm Ngự đã đợi nửa tiếng, đôi môi trở nên tím tái, hà hơi vào tay cũng không thể ấm hơn, cô chỉ mặc quần áo mỏng, bên ngoài là đồng phục, quần lửng, gió lạnh thổi thử lòng bàn chân lên trên.

Khi Thẩm Ngự cảm di động gọi lại, cách đó không xa có người đi về phía cô, trước mắt sáng ngời, giơ tay vẫy vẫy, nhưng tầm mắt dần dần rõ ràng, không phải một người, mà là hai người.

ノ ^ ￣ Vote vote vote ￣ ^ ノ

Chương 44: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (13)

Thiếu niên tuấn mỹ cảm ô, một người con gái đứng bên cạnh, tướng mạo đẹp mà ôn nhu, hai người đứng chung một chỗ, làm Thẩm Ngư đỏ hai mắt.

"Lại đây." Hà Nhất Trạch đứng trước mặt cô nói.

Thẩm Ngư nắm chặt hai tay, trên người lạnh lẽo cũng không cảm giác được, chỉ còn lại mảnh liệt phần nộ cùng chua xót.

Cô ở đây đợi hần nửa tiếng, thổi nửa tiếng gió lạnh, chờ đợi lại là hần và Nhan Sanh đứng chung một chỗ, nhàn hạ thoải mái giống như đi hẹn hò.

"Thẩm Ngư, ô này rất lớn, cậu mau tới đây đi, ngoài trời rất lạnh đó." Nhan Sanh hai má đỏ ửng, thẹn thùng nhìn thoáng qua Hà Nhất Trạch, cúi đầu.

Thẩm Ngư buông tay, giận quá hóa cười: "Thôi, chiếc ô này cũng quá nhỏ, tôi một cái bóng đen đi làm làm gì, đứng không, anh trai."

Dứt lời, Thẩm Ngư đội mũ áo, biến mất trong màn mưa.

Nhan Sanh giật mình, ngẩng đầu nhìn Hà Nhất Trạch, lại nhìn thấy hần sắc mặt âm trầm, đầu quả tím run lên, nhỏ giọng kêu: "Nhất Trạch....."

Hà Nhất Trạch hít sâu một hơi, đưa ô cho cô ta, nói: "Cảm ơn ô của cậu, tôi về đây." Xoay người cũng biến mất trong màn mưa.

Nhan Sanh nắm chặt ô, sắc mặt trắng bệch.

*

Thẩm Ngư chạy về nhà cả người đã ướt sũng, cởi giày để chân trần đi vào phòng.

"Tiểu Ngư?" Hà mẫu từ trên sô pha đứng dậy, nhìn thấy người cô ướt sũng, kinh ngạc hô: "Con không mang ô sao? Tiểu Ngư a, mau vào trong phòng tắm nước nóng."

Thẩm Ngư không nói một tiếng, nhắc chân vào phòng.

Hà mẫu còn định nói gì đó lại nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch.

Cửa truyền đến tiếng mở cửa, Hà mẫu xoay người liền thấy Hà Nhất Trạch đi vào, toàn thân ướt đẫm.

"Nhất Trạch a, sao con cũng ướt đẫm vậy."

Hà Nhất Trạch tóc ướt che nửa khuôn mặt, ám trầm con người nâng lên, nhìn thoáng qua phòng Thẩm Ngư, thu hồi ánh mắt nói: "Mẹ, con trở về phòng đây."

"Được rồi, nhanh về phòng tắm nước nóng." Hà mẫu vội nói.

Người đi rồi, Hà mẫu hoang mang ngồi trên sô pha, hai đứa làm sao vậy, chẳng lẽ không làm bài tốt?

*

Trở về phòng Thẩm Ngư hít hít cái mũi, trên người lạnh làm cô phải cuộn tròn người lại, đặt cặp sách lên bàn, ngồi trên ghế, hất xi một cái.

【 Chị không đi tắm buổi tối sẽ phát sốt đó. 】

Hệ thống máy móc thanh âm mang theo quan tâm.

Thẩm Ngư xoa xoa cái mũi nói: "Sinh bệnh thì tốt, Hà Nhất Trạch vĩnh viễn khóa mình trong không gian của bản thân, không quan tâm người khác cũng không để bụng người khác, cứ công lược như vậy, muốn bao lâu mới có thể công lược thành công."

Hệ thống không nói nữa.

Thẩm Ngư ở ghế trên ngòai hai tiếng mới đi tắm, từ phòng tắm đi ra, đầu có chút đau, ngã vào trên giường nhanh chóng ngủ.

Hôm sau trời còn chưa sáng, Thẩm Ngư đã bị hệ thống đánh thức.

【 Ký chủ, chị đã hẹn Lý Thanh Sâm tới nhà cậu ta, theo cốt truyện, nữ phụ phải vui vẻ cả đêm không ngủ, sáng sớm tỉnh mơ liền đi. 】

Chống khăn trải giường muốn ngồi dậy, toàn thân lại rùng mình, đầu nặng chân nhẹ đi xuống giường, Thẩm Ngự không cần đo nhiệt độ cũng biết khẳng định trên 38 độ.

Đi ra cửa phòng đã nhìn thấy Hà Nhất Trạch cũng đi ra ngoài, phía sau đeo túi, nhìn qua phía cô.

Thẩm Ngự mặt không biểu tình dời tầm mắt, giờ tay lau mồ hôi trên trán, đi về phía cửa.

(づ。●。●。●。づ) Vote vote vote (づ。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (14)

Ngồi xổm xuống đeo giày, trước mắt xuất hiện ống quần màu đen, người nọ đứng ở bên cạnh cô, nếu là ngày hôm qua, Thẩm Ngự sẽ ngẩng đầu cười với hắn, gọi anh trai.

Nhưng.....

Thẩm Ngự đeo giày xong, lúc đứng lên, đầu một trận choáng váng, trước mắt chợt biến thành màu đen, lão đảo một chút ngả về phía sau.

Một cánh tay vòng lấy hông cô, một tay khác đặt trên ót, ôm cô vào trong lòng.

Thẩm Ngự thờ dốc nắm lấy áo trước ngực người nọ để thân thể không ngã xuống.

Lúc tỉnh táo lại, Thẩm Ngự mở hai mắt, bỗng chốc đẩy hắn ra, lui về phía sau vài bước dựa vào trên tường.

Hà Nhất Trạch nắm chặt tay, nhiệt độ trên tay làm tim hắn run lên, nhả ra: "Em phát sốt."

Thẩm Ngự tùy ý để tóc đen xõa xuống che mặt, cười lạnh một tiếng, muốn đi.

Hà Nhất Trạch đuổi tay cầm lấy cổ tay cô, lòng bàn tay nóng bỏng xuyên thấu qua làn da, mày nhăn càng sâu, "Đi bệnh viện."

Thẩm Ngự dùng sức hất ra, lại làm thế nào cũng không hất được, "Hà Nhất Trạch, buông tay!"

"Em muốn đi đâu? Nhà Lý Thanh Sâm?" Hà Nhất Trạch xanh cả mặt.

"Liên quan gì đến anh?" Thẩm Ngự ngẩng đầu, tóc đen tán ở sau đầu, con mắt sáng lập loè tức giận, mặt trái xoan xứng với tóc đen, khuôn mặt nhỏ không trang điểm càng thêm đáng yêu.

Hà Nhất Trạch không màng cô giãy dụa, bế lên mang cô ra ngoài.

"Hà Nhất Trạch!" Thẩm Ngự hai chân vùng vẫy, bàn tay muốn đẩy hắn ra, "Anh định làm gì?"

"Đi bệnh viện!"

"Tôi không đi! Anh thả tôi xuống."

"Không thả."

*

Cãi nhau ầm ĩ đi vào bệnh viện, bác sĩ kê thuốc xong nói: "Mấy ngày nay không được ăn đồ dầu mỡ, đồ cay, uống nhiều nước ấm, lấy thuốc xong thì tới cách vách truyền nước."

Thẩm Ngự đầu vừa đau vừa choáng, dựa vào trên ghế hờn dỗi.

Bác sĩ cũng tinh ý, trêu chọc Hà Nhất Trạch: "Cãi nhau với bạn gái?"

Thẩm Ngự khuôn mặt đỏ ửng, nhanh chóng đứng dậy đi sang cách vách.

"Đi thôi đi thôi." Bác sĩ cười chớp mắt: "Bạn gái phải dỗ dành, dỗ một chút thì không tức giận nữa đâu."

Bác sĩ cười xua tay: "Đã biết đã biết, mau đi sang với cô bé đi."

Hạt giống tình yêu ở trong tim mọc rễ nảy mầm, hiện giờ đã nở hoa.

Cô không biết cô thích Hà Nhất Trạch ở điểm nào, chẳng lẽ chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, khuôn mặt đó, đôi mắt đó, giọng nói đó.....

Thiếu niên sạch sẽ bỗng nhiên xuất hiện trong thế giới của cô, giống như làm thế giới chỉ có hai màu đen trắng của cô có thêm màu sắc.

Lúc đôi tay kia rời đi, Thẩm Ngự vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Cho đến khi Hà Nhất Trạch đưa cho cô hai cái bánh bao còn nóng hổi, "Ăn đi."

Thẩm Ngự đẩy tay hắn ra, "Không ăn."

"Tiểu Ngự." Hà Nhất Trạch bị cô làm cho tức giận, "Rốt cuộc em làm sao vậy?"

Thẩm Ngự cười lạnh một tiếng: "Tôi làm sao vậy? Tôi thích....."

"Thích cái gì?" Thấy cô đột nhiên dừng lại, Hà Nhất Trạch nghi hoặc ngược mắt.

Thẩm Ngự biệt nửa hừ thanh: "Không có gì!" Dứt lời, cô cầm hai cái bánh bao cắn.

Gương mặt bị tóc đen che khuất ửng đỏ, kém, thiếu chút nữa đã nói ra!

Hà Nhất Trạch đôi mắt thâm thúy nhìn khuôn mặt cô bị tóc đen che khuất, con ngươi lộ ra sự ôn nhu.

*

Trải qua sự kiện ở bệnh viện, Thẩm Ngự bắt đầu có ý vô tình trốn tránh Hà Nhất Trạch.

Sáng ngày thứ Hai, Thẩm Ngự dậy từ rất sớm, ăn bữa sáng xong đi luôn.

Lúc Hà Nhất Trạch đi ra, phòng khách an an tĩnh tĩnh, không có Thẩm Ngự ồn ào quẩn lầy hắn, nguyên bản hắn là vui vẻ, nơi nào đó trong lòng lại vắng vẻ.

Hà mẫu hâm nóng sữa bò cho hắn, "Nhất Trạch, có phải con với Tiểu Ngự giận dỗi không?"

Hà Nhất Trạch sắc mặt trầm lại, chưa đến một giây đã khôi phục như thường, "Mẹ, con đi học đây."

"Bữa sáng con còn chưa ăn à, mang mấy cái bánh bao đi ăn đi."

"Không cần, con ăn bên ngoài."

*

Vườn hoa trong trường đã được sửa lại, lá cây bị cắt rải hai bên con đường đá cuội.

"Tiểu Ngự, sao thứ Bảy không tới nhà anh?" Lý Thanh Sâm nhìn mái tóc đen của Thẩm Ngự một lúc lâu, đôi mắt hơi lóe.

Thẩm Ngự ngượng ngùng vò đầu, "Hôm đó em đi bệnh viện."

Lý Thanh Sâm bước chân ngừng lại, ngón tay thon dài đặt trên trán cô, "Còn khó chịu không?"

Thẩm Ngự như con thỏ nhỏ bị chấn kinh nhảy ra vài bước, khi nhìn vào đôi mắt của Lý Thanh Sâm, cười lắc đầu: "Không, không khó chịu."

Lý Thanh Sâm rút tay vào túi quần, nắm chặt vài phần, híp mắt cười: "Tiểu Ngự, có phải vì anh đi nước ngoài nên em cảm thấy xa lạ?"

【 Cảm xúc của nam chủ không ổn định, ký chủ chú ý chú ý!!! 】

Tiếng nói chói tai của hệ thống chấn động bên tai, Thẩm Ngự chân mày khẽ run, nhìn sắc mặt bình tĩnh của Lý Thanh Sâm, không có gì khác thường a.

"Anh nói gì vậy, vừa nãy là do em vui quá ý mà." Thẩm Ngự đi qua thân mật cầm cánh tay hắn, bộ dạng mê muội: "Em thích nhất là anh mà."

Lý Thanh Sâm như được lấy lòng, đôi mắt hẹp dài cong cong, "Thật vậy sao?"

"Đương nhiên rồi."

Thẩm Ngự lại nói hai câu, rốt cuộc đã đỡ được cậu ta, mới thở ra một hơi, bị chính mình ghê tởm, "Tôi cảm thấy Lý Thanh Sâm tuyệt đối là bị người xuyên qua, cảm giác thật quỷ dị a."

【 Ký chủ muốn em phản hồi cho Chủ Thần không? 】

"Không, không cần, nếu lại thay đổi hệ thống, đổi thành hệ thống công lược bằng hình thú, chị sẽ khóc chết đấy." Thẩm Ngự run người.

Hệ thống công lược bằng hình thú là dung hình thú để công lược nam chủ, hệ thống mà Thẩm Ngự không am hiểu nhất.

【.....】

(づ。●。●。●)づVote vote vote(づ。●。●。●)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (16)

Đến nỗi vì sao không am hiểu, đó là bởi vì cô không có cách nào ôm tằm tình công lược con người khi đang ở hình thái động vật, không vượt qua được chướng ngại đó a.

Đột nhiên cảm thấy phía sau có sát khí, Thẩm Ngự ngã người về phía trước, nhanh chóng xoay người, khi nhìn thấy một đầu tóc vàng, hơi sừng sốt.

Đồng dạng sừng sốt còn có Lâm Uyển Uyển.

Thẩm Ngự nhìn khuôn mặt này còn không nhớ ra là ai, nhưng nhìn thấy một đầu tóc vàng thì đã nhớ ra.

"Lâm Uyển Uyển, cô bị điên à?" Thẩm Ngự cau mày.

Lâm Uyển Uyển nhìn tóc cô, không thể tin tưởng nói: "Chị Ngự, sao chị có thể nhuộm toac màu này?"

Mới vừa rồi cô ta nhìn thấy Lý Thanh Sâm thế nhưng đi cùng một cái tiện nhân, còn sờ đầu con tiện nhân đó, mà nó còn không biết xấu hổ dán Lý Thanh Sâm, cô ta tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, không chế không được mới động thủ, không nghĩ tới sẽ là Thẩm Ngự.

Thẩm Ngự tức giận, "Cô vừa nắm tóc tôi làm gì?"

Đáy mắt Lâm Uyển Uyển hiện lên một tia sáng, bên ngoài lại cười nhỉnh: "Em cho rằng đi theo anh Sâm không phải là chị, đây không phải giúp chị dạy dỗ nó? Ai biết chị Ngự lại nhuộm tóc, em không nhận ra a."

Thẩm Ngự a một tiếng, từng bước một đi tới, ngón tay nắm cổ áo của cô ta, dùng sức kéo qua, trong mắt dày đặc lạnh lẽo: "Âm mưu nhỏ này đừng có mà khoe khoang trước mặt tộ, lần trước đây tôi tới chỗ Lý Thanh Sâm, cô nghĩ tôi không biết sao?"

Dứt lời, ghét bỏ buông ra, lui về phía sau hai bước, lấy khăn lau tay, nói tiếp: "Tốt nhất hãy giấu kỹ tâm tư nhỏ của cô, nếu lại làm tôi biết, cũng đừng trách tôi tàn nhẫn độc ác." Dứt lời Thẩm Ngự nhấc chân đi, đi hai bước lại ngừng lại.

Thẩm Ngự xoay người, miệng cười nhìn về phía Lâm Uyển Uyển còn chưa che dấu oán hận, "Muốn theo đuổi Lý Thanh Sâm thì hãy quang minh chính đại truy, chơi tâm kế ở phía sau, sẽ càng ngày càng xa vời."

Thẩm Ngự thân ảnh càng ngày càng xa, cho đến khi biến mất.

Lâm Uyển Uyển nắm chặt tay, móng tau đâm sâu vào lòng bàn tay, khuôn mặt vốn xinh đẹp trở nên dữ tợn.

"Thẩm Ngự!"

*

【Chị đang tức giận à?】

Thẩm Ngự ngồi vào bàn học, tay chống đầu nhìn nhìn đám người phía trước, ở trong đám người nhất thấy thiếu niên, "Tôi tức giận cái gì, đều là nữ phụ, tội gì khó xử nhau."

【.....】

"Bất quá đã lựa chọn phá vỡ tấm màn này, làm Lâm Uyển Uyển chân chính đặt tình lực trên người Lý Thanh Sâm, cũng tốt." Máy ngày nay a, cô nhìn thâhs Lý Thanh Sâm liền muốn chạy.

Không được ở trước mặt Lý Thanh Sâm biểu hiện mình không thích cậu ta, nếu như bị Hà Nhất Trạch nhìn thấy cô quán quýt Lý Thanh Sâm ôm ấp hôn hít, vậy thì không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Bỗng nhiên Thẩm Ngự nhìn thấy một màn, đôi mắt mở to.

Nhan Sanh bị người bên cạnh đẩy, thân thể trực tiếp đụng vào trên người Hà Nhất Trạch, một nam một nữ cứ như vậy thân mật dựa vào nhau.

Phòng học mọi người thấy như vậy, sôi nổi thốn thức, thậm chí còn có người nói hẹn hò đi hẹn hò đi.

Nhan Sanh là hoa khôi của lớp, phần lớn người đều đặc biệt xem trọng cặp này, tiếng cười liên tục.

Bút trong tay Thẩm Ngự bị cô bóp gãy, việc làm cô tức hơn cả là Hà Nhất Trạch không lập tức đẩy cô ta ra, qua ít nhất năm giây mới đẩy ra!!

"Tiểu Ngự, em... Không có việc gì đi." Lý Thanh Sâm liếc liếc mắt nhìn chiếc bút chì bị cô bẻ gãy, đáy mắt hiện lên gì đó.

Thẩm Ngự khoe miệng run rẩy cười, "Không có gì a, anh đọc sách đi, em chỉ là tay ngứa ngáy."

Chuyện làm con người ta thốn khổ nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, cô ghen cũng phải trộm ăn, không thể làm trò trước mặt Lý Thanh Sâm.

づ。●。づ Vote vote vote(づ。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (17)

Nhan Sanh đỏ bừng mặt lui về phía sau, vừa muốn nói điều gì đó lại nhìn thấy đôi mắt thiếu niên đang nhìn về một nơi khác, nhìn về phía Thẩm Ngự.

Sắc mặt Nhan Sanh tái nhợt.

Cũng đã hiểu ra, vừa rồi hẳn có thể né tránh, lại không có né tránh, nguyên nhân vì sao?

Nhan Sanh đau xót, một ý niệm vẫn luôn tồn tại trong lòng nhưng đều bị cô ta phủ nhận, nhưng mọi việc trắc mắt làm cô ta không thể không đối diện với sự thật.

Người Hà Nhất Trạch thích, người mà đôi mắt hắn vẫn luôn nhìn chăm chú, là em gái hắn.

Bọn họ là anh em a.

*

Ánh đèn chiếu sáng phòng khách, TV đang chiếu bản tin Thời sự, cha Thẩm vừa ăn cơm xong xoa xoa bụng.

Hà mẫu vội vã đi tới, "Ba nó."

Cha Thẩm giảm âm thanh TV, "Gấp gấp như vậy, có chuyện gì a?"

"Ông....." Hà mẫu muốn nói lại thôi, "Ông không phát hiện hai đứa nó kì kì sao?"

Cha Thẩm đi sớm về trễ, hôm nay mới về sớm một buổi, làm sao biết Hà mẫu nói hai đứa kì kì, "Không a, rất bình thường a."

Đặc biệt là Tiểu Ngự gần đây rất nghe lời, không gây chuyện, thành thành thật thật về nhà, thành thành thật thật đi học, thành tích kiểm tra còn đứng thứ 20 trong lớp, đây là chuyện ông mơ cũng không mơ tới a.

Hà mẫu chụp ông một chút, "Cả tuần nay tôi chưa thấy hai đứa nói chuyện với nhau lần nào."

Cha Thẩm: "Bà nói tôi mới để ý chúng nó không nói chuyện với nhau."

"Đúng vậy." Hà mẫu ngữ khí lo lắng, "Nguyên bản tôi cho rằng hai đứa cãi nhau, nhưng tuần trước Nhất Trạch còn muốn mua xe đạp, còn bảo tôi mua hai chiếc."

"Tiểu Ngự! Tiểu Ngự!" Cha Thẩm lập tức gọi to.

Cửa phòng mở ra, Thẩm Ngự mặc áo ngủ từ trong phòng đi ra, ngáp một cái: "Ba, làm gì a, con đang ngủ."

Cha Thắm: "Mấy giờ mà đã ngủ rồi."

Thắm Ngu xoa xoa đôi mắt, "Muốn ngủ a, lão ba, ba mau nói có chuyện gì!"

"Con..... Con nói cho Nhất Trạch, ngày mai tan học ba đón hai đứa đi mua xe đạp."

Thắm Ngu vừa nghe thấy ba chữ Hà Nhất Trạch, đầu hơi thanh tỉnh, lắc đầu cự tuyệt: "Con không đi!"

"Tiểu Ngu!" Cha Thắm nhăn mày lại.

Đây là biểu hiện cha Thắm sắp tức giận, Thắm Ngu ừ ừ cúi thấp đầu xuống, "Con đi con đi không được sao."

Cha Thắm vừa lòng gật đầu.

Đi đến trước cửa phòng, Thắm Ngu nâng tay lên định gõ nhưng lại dừng ở không trung.

Nguyên nhân mấy ngày nay cô trốn tránh hẳn là cô không muốn hăm quá sau, bọn họ tuy rằng không phải anh em ruột, nhưng bọn họ trên danh nghĩa vẫn là anh em

Còn một nguyên nhân quan trọng nhất, cô sợ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Hà Nhất Trạch, hẳn nếu biết em gái hẳn có tình cảm với hẳn, chắc chắn sẽ không bao giờ nói chuyện với cô.

Đứng hồi lâu, Thắm Ngu mới gõ cửa phòng, cửa phòng nhanh choang được mở ra.

Hà Nhất Trạch mặc áo lông bên trong phở với áo sơ mi trắng, cúc áo bên trên mở ra, ánh chiều tà vàng nhạt chiếu lên xương quai xanh lên trên nữa là hầu kết gọi cảm, khí chất thanh lãnh xứng với khuôn mặt tuấn mỹ, quả thực làm Thắm Ngu không thể dời mắt.

"Có việc?" Nhàn nhạt âm điệu làm Thắm Ngu bừng tỉnh.

"Có!" Thắm Ngu dời ánh mắt, không muốn bị sắc đẹp mê hoặc, "Lão ba nói, ngày mai tan học mang chúng ta đi mua xe đạp!"

Hà Nhất Trạch dựa vào cửa phòng, con ngươi thâm thúy hơi lóe, chợt ho khan vài tiếng: "Có thể giúp tôi một chút không?"

Thắm Ngu nhìn sắc mặt người trước mặt như bị bệnh, đầu quả tím run lên, câu lo lắng thiếu chút nữa buột miệng thốt ra, nhưng lại cứng rắn nghẹn lại, "Chuyện gì?"

"Giúp tôi lấy nhiệt kế trong ngăn tủ ở phòng khách được không." Hà Nhất Trạch khàn khàn nói tiếp: "Phòng tôi không có nhiệt kế, không muốn để mẹ lo lắng."

Nói như vậy, làm Thắm Ngu định nói câu vì sao không tự đi lấy nghẹn lại.

Lúc cầm nhiệt kế đi vào phòng Hà Nhất Trạch, đều hung dữ mắng bản thân cho tỉnh táo, mày không được như thế, lát nữa lại kích động mà tỏ tình, thì mày biết chết là như thế nào rồi đây.

(づ。●。づ)Vote vote vote(づ。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (18)

Hà Nhất Trạch kẹp nhiệt kế, lại ho khan vài tiếng, "Nếu em có việc thì có thể đi."

Thắm Ngu đang dịch chân về phía cửa lập tức dừng lại, rử đầu than thở, nhấc chân đi đến bên cạnh bàn rót một cốc nước đưa cho hẳn, "Uống đi."

Lại nói hôm đó cô ốm hẳn cũng mang cô đi bệnh viện, dù cô nghĩ như nào cũng sẽ không hành động theo cảm tính.

Hà Nhất Trạch nhìn cốc nước đôi mắt hơi lóe sáng, "Cho tôi uống?"

Thắm Ngu: "Đúng vậy, ở đây lại không có người khác!"

Hà Nhất Trạch nắm tay để ở trước miệng, làm bộ làm tịch ho khan vài tiếng, nhận cốc nước uống một ngụm.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (19)

Thời gian nghỉ trưa, Thẩm Ngư ghé vào trên mặt bàn nằm ngủ, trong phòng học bật máy sưởi, ngoại trừ tiếng ngòi bút viết trên giấy, chỉ còn tiếng nói nhỏ của vài người.

Bỗng nhiên bà vai bị người vỗ vài cái, Thẩm Ngư có chút tức giận khi bị đánh thức, run vai tiếp tục ngủ.

“Chị ơi, chị ~” giọng nói kia còn không thuận theo không buông tha.

Thẩm Ngư ngẩng đầu, hung tợn trừng mắt nhìn người nọ, “Nếu không có chuyện quan trọng thì nhất định phải chết.”

Người nọ cũng là tiểu đệ của cô, trước kia nguyên thân thường xuyên ở bên ngoài trà trộn, học qua Tae Kwon Do, cũng coi như không ai có thể bắt nạt, thế cho nên thu mấy tiểu đệ, Lâm Uyển Uyển kia cũng là một trong số đó.

Người này cũng nhuộm tóc, đuôi tóc màu xanh, bởi vì thời gian dài, nhan sắc đã chuyển thành màu xanh nhạt, xứng với khuôn mặt bụ bẫm, thoát nhìn hơi buồn cười.

“Chị ~” Cô bé tên là Luru Giai, mê muội sùng bái Thẩm Ngư, co rúm lui lui, nhỏ giọng nói: “Em nhìn thấy Lâm Uyển Uyển cùng đám người kia trộn lẫn với nhạ, em nghe bạn em nói, tiện nhân Lâm Uyển Uyển kia muốn mượn sức bọn chúng để trả thù chị đó.”

Thẩm Ngư tỉnh táo hơn một chút, tròn mắt xoay chuyển, “Được rồi, em đi về trước, đừng rút dây động rừng.”

Luru Giai có chút gấp, “Chị, chị không dạy dỗ Lâm Uyển Uyển sao?”

“Dạy dỗ đương nhiên phải dạy dỗ, nhưng mà không phải bây giờ.” Thẩm Ngư xua tay: “Em trở về.”

Luru Giai bẹp miệng nói: “Vậy chị phải cẩn thận một chút a.”

“Đã biết, trở về đi.”

Người vừa đi, Thẩm Ngư nâng cằm cười cười, đều là thân trợ công a, nếu đã như vậy, cô cũng sẽ không cô phụ tâm ý của người ta.

“Nhất Trạch, cậu có thể ra đây một chút không?” Giọng nói nhu hòa lộ ra thẹn thùng hấp dẫn sự chú ý của Thẩm Ngư.

Chỉ thấy Nhan Sanh đứng lên, mu bàn tay ở sau người, sắc mặt phớt hồng nhìn Hà Nhất Trạch.

Hà Nhất Trạch còn đứng lên, đi theo cô ta ra ngoài.

Thẩm Ngư khó chịu như nuốt phải ruồi bọ, vội vàng đứng lên, đi theo sau hai người đó.

Đi vào một chỗ không người, Thẩm Ngư tránh ở sau tường nghe động tĩnh.

“Hôm nay, hôm nay là sinh nhật cậu, Nhất Trạch, sinh nhật vui vẻ.” Bàn tay Nhan Sanh để ở phía sau người đưa ra, lộ ra một chiếc khăn quàng cổ, ngón tay run rẩy bại lộ nội tâm khẩn trương, trầm ngâm hồi lâu, mới lấy hết can đảm nói: “Đây là quà sinh nhật em tặng cho anh.”

“Em thích anh, Nhất Trạch.”

Hà Nhất Trạch lẳng lặng nhìn thoáng qua quà tặng trong tay cô ta, môi mông hơi nhấp, “Nhan Sanh.”

Nhan Sanh bỗng chốc ngẩng đầu, cười gượng ép, “Anh, anh không cần phải nói, em biết anh muốn nói gì, Nhất Trạch, một năm nay cảm ơn đã chiếu cố, hy vọng anh có thể nhận lấy.”

“Thực xin lỗi.” Hà Nhất Trạch ánh mắt hơi trầm xuống.

Nhan Sanh con người tràn ra ánh nước, “Ngay cả cái này anh cũng không thể nhận sao?”

Hà Nhất Trạch ý giận ngôn hài (*), “Tôi đã có người mình thương.”

(*) Ý giận ngôn hài: Câu từ đơn giản nhưng nội dung lại làm người bất ngờ, kinh hãi.

Nhan Sanh cảm xúc bỗng nhiên kích động, khăn quàng cổ trong tay cũng rơi xuống đất, “Là Thẩm Ngư sao?”

Nhìn ánh mắt thiếu niên lãnh đạm thế nhưng xuất hiện như tình, sắc mặt Nhan Sanh trắng bệch lắc đầu: “Cậu ấy là em gái của anh, em gái ruột a!”

Hà Nhất Trạch khước miệng gọi lên một độ cong làm người sợ hãi: “Em gái ruột thì sao, không phải em gái ruột thì sao.”

Thì tính sao, thì tính sao.

Thẩm Ngự rốt cuộc có cái gì làm anh thích nó như vậy? Người con gái độc ác hư hỏng như vậy, vì sao anh lại thích cô ta?

Phảng phất tôn nghiêm của Nhan Sanh bị vứt trên mặt đất để người giẫm đạp, cuối cùng tự tôn cũng phá thành mảnh nhỏ, “Nếu cô ta biết thì sao? Nếu như cha mẹ hai người biết thì sao?”

Không khí đình trệ, Nhan Sanh chỉ cảm thấy cả người bị một cỗ khí lạnh vây quanh, lại không có lùi bước, đi vào vài bước, ngón tay đặt ở bên hông Hà Nhất Trạch, thấp giọng nói: “Thẩm Ngự còn không biết đi, người anh trai mà cô ta kính yêu lại thích cô ta, lại là cái loại tình cảm nam nữ này.”

Hà Nhất Trạch bỗng chốc nâng tay che trụ cảm cô ta, làm cho người ta sợ hãi lạnh lẽo tới gần Nhan Sanh trái tim, “Cô có thể đi nói.”

Chậm rãi đến gần tai cô ta, thanh âm ôn nhu mà đáng sợ gọi tên cô ta.

“Nhan Sanh.”

Giọng nói như quỷ mị cuốn lấy toàn bộ cơ thể Nhan Sanh, người kia rời đi đều không phát hiện ra, từng trận rừng mình ngăn không được run lên.

(づ。●。●。●。づ) Vote vote vote (づ。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (20)

Thấy thiếu niên định đi về phía bên này, Thẩm Ngự vội trốn vào một góc trong phòng, đóng cửa lại nghe động tĩnh.

Cô nghe thấy hai người kia nói chuyện với nhau, âm thầm kinh hãi.

Trước không nói nhân thiết của nữ chủ tan vỡ, nhưng Hà Nhất Trạch lúc đó làm cô dù có nhiều kinh nghiệm cũng bị dọa sợ.

"Nhan Sanh cùng Lý Thanh Sâm không phát triển chút nào sao?"

【 Không, không có.....】

Thẩm Ngự nhíu mày: "Sao lại thế này?"

【 Kiểm tra đo lường không ra. 】

Thẩm Ngự: "....."

Sau khi tan học, Thẩm Ngự mới vừa thu thập sách vở xong, Lâm Uyển Uyển liền tới tìm cô.

Gần nhất Lý Thanh Sâm bận bịu về cuộc thi đấu bóng rổ, tự học buổi chiều cũng không tới phòng học, Lâm Uyển Uyển không thấy được sự cô đơn chột lóc qua trong đáy mắt Lý Thanh Sâm, khôi phục khuôn mặt tươi cười, "Chị Ngự ~"

Thẩm Ngự nếu không phải nhớ rõ ngày đó đã nói rõ ràng với cô ta, lúc này còn tưởng rằng mình cùng Lâm Uyển Uyển là chị em tốt.

Thấy cô không nói, Lâm Uyển Uyển trên mặt có một tia khó coi, bất quá vẫn là một bộ tươi cười, mang theo xin lỗi kéo góc áo cco, "Em biết sai rồi, chị Ngự, thật sự, em sẽ không cướp Lý Thanh Sâm của chị, em đã có bạn trai."

Thẩm Ngự không muốn nhiều lời vô nghĩa với cô ta, rút tay về đi thẳng vào vấn đề: "Tìm tôi có chuyện gì?"

"Muốn cùng chị đi dạo phố, lâu rồi hai chị em mình chưa đi dạo phố." Lâm Uyển Uyển thật cẩn thận nhìn cô, chỉ sợ cô nói không.

Thẩm Ngự cười xinh đẹp, "Được, tôi cũng muốn đi mua ít đồ."

Lâm Uyển Uyển đẩy mắt lướt qua một mặt tinh quang, che dấu không được vui mừng nói: "Quá tốt rồi, chị Ngự, đi thôi, một lát nữa là trời tối rồi."

Thẩm Ngự ừ một tiếng, nhìn Hà Nhất Trạch phía trước vẫn đang dọn dẹp sách vở, đi theo Lâm Uyển Uyển.

Phố Khang Bắc ở trong thành phố S là nơi phồn hoa nhưng cũng rất hỗn tạp, nhà cao tầng, ánh đèn bên ngoài, tiếng người ồn ào.

Nguyên nhân mà nó hỗn tạp chính là ở phía đông, cửa hàng đều dùng những màu sắc bạo lực mờ ám, và lại đó là hộp đêm, cảnh tượng đầm máu trang

ngập khu phố đông.

Thẩm Ngư một thân đồng phục cùng Lâm Uyển Uyển cũng một thân đồng phục đi chung, ở trong đám người này có vẻ rất đặc biệt.

【 Kiểm tra được có 5 người đang theo dõi ký chủ, ký chủ, có cần mở thành thành không? 】

Nghe hệ thống khẩn trương, Thẩm Ngư ở trong lòng cười nói, "Đừng khẩn trương, tôi còn không sợ, em sợ cái gì."

【 Nhưng mà.....】

Lâm Uyển Uyển lúc này lại đẩy đánh gãy Thẩm Ngư suy nghĩ, "Chị Ngư, chị xem chúng ta có nên đi sang cửa hàng khác không a, em biết gần đây có một cửa hàng đồ rất đẹp, em dẫn chị đi xem nhé."

Thẩm Ngư cười lạnh, nói: "Nơi nào?"

Chờ không kịp sao? Tôi muốn cô gấp chết đây.

Lâm Uyển Uyển vội nói: "Chính là ở gần đây, em đưa chị đi."

Thẩm Ngư nói được.

Đi ra cửa hàng, Lâm Uyển Uyển đưa mắt nhìn bốn phía, sau khi nhìn thấy nơi nào đó trước mắt sáng ngời, mang theo Thẩm Ngư đi đến một chỗ.

Càng chạy càng hẻo lánh, càng chạy càng tối tăm.

Thẩm Ngư ngửi khí mang theo run rẩy, lộ ra sợ hãi, "Uyển Uyển, chỗ này là chỗ nào a?"

Lâm Uyển Uyển cười kéo tay cổ tay cô, nói: "Lập tức đến rồi."

Cuối cùng đi đến một ngõ nhỏ không người, khắp nơi đều là hoang phế kiến trúc, ánh sáng cũng bị toàn nhà cao tầng phía trước ngăn lại, đèn đường mỏng manh lập loè, an tĩnh đáng sợ.

Lâm Uyển Uyển cũng không giả vờ nữa đi, mang theo hận ý ném tay Thẩm Ngư ra, "Tiện nhân! Có phải mày rất coi thường tao hay không? Để tao luôn đi theo phía sau mày như chó, tùy tiện sai sử cảm giác rất sung sướng đúng không?"

(づ。●。づ) Vote vote vote (づ。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (21)

Thẩm Ngư nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, dựa vào ánh sáng u ám ánh sáng nhìn gương mặt dữ tợn của Lâm Uyển Uyển, "Lâm Uyển Uyển, cô muốn hại tôi?"

"Tao muốn mày chết!" Lâm Uyển Uyển cười vắn vẹo, "Tiện nhân, nếu bây giờ mày quỳ xuống cầu xin tao, tao sẽ để mày chết một cách tử tế."

Thẩm Ngư sắc mặt không biến, "Được thôi, cô đừng hối hận."

Lúc này, năm sáu người từ phía sau Lâm Uyển Uyển đi tới, hai bên tản ra, đèn pin chiếu sáng mặt mỗi người, ánh mắt làm người không thoải mái đảo qua lại trên người Thẩm Ngư, giống như muốn xuyên thấu qua quần áo nhìn được thân thể.

"Đây là người cô nói?" Một tên liếm liếm khóe miệng, sau khi nhìn thấy khuôn mặt Thẩm Ngư, trước mắt sáng ngời.

Lâm Uyển Uyển che dấu đáy mắt chán ghét, cười nói: "Đúng vậy, cô ta là lần đầu đó, anh hãy chơi đùa với cô ta một chút."

Người kia nghe vậy càng thêm vui vẻ, đến gần một bước: "Lớn lên thật xinh đẹp."

Thẩm Ngư bị ghê tởm buồn nôn, giơ tay ngăn lại ánh sáng chói mắt chiếu đến.

Người đàn ông vẫy vẫy tay, mấy người phía sau tới gần Lâm Uyển Uyển, Lâm Uyển Uyển hét lên một tiếng, "Anh làm gì vậy?"

"Tất nhiên là làm chuyện vui vẻ rồi, em bảo tôi gọi anh em lại đây, không được lợi ích gì sao."

Lâm Uyển Uyển giãy giụa lui về phía sau, trong mắt lộ ra một chút sợ hãi, "Lúc trước anh đâu có nói như vậy, tôi cầu xin anh, đừng làm như vậy."

Người đàn ông bức bối phát tay, ý bảo bọn họ bịt lại miệng của cô ta.

Miệng Lâm Uyển Uyển bị một bàn tay to che lại, một bàn tay đang không ngừng vuốt ve trên người cô ta, ghé tởm mà kịch liệt giãy giụa, ôm hận ý dùng ánh mắt sợ hãi trừng mắt nhìn mấy người đang đè bên trên.

Người kia lúc này mới vừa lòng đi tới gần Thẩm Ngư.

"....." Nhìn thoáng qua động tĩnh bên kia, Thẩm Ngư không hề có cảm giác gì, tự làm tự chịu mà thôi.

Lui về phía sau nhìn người đàn ông đang tới gần, Thẩm Ngư lạnh mặt, "Đừng tới đây,"

Trên mặt hắn ta đầy mụn nhọt, nhìn gần, gồ ghề lồi lõm bóng dầu, đôi mắt híp lại, Thẩm Ngư ghé tởm đến nỗi muốn nôn những thứ vừa ăn ra.

Người kia vuron tay định chạm vào mặt cô, "Đừng sợ, người đẹp, anh chỉ muốn cùng em chơi một trò chơi mà thôi."

Thẩm Ngư cong miệng cười, ôn thanh nói: "Được nha ~"

Bàn tay chế trụ tay gã, trong lúc gã đang vui mừng dùng sức bóp, tiếng khớp xương ngón tay gãy vang lên, gã còn chưa kịp hét lên, đã im lặng khi nhìn thấy gương mặt tươi cười của Thẩm Ngư.

Hai mắt trống rỗng đi theo Thẩm Ngư, không một lát liền biến mất trước mặt mọi người.

Mấy người kia đang vội vàng làm việc nên không phát hiện.

Đi vào một chỗ bên cạnh cột điện, Thẩm Ngư nhìn nhìn bóng phía không có một bóng người, cảm lấy di động phát định vị chk Hà Nhất Trạch, ngay sau đó đi đến bên cạnh gã, nhắc chân đá đá, "Thuốc khống chế này có thể duy trì trong thời gian bao lâu?"

【 Nửa tiếng. 】

"Được, vậy cũng đủ rồi." Thẩm Ngư click mở đạo cụ thương thành, hòn sỏi một tiếng, "Nha, thêm chút kích thích."

【.....】 Hệ thống nhìn Thẩm Ngư mua một gói xuân dược, giọt nước mắt hồi hận xẹt qua khóe mắt, lo lắng gì đó đều gặp quỷ đi thôi.

Uống gói xuân dược kia xong, đầu lưỡi Thẩm Ngư bị vị ngọt của thuốc làm nhúu mảy, "Xuân dược sao lại ngọt vậy?"

【 Có người khiếu nại xuân dược quá đắng, quản lý cửa hàng đành thêm mật ong trong xuân dược. 】

Thẩm Ngư ngọt đến không nghĩ uống lần thứ hai.

Vài phút sau, cảm giác khô nóng nháy mắt từ ngực tràn ngập toàn bộ thân thể, đôi mắt mang theo ánh nườm mê li, tầm mắt càng lúc mơ hồ, hơi thở dồn dập, "Thuốc này sao lại nặng như vậy?"

【 Đã quên nhắc nhở ký chủ, ký chủ mua xuân dược là phiên bản mới nhất được chế tạo, đặc biệt mạnh, sung sướng như muốn lên trời. 】

Thẩm Ngư có một câu MMP không biết có nên nói hay không.

(づ。● ͜ ͜ ●。)づVote vote vote(づ。● ͜ ͜ ●。)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (22)

Thẩm Ngư nghiêng ngả lao đảo từ trên mặt đất bò lên, đỡ tường nghiêng rỗng nghiêng lợi liếc người đàn ông kia. May mắn cho gã! Lần sau đừng để cô nhìn thấy!

Lướt qua gã từng bước đi về hướng trái ngược, trong người khô nóng càng ngày càng mạnh mẽ, Thẩm Ngư hận không thể xé rách quần áo trên người nằm trên khối băng.

【 Ký chủ, chị.....chị không đợi Hà Nhất Trạch tới đây sao? 】

"Chờ hán lại đây tôi còn có thể xuống giường sao?" Thẩm Ngư thừa dịp còn có một tia ý thức, bước chân nhanh hơn đi ra ngõ nhỏ.

Nghĩ đến biểu tình của hán khi nói chuyện với Nhan Sanh ở cầu thang, Thẩm Ngư liền cảm thấy nếu lấy cái dạng này gặp Hà Nhất Trạch, chỉ sợ cô sẽ chết trên giường.

Nguyên bản cho rằng nếu có thể khống chế cơ thể, cô có thể đùa giỡn đùa giỡn Hà Nhất Trạch tăng tiến tình cảm một chút, nhưng không nghĩ đến thuốc sẽ mạnh như vậy.....

Càng đi về phía trước, hai chân lại càng mềm, từng trận tê dại từ dưới thân tràn ngập đến mỗi một tác cơ thể, đầu óc hỗn loạn, căn bản không thể tự hỏi, Thẩm Ngư cắn lưỡi cũng không thể làm ý thức khôi phục một chút.

Thân thể ngã về phía trước, tiếp xúc lại là một cái ôm, Thẩm Ngư hơi giãy giụa, giờ tay tát người nọ, người nọ bị Thẩm Ngư tát lui về phía sau vài bước, Thẩm Ngư ngã trên mặt đất, cô tay đau đớn rốt cuộc làm cô khôi phục một tia lý trí.

Tầm mắt dần dần rõ ràng, không phải người khác, thể nhưng lại là Lý Thanh Sâm!

Lý Thanh Sâm nhìn khuôn mặt xô đỏ bừng, ôn thanh nói: "Tiểu Ngư, là ta, Lý Thanh Sâm."

Thẩm Ngư nâng tay, thở dốc một tiếng ngăn cản cậu ta lại đây, "Cách em xa một chút!"

"Tiểu Ngư!"

"Tôi nói anh tránh xa tôi ra!" Thẩm Ngư hai mắt mang theo lạnh lẽo, quỳ rạp trên mặt đất đỡ tường đứng lên, lưng lay liên phải té ngã.

【 Cảnh cáo cảnh cáo!! Ký chủ tan vỡ nhân thiết nghiêm trọng trước mặt nam chủ!!! 】

Lý Thanh Sâm muốn đi đỡ, lại bị người nhanh chân đến trước.

Thẩm Ngư rơi vào một vòng tay rộng lớn, mùi hương quen thuộc trên chóp mũi làm cơ thể cô như được một dòng suối mát chảy qua, thoải mái nhin không được tưởng ôm chặt lấy.

"Hà Nhất Trạch!" Mặt Lý Thanh Sâm âm trầm, tiến lên định kéo Thẩm Ngư qua đó.

Hà Nhất Trạch bế Thẩm Ngư lên, ánh mắt lạnh thấu xương, "Cô ấy là em gái tôi."

Lý Thanh Sâm lại cười lạnh một tiếng, "Em gái? Có chắc cậu chỉ đơn giản xem cô ấy là em gái không?"

Hà Nhất Trạch không nhiều lời nữa, sai bước rời đi.

Lý Thanh Sâm giờ tay, hai mắt hung ác nham hiểm nhìn chăm chăm bóng dáng Hà Nhất Trạch, "Sử dụng thuốc tê."

【 Chủ nhân, ngài không thể sử dụng đạo cụ với nam phụ. 】

"Cút!"

【】

*

Trên đường đi về nhà, cảnh đêm tươi đẹp bao phủ bám vào bóng dáng hai người.

Cha Thẩm cùng Hà mẫu đi sang nhà họ hàng, nguyên nhân chính là vì thể Thẩm Ngư mới có thể sử dụng xuân dược, nhưng cô không nghĩ sẽ rơi vào tình cảnh như vậy.

Ý thức dần dần biến mất, mùa đông mà Thẩm Ngư nóng cả người toát mồ hôi, tay kéo khóa áo, muốn cởi quần áo ra.

Một bàn tay to cầm cổ tay của cô, cảm giác lạnh lẽo cuộn cuộn không ngừng truyền đến làn da Thẩm Ngư, tựa trấn an trái tim cô.

"Nóng..... Em nóng....." Thẩm Ngư thần chí không rõ, cọ cọ trên cổ Hà Nhất Trạch.

Con người Hà Nhất Trạch càng thêm âm trầm, nắm chặt cổ tay cô, ôm cô đi nhanh vào nhà, đóng cửa lại đi vào.

Thẩm Ngư tựa như rắn vắn vẹo trên người Hà Nhất Trạch, tay nhỏ nóng bỏng từ dưới bụng hán đi lên ngực, tác loạn sờ tới sờ lui.

Hà Nhất Trạch hơi thở rối loạn, cắn chặt răng nhin lại, bước đi hỗn độn vào phòng, khóa cửa ngay sau đó đặt Thẩm Ngư lên giường.

(づ。●。●。●。づ)Vote vote vote(づ。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (23)

Thẩm Ngư không có cơ thể lạnh lẽo kia, không thoải mái cởi quần áo, khuôn mặt trắng nõn lúc này đỏ bừng, cánh môi phồng nộn bị cô cắn tựa như anh đào, lặn qua lặn lại thở dốc, chỉ trong chốc lát, trên người cô cũng chỉ còn lại đồ lót.

Hai mắt Hà Nhất Trạch nhìn chằm chằm, trong mắt tràn đầy dục vọng cùng cảm xúc phẫn nộ, nếu hắn không đi, có phải cô sẽ đi cùng Lý Thanh Sâm, làm ra những hành động đó với Lý Thanh Sâm.

Chỉ cần nghĩ như vậy, Hà Nhất Trạch động tác ưu nhã cởi cúc áo, một kiện một kiện cởi áo trên người ra, sau khi chỉ còn lại áo sơ mi trắng, bước đi đến mép giường, đè lên Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư vừa tiếp xúc với cơ thể mát lạnh kia, theo bản năng giãy giụa nhưng khi ngửi được mùi hương quen thuộc kia mới không giãy giụa nữa, mở hai tay ôm lấy.

Hà Nhất Trạch kêu lên một tiếng, bàn tay to như gọng kìm chế trụ cằm cô, ép cô nhìn thẳng, hơi thở bá đạo nóng cháy phả lên khuôn mặt của cô, lạnh lẽo hỏi: "Tôi là ai?"

Thẩm Ngư vươn đầu lưỡi liếm liếm khoe miệng hắn, hừ hừ híp mắt: "Hà Nhất Trạch!"

"Trên người của anh thật thoải mái, um~"

Hà Nhất Trạch chỉ cảm thấy đầu ong một tiếng, dây thần kinh đứt gãy, gất gao chế trụ cái ót, ngâm lấy cái lưỡi đang liếm khoe miệng mình.

(kéo đèn ~)

*

Sáng sớm, ánh sáng ấm áp ngoài cửa sổ xuyên thấu qua bức màn chiếu vào trong phòng, bồn hoa ngoài cửa sổ đung đưa, lay động nhẹ nhàng theo bức rèm.

Thẩm Ngư mở to mắt, trên người vừa đau nhức vừa mệt mỏi, đầu choáng mắt hoa, chóng khấn trải giường ngồi dậy, bốn phía trống rỗng không người, giường mềm mại cũng chỉ còn một mình cô.

Dự cảm không tốt hiện lên trong lòng, trước mắt hiện lên cảnh tượng tối qua, sắc mặt vừa trắng vừa đỏ.

【 Ký chủ chỉ ngâm mình trong bồn tắm một đêm, không phát sinh chuyện gì. 】

Tiếng nói hệ thống mệt mỏi mang theo lên án, nó còn tưởng rằng có thể nhìn thấy phát sóng trực tiếp, lại không nghĩ tới Hà Nhất Trạch lại là chính nhân quần tử.

Thẩm Ngư lập tức nhẹ nhàng thở ra, nghe ra hệ thống ý tứ, mỉm cười nói: "Mì có ý gì hà, hệ hệ!?"

【 Người ta sai rồi. 】

Thẩm Ngư mặc quần áo, "Hà Nhất Trạch đi đâu?"

【 Làm bữa sáng tình yêu cho chị. 】

Thẩm Ngư nga một tiếng, mặc xong quần áo xuống giường mở cửa đi ra ngoài, về phòng mình rửa mặt.

Tuy rằng Thẩm Ngư biết tối hôm qua cũng không có phát sinh chuyện gì, nhưng nguyên thân nhìn đâu biết mình chỉ ngâm ở bồn tắm một đêm, nội tâm nhất định rất mâu thuẫn, cô ấy thích Hà Nhất Trạch, nhưng cô ấy không muốn dùng cách này để có được hắn, quan trọng nhất chính là bọn họ vẫn là anh em trên danh nghĩa.

Rửa mặt xong đi ra, liền nhìn thấy Hà Nhất Trạch ngồi bên cạnh bàn của cô, trên tay cầm một quyển sách, bìa sách là: Anh trai cao lãnh quần lấy tôi.

Thẩm Ngư đại kinh thất sắc, lấy tốc độ nhanh nhất cướp quyển sách về, lui về phía sau vài bước, "Anh, anh....."

Ánh mắt Hà Nhất Trạch từ quyển sách chuyển qua cô, thanh âm trầm thấp: "Về sau ít đọc mấy loại sách này."

Lý Thanh Sâm nói tiếp: "Thi đấu kết thúc, phải chờ anh về cùng."

Thẩm Ngư cắn cắn môi, nhìn thoáng qua phía Hà Nhất Trạch, mới gạt đầu đồng ý.

*

Buổi chiều tan học.

Sắc mặt Nhan Sanh không tốt lắm, chậm rì rì thu dọn sách vở, thấy Hà Nhất Trạch phải đi, vội vàng đuổi kịp.

"Nhất Trạch."

Ánh mắt Hà Nhất Trạch đuổi theo thân ảnh của Thẩm Ngư, nhăn mày lại.

Dừng bước, Nhan Sanh thở phì phò đuổi kịp, nâng tay muốn kéo ống tay áo Hà Nhất Trạch, lại bị hấn né tránh.

"Nhất Trạch, tớ chỉ nói một câu thôi, sẽ không tiếp tục quấy rầy cậu." Nhan Sanh điềm đạm đáng yêu lộ ra một tia mong đợi cuối cùng.

Hà Nhất Trạch mặt vô biểu tình nhìn cô ta, chờ cô ta nói tiếp.

Nhan Sanh tươi cười nói: "Lớp mình tổ chức đi núi Không Lâm, cậu có đi không?"

Hà Nhất Trạch: "Có."

Ánh mắt Nhan Sanh sáng lên, lại nghe được câu nói tiếp theo của hấn: "Nhưng không phải tùy tùng đi."

Hai mắt thiếu niên vĩnh viễn đều là đậm mực, nhưng mỗi lần nhắc tới người kia đôi mắt mới có một tia biến hóa.

Lần đầu tiên nhìn thấy hấn, cũng là như thế, Nhan Sanh cho rằng mình có thể làm hấn thay đổi.....

Lại không nghĩ rằng là Thẩm Ngư, người cô ta không bao giờ nghĩ tới, thay đổi hấn.

Hà Nhất Trạch cất bước rời đi.

Hai chân Nhan Sanh mềm nhũn, ngồi quỳ trên mặt đất, bàn tay che mặt khóc thút thít.

*

Sân bóng rổ đặc biệt náo nhiệt, trước cửa kín người hết chỗ, chen chúc muốn vào xem thi đấu, cuộc thi lần này tổ chức với trường Nhị Trung, tên Lý Thanh Sâm vừa hiện lên, nữ sinh mê muội đã đến đông đủ.

Thẩm Ngư chỉ tới chậm năm phút đồng hồ, hiện tại không có cách nào chen vào.

Bảo vệ ngoài cửa sơ tán đám người, "Đều xếp hàng, đều có vị trí, các bạn đừng có gấp!"

Chen chúc nửa ngày, lúc đi vào cuộc thi đã diễn ra nửa tiếng.

Thẩm Ngư tìm chỗ trống ngồi xuống, người bên cạnh nhận ra cô, nhỏ giọng bàn tán với người bên cạnh.

(づ。●。●。●。)づVote vote vote(づ。●。●。●。)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (25)

"Trời ạ, sao cậu ta lại ngồi cùng chúng ta nha!"

"Cậu cũng nhận ra sao? Tớ nhìn nửa ngày, cậu ta thể nhưng nhuộm tóc."

"Vậy thì sao chứ, Lý Thanh Sâm cũng sẽ không thích loại người này, cậu xem có ai mà không chán ghét cậu ta!"

"Cậu nói nhỏ thôi, đắc tội cậu ta sẽ không có kết cục tốt a, người kia chơi cùng cậu ta, nghe nói bị giết kia, hiện tại đều thôi học."

"Thật sao??"

Thẩm Ngự nghe mấy nữ sinh nói mà đau đầu, giờ tay che lại nửa bên mặt, hít sâu một hơi, chuyên tâm xem thi đấu.

【 Ký chủ, phải cẩn thận nữ phụ Lâm Uyển Uyển. 】

Thẩm Ngự: "Cô ta sẽ trả thù tôi?"

Hệ thống đã đi cùng cô qua một thế giới, đối xử với cô cũng tận tâm tận lực, tuy rằng có đôi khi ở trong cửa hàng đạo cụ có hơi hổ, mặt khác đều khá tốt.

【 Đúng vậy, ký chủ vẫn nên đề ý một chút. 】

"Được."

Trong lúc nói chuyện cùng hệ thống, nửa trận sau đã sắp kết thúc, điểm số hai bên từ Lý Thanh Sâm kết cục bắt đầu, dần dần bị đối phương đuổi kịp, thậm chí hiện tại còn tụt lại phía sau.

Không khí ngưng kết lại, mấy người kích động mê muội kêu gào Lý Thanh Sâm ra sân.

Bất quá nữ sinh bên cạnh Thẩm Ngự nói bởi vì chân Lý Thanh Sâm bị thương, bây giờ lại ra sân sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Ánh mắt Thẩm Ngự hướng về phía Lý Thanh Sâm đang ngồi nghỉ ngơi, lại không nghĩ rằng hắn cũng đang nhìn về phía này.

Thẩm Ngự còn chưa tỏ vẻ, mấy nữ sinh bên cạnh đã hưng phấn.

"Có phải Lý học trưởng đang nhìn tớ không?"

"Nhất định là đang nhìn tớ!"

Thẩm Ngự mặt không đổi sắc thu hồi tầm mắt, nói với hệ thống: "Lý Thanh Sâm này làm tôi cảm thấy quen thuộc."

【】

Hệ thống đột nhiên cảm ngôn, cô còn chưa kịp nghĩ lại, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng thét chói tai, Thẩm Ngự vừa nhấc mắt, liền thấy Lý Thanh Sâm đứng dậy làm nóng người.

Thi đấu bắt đầu, tình hình chiến đấu thập phần kịch liệt, từ bên yếu trở thành bên dẫn đầu.

Thẩm Ngự liếc mắt một cái liền nhìn ra chân phải của hắn bị thương, biên độ hoạt động ít hơn so với chân trái, lại cứng rắn một tia không thoải mái cũng không lộ ra, cái này làm cho Thẩm Ngự phá lệ giật mình.

Ba giây cuối cùng, Lý Thanh Sâm cướp được 3 điểm, giành chiến thắng.

Thính phòng vang vỗ tay rầm rộ, Thẩm Ngự đứng dậy rời thính phòng.

Ngoài hòng thay quần áo, người đến người đi, Thẩm Ngự đứng ở bên cạnh cửa chờ hắn, cũng không biết là nguyên nhân gì, cô vừa nói tên của mình những người đó liền cho cô vào.

Đỉnh đầu truyền đến trọng lượng, vỗ vỗ, Lý Thanh Sâm mồ hôi ướt đầm đi đến bên cạnh cô, vỗ vỗ đỉnh đầu, cười nói: "Vào đi."

Thẩm Ngự liếc nhìn bên trong, ngượng ngùng xua tay: "Thôi bỏ đi."

Đây là phòng thay quần áo của con trai, bên trong đều là trần trụi cánh tay, nhìn đau mắt thì không tốt.

Lý Thanh Sâm giờ tay nói với người bên trong mấy câu, những người đó lục tục đi, phòng thay quần áo nháy mắt liền không có một bóng người.

Thẩm Ngự ghen hống nhìn trần trời.

Đi theo tiến vào, ngồi xuống trên ghế dài, đôi mắt liếc hướng nơi khác, bên tai truyền đến từng trận sột sột soạt soạt tiếng thay quần áo.

Khi Lý Thanh Sâm mặc chỉnh tề đi đến trước mặt Thẩm Ngự trước mặt, Thẩm Ngự vừa lúc ngẩng đầu.

"Tiểu Ngự."

Thẩm Ngự vẫn luôn ngửa đầu không thoải mái, đơn giản đứng lên, nhưng vẫn phải ngửa đầu, đáng giận thân cao mét sáu a!

"Lý ca ca, anh muốn nói với em chuyện gì a?"

Lý Thanh Sâm thở dài, "Sau khi chuyển tới, Tiểu Ngư liền càng ngày càng xa lạ, có phải hay không bởi vì có anh trai, liền không quan tâm tới anh nữa."

(づ。●。●。●。づ)Vote vote vote(づ。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (26)

Thẩm Ngư nhất thời không nói được gì.

Những lời này không phải là lời kịch của cô sao? Giọng nói u oán này, hình ảnh bi thương này.

Rũ mắt mím môi, nữ phụ bị người ghét đúng không, Thẩm Ngư xác định vững chắc có thể làm nam chính này ghê tởm mình.

Thời khắc khảo nghiệm kỹ thuật diễn tới rồi, Thẩm Ngư hít sâu một hơi, dừng một chút rồi mới thở ra.

【 Ký chủ.....】 hệ thống hoảng sợ nhìn Hà Nhất Trạch đang đứng bên ngoài nghe lén, hận không thể bịt miệng Thẩm Ngư lại.

Nhưng nó còn chưa kịp nói ra.....

Thẩm Ngư bỗng chốc ngẩng đầu, đôi mắt tràn đầy muốn nói lại thôi cùng ngượng ngùng, “Lý ca ca, anh muốn biết nguyên nhân sao?”

Lý Thanh Sâm sững sốt một chút, gật gật đầu.

Thẩm Ngư vươn tay thật cẩn thận cầm tay hắn, đến gần hơn, ngữ khí run rẩy mang theo dừng khí, “Em thích anh a, Lý ca ca, em không nghĩ muốn anh coi em như em gái, em chán ghét như vậy, em muốn làm bạn gái của anh, muốn làm người yêu của anh!”

Dứt lời, Thẩm Ngư vội gục đầu xuống giả vờ ngượng ngùng, kỳ thật đã bị chính mình ghê tởm đến xanh mặt, hẳn là được rồi đi, cốt truyện nam chính vẫn coi nguyên thân như em gái, thế nên sau khi nguyên thân thô lỗ, chẳng những bị nhục còn bị xa cách.

Nhưng thời gian trôi đi, Thẩm Ngư nghi hoặc vừa ngẩng đầu, đôi tay đã bị Lý Thanh Sâm nắm chặt, đỉnh đầu truyền đến giọng nói vui sướng “Thật sao? Tiểu Ngư.”

Thẩm Ngư kinh ngạc ngược mắt, liền đối diện với đôi mắt vui sướng của Lý Thanh Sâm, lập tức giật mình trừng mắt.

【 Ách, ký chủ.....】 hệ thống nhìn Hà Nhất Trạch xoay người rồi đi, vội vàng nói 【 Hà Nhất Trạch.....】

Thẩm Ngư làm sao nghe hệ thống nói gì nữa, cô đã bị Lý Thanh Sâm biểu hiện khiến cho đầu óc trống rỗng.

Lý Thanh Sâm tới gần một bước, cúi người xuống nhìn thẳng vào mắt cô: “Em nói thật sao? Tiểu Ngư.”

Thẩm Ngư bỗng nhiên nhăn mày, dùng sức thoát khỏi hắn, lui về phía sau nói: “Anh là..... Giản Túc?”

Giản Túc, một mau xuyên gat bò từ tầng chót tới top 10 mau xuyên giả giống cô, một người Thẩm Ngư không muốn đụng tới nhất.

Lý Thanh Sâm cũng chính là Giản Túc gương mặt bi thương “Ngư, vì sao em lại đối xử với tôi như vậy?”

Thẩm Ngư đen mặt: “Tại sao anh cũng tới thế giới này?”

Đây chính là thế giới có nam phụ cấp bậc S, sao có thể muốn tới là tới.

“Chuyện này em không cần lo lắng.” Giản Túc run run vai, con ngươi lóe sáng: “Em không nhớ tôi sao?”

Thẩm Ngư lạnh mặt chỉ vào hắn: “Anh không cần quấy nhiễu tôi là được.”

Hóa ra ngay từ đầu Lý Thanh Sâm khác thường liền đại biểu hắn đã đi vào thế giới này, còn sớm phát hiện cô chính là nguyên thân.

Thẩm Ngư sở dĩ chán ghét Giản Túc, bởi vì hắn rất biến thái. Những thế giới trước kia, Thẩm Ngư cũng đụng phải hắn, ban đầu cũng không biết là hắn, về sau thiếu chút nữa nhiệm vụ thất bại.

Lần đầu tiên đụng phải hắn, Thẩm Ngư nhớ rõ người khác nói qua thân thể của hắn, nghe bi thảm, Thẩm Ngư khi đó còn rất đồng tình, giúp đỡ hắn vài lần, vì thế bị hắn bảm lấy.

Giản Túc sắc mặt xám trắng: “Ngư.....”

Lại là như vậy, mỗi lần Thẩm Ngư muốn mắng, người này lại dùng biểu tình như vậy, làm người không thể nổi nóng với hắn.

“Được rồi được rồi, thế giới này tôi nhất định phải hoàn thành, Giản Túc tính tôi xin anh, đừng làm trở ngại tôi được không?” Thẩm Ngư bắt đầu nói.

Giản Túc vội vàng gạt đầu, âm thầm con ngươi sáng lên “Vây em đừng chán ghét tôi.”

“Anh không làm chuyện khiến tôi chán ghét, tôi như thế nào sẽ chán ghét anh!” Thẩm Ngư liếc mắt nhìn hắn, nghĩ còn có chuyện quan trọng, liền nói: “Tôi đi trước.”

Giản Túc con ngươi tỏa sáng nhìn chằm chằm bóng dáng Thẩm Ngư đi xa.

(づ。●。●。●。づ) Vote vote vote (づ。●。●。●。づ)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (27)

Lúc Thẩm Ngư về đến nhà trời đã khuya, vừa vào cửa liền cảm thấy không khí áp lực trong nhà.

Vừa định thay dép, bên tai đã truyền đến một tiếng mắng đanh tai nhưc óc: “Thẩm Ngư! Cô vào đây ngay!”

Thẩm Ngư tâm hoảng hồn sợ đi qua, liền nhìn thấy gương mặt như muốn ăn thịt người của Thẩm phụ.

“Lão... Lão ba.....”

Mặt Thẩm phụ đen sì, trợn mắt tức giận nhìn, “Tôi không có đứa con gái như cô!”

Thẩm Ngư về mặt đưa đám, cũng không biết mình làm sai chuyện gì, “Lão ba, ba làm gì vậy?”

Thẩm phụ giờ tay đập xuống bàn trà, “Tôi làm gì? Máy ngày hôm nay cô ở trường học làm gì! Vốn tưởng rằng cô có thể sửa lại, chăm chỉ học tập, không nghĩ tới còn cùng người khác yêu đương! Cô biết sang năm là phải thi đại học sao? Còn có tâm tư yêu đương?”

Thẩm Ngư nghe được sừng sốt sừng sốt, nói... Yêu đương? Chẳng lẽ là chuyện đêm qua của cô với Nhất Trạch bị phát hiện?

Sắc mặt Thẩm Ngư trắng bệch, kinh hách lui về phía sau vài bước, rũ đầu cả người run rẩy, run run rẩy rẩy nói: “Lão ba..... Nhất Trạch ca cùng con.....”

Thẩm phụ nghe thấy hai chữ Nhất Trạch, tức giận đến đứng lên, chỉ vào cô quát: “Cô còn nói Nhất Trạch, mỗi lần thi người ta đều xếp hạnh nhất, cô còn tưởng vu khống Nhất Trạch?”

“Không... Không phải.” Thẩm Ngư vội không ngừng lắc đầu biện giải, nghe nghe mở to hai mắt nhìn, “Không liên quan đến anh Nhất Trạch a?”

“Đương nhiên không có!” Thẩm phụ nhìn cô không biết hỏi cái, còn vọng tưởng vu khống Hà Nhất Trạch, tức giận cảm chổi lông gà trên bàn đánh Thẩm Ngư!

Thẩm Ngư bị đánh đột nhiên không kịp phòng ngừa, căn bản không kịp trốn, ngay lúc cô bị đánh, một bóng hình đi tới trước mặt cô, chặn roi nguyên bản dừng trên người cô.

Tiếng rên từ đỉnh đầu vang lên, Thẩm Ngư giật mình, ngẩng đầu, liền nhìn đến một gương mặt ngược sáng, ngay cả nhũ mào, gương mặt kia vẫn đẹp mắt hơn.

Thẩm phụ cũng bị dọa sợ, chổi lông gà trong tay buông lỏng, vội không ngừng chạy tới, hỏi Hà Nhất Trạch thế nào.

Hà Nhất Trạch buông lỏng, tựa vừa rồi đều là ảo giác, hoàn toàn không có việc gì lắc đầu, “Cháu không sao, thúc thúc.”

Thẩm phụ thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Không sao thì tốt rồi không sao thì tốt rồi.”

Dứt lời, trừng mắt nhìn Thẩm Ngư: “Nhanh, không biết đỡ Nhất Trạch vào trong phòng, hôm nay tạm thời tha cô.”

Thẩm Ngự vội vàng đỡ Hà Nhất Trạch đi vào phòng anh, bật đèn lên, không khí lạnh băng như hầm băng, vuốt điều khiển từ xa cạnh tường, mở điều hòa.

Anh không lạnh sao? Mùa đông rét như vậy, điều hòa cũng không bật.

Lông mày Hà Nhất Trạch nhíu chặt, lộ ra một tia thống khổ, ngồi ở trên giường thờ hồn loạn.

“Àm không sao chứ?” Thẩm Ngự thấy thế đi qua, lo lắng hỏi.

Lão ba tuyệt đối hạ tám phần sức, ông chắc tức điên rồi, nếu Hà Nhất Trạch không giúp cô ngăn lại, sợ là cánh tay của Thẩm Ngự bây giờ không nâng lên được nữa.

Hà Nhất Trạch lắc lắc đầu, rũ đầu, tay để trên nơi bị đánh, ngón tay đều hơi run rẩy.

Sợ là đau choáng váng.

Thẩm Ngự chạy ra phòng, tìm được hòm thuốc sau nhanh chóng quay về phòng Hà Nhất Trạch phòng.

Đặt hòm thuốc lên giường, tìm đá cho vào túi chườm, dùng khăn lông ôm lấy, vừa nhắc mắt liếc đối diện với đôi mắt thâm thúy của Hà Nhất Trạch, Thẩm Ngự xem mê mẩn hồi lâu, nửa ngày mới hồi thần, mặt nóng nực.

(づ。●。づ)づVote vote vote(づ。●。づ)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (28)

Vội vã lui về phía sau, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Anh vén áo để lộ vết thương ra, em đặt túi chườm đá lên.”

Bên tai truyền đến tiếng cời áo sột sột sột sột.

“Được rồi.” Giọng nói trầm thấp dưới ánh đèn mờ nhạt sắc đã lộ ra một tia ái muội.

Thẩm Ngự ngược mắt hút một hơi, trước mắt là lồng ngực khỏe mạnh tựa như được điêu khắc, cơ bắp phân bố cân xứng, dưới ánh đèn càng thêm gợi cảm.

“Không..... Không phải, chỉ cần lộ vết thương ra là được..... Không không cần cời quần áo.....” Thẩm Ngự đều sợ tới mức nói lắp bắp, dòi ánh mắt tau cầm túi chườm đá đều run lên.

Hơn nữa điều hòa còn chưa ấm hoàn toàn, thân trên trần trụi, không lạnh sao.....

Hà Nhất Trạch khoác tạm áo sơ mo, cánh tay trái lộ ở bên ngoài, vết thương xanh tím trải rộng khắp cánh tay, tuy rằng không bị rách da, lại làm người sợ hãi.

Thẩm Ngự da đầu tê dại, hốc mắt dần dần phồng hờn, đau lòng nhìn hồi lâu, cho đến khi một bàn tay che lại đôi mắt cô.

“Đừng nhìn, tôi tự đắp là được.” Giọng nói Hà Nhất Trạch thanh lãnh lại ôn nhu nói nhỏ bên tai.

Thẩm Ngự nhẹ nhàng lắc đầu, “Em có thể.....”

Hà Nhất Trạch cảm nhận được lòng bàn tay ướt át, đầu quả tim run lên, che cánh tay lại, nói: “Em đắp tôi sợ sẽ càng nghiêm trọng, đi thôi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Thẩm Ngự còn muốn lắc đầu, thân mình lại bị người đẩy ra cửa phòng, cười với cô nói: “Trở về phòng đi, ngủ ngon.”

“Anh.....” Thẩm Ngự cắn cắn môi, mới nói: “Ngủ ngon, nếu không thoải mái, nhất định phải nói cho em biết.”

“Được.”

Trở lại phòng

【 Hà Nhất Trạch hào cảm độ tới 91..... Hắc hóa giá trị 86. 】

Câu cuối cùng của hệ thống làm Thảm Ngư nghi hoặc.

“Hệ thống, người làm sao vậy.”

【 Ta không có việc gì, là cô có việc. 】

Thảm Ngư trong lòng căng thẳng, vội nói: “Tôi làm sao vậy?”

【 Lúc cô thâm tình thổ lộ với Lý Thanh Sâm, Hà Nhất Trạch ở hiện trường nghe. 】

Thảm Ngư: “!!!!”

“Sao không nói sớm cho tôi biết???”

【 Ta cũng muốn nói, nhưng cô không cho ta cơ hội. 】

Thảm Ngư khóc không ra nước mắt, “Vậy đoạn phía sau hẳn có nghe không?”

【 Phía sau không nghe, nghe cô thổ lộ xong, liền đi rồi. 】

“Ngọa tào!”

Thảm Ngư nhớ tới lúc về nhà Thảm phụ đột nhiên phản nộ, nói cô yêu đương, và chuyện liên tiếp xảy ra sau đó.

“Này..... Hà Nhất Trạch tâm cũng thật đen.”

Bảo sao, rõ ràng Thảm phụ chỉ đánh một gấu, cánh tay hẳn thế nhưng toàn bộ tím bầm, nghiêm trọng như vậy, rõ ràng chính là đánh mười mấy gậy, là chính hắn làm đi? Còn làm bộ trọng thương làm cô lo lắng.

【 Còn có càng đen, cô chờ xem, châm một ngọn nến cho cô. 】

Thảm Ngư tâm hoảng ý loạn, “Đừng a, còn có chuyện gì a? Nói nói cho tôi nghe với!”

【 Hệ thống offline, có việc hãy nhấn lại sau tiếng bíp.....】

Thảm Ngư: “.....”

*

Sáng sớm, căn cứ nguyên thân áy náy, Thảm Ngư sớm rời giường ăn xong cơm sáng an vị ở trên bàn cơm chờ Hà Nhất Trạch.

Cùng đi học, phát hiện muốn đi xe đạp, Thảm Ngư nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hà Nhất Trạch, cùng cánh tay dường như không nâng lên được, áp xuống trong lòng 360 độ, nói: “Anh, em chờ anh, tay của anh đang bị thương.”

Hà Nhất Trạch khó xử mím môi, hồi lâu mới nói: “Được.”

Cứ như vậy, Thảm Ngư nhìn thoáng qua bàn tay đặt trên eo mình, một đường đạp xen vào trường học.

Dừng xe ở bãi đỗ xe, vừa muốn nói chuyện với Hà Nhất Trạch, một bóng người bỗng nhiên vọt tới trước mặt cô.

Người nọ cầm một bình đựng, trong lòng Thảm Ngư có một loại dự cảm không tốt.

(づ。●。●。)づVote vote vote(づ。●。●。)づ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (29)

Ư Ư: Nhân ngày mừng 8/3, mạnh dạn tặng các bác các thím một chương

【 Ký chủ! Là axit! Có sử dụng đạo cụ thuần di không? 】

Thẩm Ngư, “Chờ một chút.”

Người trước mặt quần áo hỗn độn bẩn thỉu, màu tóc cực kỳ quen thuộc, khuôn mặt xám như tro tàn hơi rỗ, ánh mắt oán hận thẳng tắp nhìn chằm chằm Thẩm Ngư như muốn xé cô thành trăm mảnh!

Lâm Uyển Uyển.

Thẩm Ngư liếc liếc mắt nhìn bình đựng chầy lỏng trong tay cô ta, hỏi: “Cô muốn làm gì?”

Lâm Uyển Uyển lời kéo khoe miệng, nở nụ cười âm độc, “Thẩm Ngư à Thẩm Ngư, mấy ngày nay chắc cô thấy rất vui đi, cô biết tôi mấy ngày nay đã trải qua chuyện gì không?”

“Cô trải qua chuyện gì đâu có liên quan tới tôi?” Thẩm Ngư đôi tay ôm ngực.

Đôi mắt nhìn thoáng qua Hà Nhất Trạch, ý bảo anh rời đi.

Hà Nhất Trạch dường như không tiếp thu được tín hiệu, vẫn không nhúc nhích đứng bên cạnh Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư trong lòng có chút gấp gáp, trong bình kia đựng axit, chỉ một giọt rơi vào làn da cũng bị bỏng rát, nếu Hà Nhất Trạch xảy ra chuyện, vật nhiệm vụ của cô phải kéo dài tới năm nào tháng nào.

Lâm Uyển Uyển cả người đã điên rồi, điên cuồng ngửa đầu nhìn bầu trời, vết đỏ trên mặt chưa biến mất, một đường kéo dài tới xương quai xanh, khuôn mặt có chút tư sắc trước kia, hiện giờ đã hoàn toàn thay đổi, đáng sợ đến cực điểm.

“Là do mày! Tiện nhân này! Nếu không phải do mày tao sẽ trở nên như thế này sao? Là mày hủy hoại tao! Tao sẽ không bỏ qua cho mày, tao muốn mày giống như tao, cả đời không thể sống yên ổn!” Lâm Uyển Uyển vừa nói vừa vịn nắp bình, hất về phía Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư sớm có phòng bị, sử dụng thuật di thuật lui về sau tránh axit, nhưng khoe mắt bỗng nhiên nhìn thấy Hà Nhất Trạch chạy tới trước mặt cô, muốn dùng thân thể chặn lại axit sắp rơi trên người Thẩm Ngư.

Thẩm Ngư đầu quả tim run lên, cực nhanh giữ chặt cánh tay Hà Nhất Trạch, ngã sang một bên, mạo hiểm tránh thoát bình axit kia.

Axit rơi xuống mặt đất, từng trận khói trắng tỏa ra, hoàn tan mặt đất thành nhiều lỗ nhỏ.

Học sinh xung quanh thấy một màn đó, kinh hồn táng đảm gọi bảo vệ kéo Lâm Uyển Uyển đi, chỉ trong chốc lát xe cảnh sát đã tới công trường, học sinh đứng đây xung quanh, muốn xem nào nhiệt.

Bãi đỗ xe.

Thẩm Ngư kéo Hà Nhất Trạch ngã trên mặt đất, không quan tâm nơi bị ngã, giận dữ quát Hà Nhất Trạch, “Anh điên rồi sao? Hà Nhất Trạch, kia đều là axit! Đỉnh vào người rất nguy hiểm!”

Nếu không phải cô dùng đạo cụ trong thương thành, thuật di qua kéo anh lại, hiện tại Hà Nhất Trạch, sợ là đã đang trên đường tới bệnh viện.

Hà Nhất Trạch ngồi dưới đất, ánh nắng xuyên qua những tán lá cây tỉ mỉ phác họa hình dáng cực hạn tuần mỹ, con người thâm thúy nhìn Thẩm Ngư, nhàn nhạt cười, “Tôi sợ em xảy ra chuyện.”

Thẩm Ngư nghe vậy sững sốt, như quả bóng xì hơi, chỉ còn lại có vô tận bức bối.

Cái loại bức bối này từ khi cô trở thành mau xuyên giả tới nay chưa từng có.

Thẩm Ngư xoay người, giọng nói khôi phục lại như thường, “Em đi học đây.”

Để lại Hà Nhất Trạch nhìn bóng dáng cô cho đến khi biến mất, mới đứng lên nhìn lướt qua axit trên mặt đất, sắc mặt âm trầm.

*

*

Trở lại phòng học Thẩm Ngư trực tiếp ghé vào trên bàn nhìn ngoài cửa sổ.

Hệ thống nghĩ thật lâu, mới mở miệng 【 Ký chủ..... Vừa rồi cô.....】 tình cảm dao động rất lớn.

U'U: Ghét nhất miêu tả nhân vật vì mình miêu tả quá là ngu:(

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (30)

Thẩm Ngư tâm loạn như ma, dường như có một cục đá vẫn lun đè nặng dưới đáy lòng.

“Vừa rồi tôi sao vậy?”

【..... Không sao, ký chủ, đừng nghĩ quá nhiều, nhiệm vụ hoàn thành là được rồi. 】

Thẩm Ngư tự nhiên biết nhiệm vụ hoàn thành là được, nhưng tưởng tượng đến chuyện vừa rồi liền bực bội.

Cũng không biết phiền cái gì.

Rõ ràng hảo cảm độ đều tăng không ít.

“Thôi! Không nghĩ! Đều là chuyện gì, còn không phải là giúp ta chán axit, chuyện gì a.”

Thẩm Ngư hít sâu một hơi, nói như vậy trong lòng cũng bình thường trở lại không ít.

Giản Túc từ cửa sau đi vào, nữ chủ Nhan Sanh đi bên cạnh, hai người không khí ái muội, sắc mặt Nhan Sanh phiếm hồng, bộ dạng thẹn thùng.

Nhưng trông mất chuyển động lại bại lộ tâm tư của cô ta, nhìn lại phương hướng cũng là vị trí của Hà Nhất Trạch.

Thẩm Ngư còn đang nhìn ngoài cửa sổ, bên cạnh liền truyền đến tiếng chân ghế ma xát với mặt đất.

Ngay sau đó chính là giọng nói của Giản Túc, “Buổi chiều anh đợi em ngoài cổng trường.”

“Được.”

Thẩm Ngư cũng không có hứng quay đầu lại, nhìn cửa sổ xuất thần.

“Tiểu Ngư.” Giản Túc gọi cô một tiếng.

Thẩm Ngư: “Chuyện gì?”

Bây giờ cô cũng không cần tuân thủ quy tắc của Chủ Thần, nam chủ đã là mau xuyên giả, vậy còn tuân thủ cái quy tắc gì!

Giản Túc nghiêng đầu nói: “Buổi tối cho em xem một thứ.”

Thẩm Ngư đàn độn nhặt nhèo: “Thứ gì?”

“Sẽ làm em cảm thấy hứng thú.”

“Chậc.” Thẩm Ngư a một tiếng, nghĩ nghĩ vẫn là nói: “Được thôi.”

Dù sao tâm tình cô đang không tốt, phải xem xem thứ gì có thể cảm thấy hứng thú.

Giản Túc lại nói: “Bất quá, em phải gọi Hà Nhất Trạch đi cùng.”

Thẩm Ngư nhú mày, thấp giọng nói: “Anh muốn làm gì? Giản Túc, anh đã đáp ứng tôi, sẽ không lại quấy nhiễu nhiệm vụ của tôi!”

Giản Túc cười nhạt, “Sẽ không quấy nhiễu đến nhiệm vụ của em.”

Thẩm Ngư tin hấn liền có quý, lắc đầu nói không đi.

Giản Túc trầm mặc trong chốc lát mới nói, “Việc này chỉ là làm em đứng nhìn, Hà Nhất Trạch là người như thế nào.”

Thẩm Ngư khịt mũi coi thường, sao cô lại không biết Hà Nhất Trạch là người như thế nào.

【 Ký chủ, cô không biết. 】

“Tôi biết!”

【.....】

“Từ từ.” Thẩm Ngự cảm thấy kỳ quái, hỏi hệ thống: “Tôi hoàn thành nhiệm vụ có quan hệ gì tới Hà Nhất Trạch là người nào?”

Cô chỉ cần xoáy hảo cảm độ, cái khác đều không ở trong phạm vi.

Giản Túc không nói gì.

Hệ thống lại đứng lúc mở miệng 【 Tôi cảm thấy hần sợ cô thích Hà Nhất Trạch. 】

Thẩm Ngự: “..... Tôi ai cũng sẽ không thích.”

Từ khi sinh ra đến bây giờ, vô luận đã trải qua bao nhiêu thế giới, cũng không sinh ra cảm tình với bất luận người nào.

Bất quá như vậy cũng tốt, mỗi thế giới không lưu lại cảm tình, là điều bất buộc.

Thẩm Ngự còn muốn cự tuyệt, nhưng giá trị hắc hóa của Hà Nhất Trạch vẫn luôn trên 80 không giảm xuống làm cô ngạc nhiên.

Rõ ràng biểu tình thần thái thoát nhìn thực bình thường a, vì sao giá trị hắc hóa lại cao như vậy?

“..... Tôi đi.”

*

Khu phố Bǎys vẫn náo nhiệt như cũ, đường đi bộ bên trái có một nhà KTV, không phải người bình thường có thể đi vào, phải có thẻ hội viên, mà những người có thẻ hội viên đều là hào môn đại thiếu hoặc người có thân phận.

Giản Túc cầm thẻ VIP đặt phòng, dẫn bọn họ đi vào.

Thẩm Ngự bên cạnh là Hà Nhất Trạch, bên cạnh Hà Nhất Trạch là Nhan Sanh rồi đến Giản Túc.

Không khí quái dị nói không nên lời, ít nhất Thẩm Ngự có chút không nín được, lấy cớ đi WC.

Đi WC xong ra rửa tay, vừa nhấc mắt liền nhìn thấy Nhan Sanh cũng đứng ở bồn rửa tay.

Thẩm Ngự đi qua, rửa sạch sẽ tay vừa muốn đi, phía sau liền truyền đến tiếng nói.

“Cậu buông tha Hà Nhất Trạch đi.”

Câu nói không đầu không đuôi làm Thẩm Ngự sững sốt, dừng bước, quay đầu lại nhìn cô ta.

Nhan Sanh buộc tóc đuôi ngựa, khuôn mặt sạch sẽ thanh lệ không trang điểm, cong ngời đen nhánh phù hợp nữ chủ hình tượng quật cường cùng thanh triệt.

Thẩm Ngự nhướn mày, “Cậu nói cái gì?”

Nhan Sanh biểu tình cứng cỏi, “Tôi hy vọng cậu buông tha Hà Nhất Trạch, thành tích của Hà Nhất Trạch nhất định sẽ thi đậu nước ngoài hoặc đại học tốt nhất trong nước, bên cạnh cậu ấy cần một người có thể yêu bồi hần, đứng ở phía sau, mà không phải kéo chân sau.”

Thẩm Ngự nghe mà cảm thấy buồn cười, “Ý của cậu là nói tôi kéo chân sau Hà Nhất Trạch?”

Nhan Sanh không nói tiếp.

“A.” Thẩm Ngự xem như kiến thức, người có văn hóa nói còn làm người ta thương tâm hơn người nói thẳng, từng bước một đi vào, cô cười lạnh, “Vậy cậu đứng ở vị trí gì mà nói những lời nàu? Cậu là người nào của Nhất Trạch? Cần cậu đứng ở chỗ này nói tôi?”

Nhan Sanh bị nói gương mặt vừa hồng vừa trắng, tức muốn hộc máu nói: “Cậu không xứng với Hà Nhất Trạch!”

Thẩm Ngự chống nạnh, “Vậy cậu thi xứng?”

“Ha hã, cậu cho rằng cậu rất tốt?” Thẩm Ngự đem ác độc nữ xứng phát huy đến mức tận cùng, “Đừng nói như mình cao thượng lắm! Thật làm người ghê tởm!”

Dứt lời, vừa muốn đi, quay người lại nhìn thấy Hà Nhất Trạch đứng ở cách đó không xa nhìn hai người.

Hiển nhiên, những lời vừa rồi, hần đều nghe thấy.

Nhan Sanh cũng không nhìn thấy, Thẩm Ngự cắn chặt răng, nhấc chân đi qua.

Trở lại ghế lò, Giản Túc đang hát tình ca.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Một trăm cách trêu ghẹo anh trai cao lãnh (31)

Giản Túc vừa nhìn thấy cô tiến vào, cười tủm tỉm ngừng hát, đôi mắt nhìn về phía cửa, nói: “Làm sao vậy? Về mặt này...”

Thẩm Ngự ẩn huyết Thái Dương, “Tôi đi về đây.”

Cô không nghĩ tới nhân thiết của nữ chủ là như vậy, tâm cảnh đã thay đổi, chẳng lẽ là bởi vì hiệu ứng bướm bướm?

Giản Túc tắt nhạc, “Lại chờ một lát.”

Thẩm Ngự nhú mảy: “Anh muốn làm gì?”

“Trong chốc lát em sẽ biết.”

Giản Túc nói trong chốc lát thật là trong chốc lát.

Thẩm Ngự bị Giản Túc lôi ra bên ngoài, đi vào một căn phòng có màn hình theo dõi, nhìn cảnh phòng trong màn hình, phòng bao lúc sáng lúc tối, bên trong có hai người, một người là Hà Nhất Trạch, một người là Nhan Sanh.

Nhan Sanh biểu tình bắt đầu không bình thường, thậm chí bắt đầu cởi quần áo, mà Hà Nhất Trạch mặt vô biểu tình, nhưng cơ thể run rẩy lại bại lộ tình cảnh của hắn.

“Bọn họ làm sao vậy?” Thẩm Ngự nhìn màn hình, trừng mắt nhìn hai người hỏi Giản Túc.

Giản Túc cười cười, “Tuy rằng đạo cụ không thể tạo thành thương tổn với những NPC đó, nhưng kia lý đồ kia là do hắn uống.”

“Đồ uống?” Thẩm Ngự hỏi tường khôi ly nước chanh mà Hà Nhất Trạch uống, sắc mặt cứng đờ, trách mắng: “Anh muốn làm gì? Giản Túc.”

“Đó là sản phẩm mới nhất vừa được nghiên cứu, một đêm xuân đỉnh cấp, không ai cũng có thể kháng cự, cho dù hắn là nam xứng thân phận cũng giống nhau.” Giản Túc khoe miệng gio lên hưng phấn tươi cười, “Tôi đang giúp em nhìn rõ nội tâm của Hà Nhất Trạch a, hắn là dạng người gì, em chờ lát nữa sẽ biết.”

Thẩm Ngự cứ như vậy nhìn Nhan Sanh cởi quần áo cho đến khi chỉ còn lại nội y, từng bước một đi về phía Hà Nhất Trạch.

Hà Nhất Trạch như không thể động đậy, tùy ý Nhan Sanh ma sát trên người hắn.

Mỹ nhân trong ngực, liên tính là thánh nhân cũng khó tránh khỏi không động tâm, huống chi là đã uống vào đêm xuân một lần đỉnh cấp.

Thẩm Ngự đâm về phía khuôn mặt của Giản Túc, Giản Túc bị đánh khoe miệng chảy máu.

Hắn ta biết rõ thuốc kia mạnh như thế nào, còn để Hà Nhất Trạch dùng, hắn cũng chỉ là người thường, đây căn bản không phải nhìn ra nội tâm Hà Nhất Trạch, nếu là đổi thành người khác, đều như nhau.

“Lăn!” Thẩm Ngự giận không thể át, “Tôi sẽ báo cáo Chủ Thần, ạn chờ chịu xử lý đi.”

Dứt lời, Thẩm Ngự nhanh chóng rời đi.

Giản Túc xoa xoa máu bên khóa miệng, một phen giữ chặt cánh tay Thẩm Ngự, nói tiếp: “Tôi nói cũng không phải loại này.”

“Buổi sáng tôi nghe nói em bị tạt axit.”

Thẩm Ngự nhìn thoáng qua màn hình, không kiên nhẫn phui tay, “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

Giản Túc bộ dáng phong độ nhẹ nhàng, “Chuyện đó tôi hoài nghi là Hà Nhất Trạch làm.”

“.....” Thẩm Ngự đỡ trán, “Tôi nghe không hiểu anh đang nói cái gì.”

“Luc giữa trưa, kẻ điên kia tự sát, trong miệng vẫn luôn nói tha cho tôi tha cho tôi.” Giản Túc suy nghĩ một chút, dừng một chút nói tiếp: “Tôi đi xem, thi thể rất thê thảm, toàn thân trên dưới tất cả đều là axit, sống sờ sờ bỗng chết.”

Thẩm Ngự sắc mặt dần dần cứng đờ, “Ý của anh là, Lâm Uyển Uyển định tạt axit vào tôi sau đó tự sát, đều là kế hoạch của Hà Nhất Trạch?”

Giản Túc gật đầu.

“Ha ha.” Thẩm Ngự cười lạnh, “Giản Túc a Giản Túc, chỉ mấy năm không gặp anh, nói dối lại càng ngày càng lợi hại.” Không nghĩ cùng hắn ta bày bả, Thẩm Ngự chạy ra phòng.

Giản Túc sắc mặt tối tăm nhìn chằm chằm màn hình máy theo dõi.

*

Thở hổn hển ngoài phòng bao, ngoài cửa bị khóa lại, Thẩm Ngự mở khóa, nhìn thấy một màn trong phòng, sợ hãi bao phủ nội tâm.

U'U: Anh làm gì mà chị lại sợ???

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Xin Cẩn Thận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.